

Андрю Фукуда

ПЛЯЧКАТА

Втора книга от поредицата ЛОВЪТ

Orange BOOKS

АНДРЮ ФУКУДА ПЛЯЧКАТА

Превод: Надя Баева

chitanka.info

Андрю Фукуда е роден в Манхатън и отраснал в Хонконг. Сега живее в Лонг Айленд, Ню Йорк. След като получава бакалавърска степен по история в университета Корнел, Фукуда започва работа в криминалната съдебна система в Ню Йорк. Днес се занимава изцяло с писателска дейност.

За Джийн и останалите хора — или хепъри — смъртта е винаги на секунди разстояние. Преследвани от обществото, те трябва да открият начин да оцелеят в Пустошта и да се изплъзнат на лакомите хищници, преследващи ги в мрака. Ала те не са единствените, които са по петите на Джийн. Той е преследван от мисълта за момичето, което е оставил, и от зараждащите се чувства към Сиси — човешкото момиче редом с него.

Когато откриват убежище при хора, живеещи високо в планината, Джийн и приятелите му вярват, че са в безопасност. Ръководена от извънредно потайни старейшини, тази цивилизация поражда у тях много въпроси. В нея са наложени строги правила на поведение, налагащи сурови наказания на провинилите се. Джийн започва да се пита дали светът, в който са попаднали, не е също тъй подвластен на злото като онзи, който са напуснали. Съществуването им в убежището е все повече подложено на риск, а това още повече го сближава със Сиси. В един свят, изпълнен с насилие, всеки има само другия... ако успеят да оцелеят.

На Обачан

1

Мислехме, че най-накрая сме им се изплъзнали, но сме грешали. В същата онази нощ те се връщат и ни погват отново.

Чуваме група ловци само няколко минути преди да са достигнали брега на реката: под нощното небе се носят яростни крясъци, груби и остри като натрошени стъкла под нечий боси крака. Конят се изправя рязко с разширени ноздри и се озърта. Напряга мускули и се втурва в галоп с прибрани назад уши, а бялото на очите му блести като две нащърбени луни в необятната тъмнина.

Ние шестимата сграбчваме чантите си и завързваме към привързаната към брега лодка, а под нас краката ни се тресат. Въжетата са опънати и треперещите ни пръсти не успяват да се справят с тях. Бен се опитва да приглуши собствените си ридания, Елап вече стои в лодката и сякаш е замръзнал от страх с наклонена назад глава, заслушан в шумовете от тяхното приближаване. Кичури от косата му стърчат напред като вдигнати за капитулация ръце, разбъркани при дрямка, в която не е бивало да се отпусна.

Сиси освобождава въжетата. Замахва все по-бързо и настойчиво с всяка изминала секунда и от острието на ножа ѝ се разнасят искри. Внезапно спира със застинало във въздуха оръжие. Взира се в далечината. Успява да ги види: десет сребристи точки, които бързат към нас по далечна ливада, а после се скриват зад един издигащ се по-наблизо хълм. Косъмчетата на тила ми настръхват и замръзват на ледени шушулки, които се трошат под вятъра.

Те се появяват отново, десет живачни капки, катереци се по хълма с твърда целеустременост. Сребърни точки, живачни капки, какви странни сравнения, жалък опит от моя страна да превърна нещо всъщност ужасяващо, в безвредно, в описание, подходящо на бижу. Но това са хора. Ловци. Идват, за да забият зъбите си в плътта ми, да ме оглозгат, да разръфат и погълнат органите ми.

Хващам по-младите момчета и ги изтиквам към лодката. Сиси се бори с последното въже, като се старае да игнорира носещия се към

нас вой, хлъзгав и влажен от точещата се слюнка. Сграбчвам греблото, готов да го вкарам в действие в мига, щом Сиси пререже въжето. Секунди преди да е станало прекалено късно, тя успява и аз изтласквам лодката по течението. Сиси скача на борда. Реката ни обгръща и ни отдалечава от брега.

Ловците се струпват по протежението му, десет силни, но в същото време гротескни купчини от разтопена плът и сплъстена коса. Не разпознавам никого от тях — няма и помен от Алени устни, Коремни плочки, Върлината или Директора — но копнежът в очите им ми е прекалено добре познат. Породен е от влечение, по-силно от похот, всепоглъщащо желание да налапат и погълнат плътта и кръвта на хепър. Трима от ловците се хвърлят стремително в бързата река в отчаян опит да достигнат до нас. Главите им се показват над повърхността веднъж, два пъти и после потъват.

Останалите ловци ни следват по протежението на брега с часове. Стараем се да не ги поглеждаме, като се съсредоточаваме върху водата или дъските на палубата. Но няма как да пренебрегнем писъците им, издаващи незадоволено желание и натрапчива безнадеждност. Четирите момчета от купола — Бен, Дейвид, Джейкъб и Елап — седят сгушени под навеса през по-голямата част от нощта. Ние със Сиси стоим на кърмата и управляваме лодката с дълги пръти, като се държим далече от брега. С приближаването на зората облачното небе изсветлява лека-полека. Вместо да стават по-мудни с наближаването на изгрева и неизбежната им смърт, останалите ловци крещят още по-високо, а яростта им се усилва.

Слънцето изгрява бавно и бледата му светлина се прокрадва иззад облаците, филтрирано дифузно изгаряне. Така че ловците измират постепенно, на етапи, ужасяващо. Отнема почти час, преди да замре последният бълбукащ писък и от тях не остава нищо, което да бъде видно, чуто или помирисано.

Сиси заговаря за първи път от часове.

— Мислех, че сме се отдалечили достатъчно. Реших, че сме видели последния от тях. — Едва сутрин е, а гласът ѝ вече е изнемощял.

— Беше слънчево — обяснявам. — До бурята вчера. — Облаците и дъждът бяха направили деня тъмен като нощ и това е позволило на ловците да тръгнат часове преди здрач и да стигнат до нас.

Сиси стяга челюст.

— Тогава дано днес не вали — заявява и влиза под навеса, за да провери как са момчетата.

Реката се движи напред с подлудяваща настойчивост. Взирам се по протежението ѝ там, където водите ѝ се губят в далечината. Не знам какво лежи пред нас и тази несигурност ме изпълва със страх. На челото ми пада капка дъжд, после още една, докато вадичките дъждовна вода не започват да се стичат по шията ми и по настръхналите ръце подобно на релефни вени. Поглеждам нагоре. Над главата ми се движат тъмни перести облаци и в следващия миг дъждът започва да се лее подобно на коса стена. Небето е черно като ято гарвани в полунощ.

Ловът само започна, но никога няма да свърши.

2

Седим в каютата, сгъшени един до друг. Подгизналите ни дрехи полепват по мършавите ни тела и хлътналите кореми като изпъстрена кадифена кожа. От време на време някой от нас — воден от нелогичност, налагана от глада — отваря торбата за храна и установява (за пореден път), че е празна. Всичките диви плодове и печеното месо от прерийно куче отдавна са свършили.

Нивото на реката се е покачило заради проливния дъжд. Трудим се на кратки смени, за да направляваме лодката, тъй като силите ни се изчерпват бързо. В ранния следобед работим заедно със Сиси. Два часа по-късно сме напълно изтощени. Сгромолясваме се в каютата, а Епап и Джейкъб поемат след нас.

Много съм уморен, но не мога да спя. Над реката задухва вятър и образува леки вълнички по бездруго вече набраздената от плющия дъжд водна повърхност. Потърквам лицето си, като се опитвам да стопля поне малко бузите си. В другия край на каютата Сиси лежи свита на една страна със затворени очи, положила глава върху сключените си длани. Лицето ѝ, отпуснато заради съня, е меко и очертанятията му са изгубили форма заради позата.

— Взираш се в мен от няколко минути — прошепва тя с все още затворени очи.

Аз се сепвам. Устните ѝ се извиват във вяла усмивка.

— Следващия път просто ме събуди. Можеш да пробиеш дупка в стоманена стена с този твой поглед.

Аз почесвам китката си.

Тя отваря рязко очи; сяда. Гъстата ѝ кестенява коса надвисва пред лицето, разбъркана като одеялото, което сега лежи на топка върху спящия до нея Бен. Прозява се, протяга ръце над главата си и извива гръб. Изправя се, заобикаля, като стъпва между купчините съчки, които сме струпали на борда и сяда до мен.

— Течението е силно — отбелязвам. — Може би прекалено силно. Тревожа се.

— Не, така е добре. Означава по-голямо разстояние между нас и тях.

Изминали са само няколко дни, откакто напуснахме Института за хепъри. Преследвани сме от тълпа, лакома за плътта и кръвта ни. От стотиците, изсипали се от сградата гости на тържеството, жадни за кръв. Срещу такова множество ние шестимата имаме буквално нулеви шансове за оцеляване. Единствената ни надежда се крие само и единствено в дневника на Учения, загадъчна тетрадка, която ни посочи бягството с лодка по тази река. Река, която за щастие ние успяхме да открием; в лодка, която беше още по-голямо чудо, че също успяхме да открием. Но причината, поради която бяхме изпратени при тази река, още не сме успели да научим.

— Също така означава по-малко разстояние между нас и него — казва тя сякаш прочела мислите ми. Поглежда ме сериозно с меко и показващо разбиране изражение на лицето. Аз отклонявам поглед.

Вчера, когато се натъкнах на нарисувания от Епап портрет на баща ми, беше първият случай от години, в който виждах лицето му: дълбоко разположените очи, изсечената линия на челюстта, тънките устни, каменното изражение, което дори от рисунката подсказваше вътрешно благородство и тъга.

Сега си мисля за тайните, пазени зад тези очи, за думите, които никога не се бяха откъснали от тези устни. В онзи последен ден баща ми се втурна у дома, облян в пот и с мъртвешки бледо лице. Видях двете пробождания на шията му. Ето до какви крайности беше стигнал, за да симулира преобразяването си. Когато изтича навън от къщата мигове преди изгрева, аз помислих, че се е устремил към смъртта си, за да спаси мен.

А той е бързал към свободата и моята смърт.

Вземам два тънки клона от купа и започвам да ги трия един в друг, сякаш точа ножове.

— Мислиш, че е оставил лодката за вас, нали? — питам. — Че е планирал цялото това сложно бягство за вас? Искаш ли да знаеш на какво ще заложа аз? Била е предназначена за него и само за него. Това е било неговото превозно средство за бягство. Но не е бил достатъчно умен, че да го открие. Или може би я е построил сам, но са го подгонили и не е успял да я използва.

Тя се взира в пръчките, а после в мен.

— Грещиш. Учения ни обещавахе — почти всеки ден, — че все някога ще ни изведе от купола. Разказваше ни за прекрасно място, където не съществуват опасности и страх, където ни очаква сигурност и топлина, а също и безброй други човешки същества. Земята на млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина. Така я наричаше. Понякога я определяше като Обетованата земя. И когато споменеше за бягство, винаги говореше за него като за нашето бягство.

— Това е било просто обещание.

Тя стиска устни.

— Така е. Но ние имаме нужда от него. Трябва да разбереш — родени сме в купола, всички до един. И искрено вярвахме, че ще умрем там след дълъг и труден живот в робство. Съществуването ни беше окаяно. Учения... Той се появи изневиделица. И с това свое обещание промени схващанията ни, живота ни. Даде ни надежда. Момчетата — особено Джейкъб — се преобразиха. Така действа надеждата. — Тя се усмихва. — Дори не знаем как изглеждат млякото и медът, нито какъв е вкусът им.

— Възлагаш много надежда на обещанието на един човек.

Тя ме поглежда.

— Не го познаваш по начина, по който го познаваме ние.

Едва се въздържа да не потръпна при думите ѝ, толкова дълбоко ме нараняват. Но аз умея да се контролирам. Ако си се упражнявал цял живот, няма как да не си експерт в прикриването на емоции.

— Не ти ли се иска да го откриеш? — пита тя. — Не си ли поне малко любопитен къде може да е отишъл?

Клечките в ръцете ми спират да се движат. Истината е, че бях мислил за нещо малко по-различно.

Отразяваната от реката лунна светлина осейва лицето ѝ със светли точки.

— Кажи ми, Джийн — шепне и ме гледа в очите.

Мълча известно време, думите ѝ — не го познаваш по начина, по който го познаваме ние — още звучат в ушите ми. Нещата, които бих могъл да споделя с нея. Че човекът, когото познават като Учения, е същият, когото аз бях наричал татко; че съм живял с него, играл съм с него, разговаряли сме, опознавали сме заедно града, слушал съм разказите му. Знаем, че когато спи, каменната му физиономия отстъпва

място на изражението на малко момче и че хърка съвсем тихо, докато масивните му гърди се надигат и спадат, а ръцете му са отпуснати от двете страни на тялото. Че годините ми, прекарани с него, са били повече на брой от техните и по-стойностни. Че съм бил третиран от него с бащина обич, а тази връзка е по-силна от всяка друга.

Вместо това започвам да търкам клечките една в друга още по-усърдно.

— На раменете ти тежи огромно бреме, Джийн — произнася тя тихо.

Аз кръстосвам крака под себе си и не отговарям.

— Тайните — прошепва. — Те ще те разядат отвътре. — Изправя се и се присъединява към останалите.

По-късно през деня спира да вали. През малка пролука сред облаците се показва слънчева светлина и момчетата крещят тържествуващо. Джейкъб обявява, че вече всичко е свършено: сега имат слънчева светлина и скорост.

— Ще си го получите, ловци! — извиква дръзко, а другите хепъри се смеят и го подстрекават да продължи. — Ще ми дишате праха!

Смехът им се носи нагоре към синьото небе.

Но аз не се присъединявам към радостта им. Защото всеки спечелен метър преднина спрямо ловците е и още един метър, с който се увеличава бездната между мен и Ашли Джун.

През последните няколко дни ми се явява съвсем неочаквано и чрез напълно случайни неща като формата на облаците или силуета на все по-близките източни планини. С всяка изминала секунда, с всяка вълничка, оставена от лодката ни по водната повърхност, чувствам как примката около шията ѝ се затяга. Вината не спира да ме гнети. Съвсем сама е в Института за хепъри, след като се пожертва заради мен. Задържа ги заради мен, за спасение, което аз не можах да предложа. Сигурно вече знае, че няма да се върна. Че съм я предал.

Момчетата продължават да крещят с някакво замаяно упование. Говорят за Учения и за Обетованата земя.

Чувам нечий стъпки по дъските на палубата. Бен е.

— Ела при нас, Джийн! — кани ме с широка усмивка на лицето.
— На слънце е толкова по-топло, отколкото под навеса.

Обяснявам му, че не бива да се излагам на слънце.

— Хайде — настоява той и дърпа ръцете ми.

Но аз не се давам.

— Не мога. Не съм привикнал към слънчевата светлина. Кожата ми изгаря много лесно. Нямам тен като вас хеп... — Едва успявам да се спра.

Лицето му помръква. После изчезва обратно навън под ярките слънчеви лъчи и ме оставя сам в прохладната сянка на влажната кюта.

През следващия един час слънчевите лъчи продължават да струят от пролуките между облаците. Крайбрежието се разкрива пред нас, подгизналите от влага багри се стичат към терена. Свежата зеленина на тревата, наситеното синьо на реката. Цял следобед слушам гласовете им, които проникват през процепи в стените. Дори в малкото пространство, предоставяно от лодката, имам усещането, че са на километри разстояние.

Слънцето продължава да грее, а зрънцата на омарата му попадат като сол в откритите рани на съвестта ми.

* * *

Късен следобед. Другите са се изтегнали по палубата като припичащи се на слънце кучета, поглъщайки слънчевите лъчи, докато подремват. Силите им са напълно изчерпани, а хлътналите им стомаси протестират дори в съня им. Отново е мой ред на кърмата. Заслушан съм в звуците от плискащата се вода, ритмичен глух шум, който е някак странно успокояващ. Полюляването на лодката ме тласка към сънливост.

Епап е буден. Превил се е на две и рисува нещо, напълно погълнат от заниманието си. Любопитството ми надделява и аз пристъпвам бавно, без да бъда забелязан.

Скицира образ на Сиси. На хартията тя стои на ръба на скала на самия ръб на водопад, вдигнала е едната си ръка и се визира напред. Ръката ѝ е слаба, колкото хоризонтът е дълъг. Водопадът блести, като че отрупан с хиляди рубини и диаманти. Тя е облечена в копринена

рокля без ръкави, а гръдният ѝ кош и талията са по-тесни, отколкото в действителност. На рисунката някой стои зад гърба ѝ. Отнема ми миг, преди да разбере кой е изобразен там. Епап. Облечен е в прилепнала тениска, ясно очертаните мускули на ръцете му са като възгета, а плоският му стомах отразява лунната светлина. Положил е едната си длан на кръста на Сиси, а другата е далече по-надолу, опряна в дясното ѝ бедро с прекомерна чувственост. Сиси е протегнала другата си ръка назад и е обгърнала тила му любящо с пръсти, преплетени в косата му.

— Иха, бива си го въображението ти — отбелязвам.

— Какво?! — възкликва той и бързо затваря скицника си. — Долен шпионин.

— Какво става? — промърморва Сиси, като все още примигва сънено.

— По-спокойно — казвам аз. — Когато приключиш с рисунките си, ще помогнеш ли малко с управлението на лодката? Течението се засилва.

Запътвам се към носа, завъртам руля, докато лодката не се отклонява бавно вдясно. От вътрешността на каютата се чува как Епап нарежда нещо ядосано. След няколко минути не Епап, а Дейвид пристига да помогне.

Зяпва, като вижда реката.

— Движим се наистина бързо.

Той взема другото весло.

Епап разговаря за нещо със Сиси, застанал на кърмата. Разперил е ръце встрани за равновесие. Тя клати глава в отговор, като сочи към изпъстреното със светли участъци, но все още покрито с облаци небе. Епап приближава още повече към нея и размахва ръце развълнувано. Продължават да говорят разпалено, но аз не чувам и дума заради бученето на реката. Тръгвам към тях.

— ... реката — казва ѝ той.

— За какво говорите? — питам, докато приближавам.

Епап ми хвърля неодобрителен поглед.

— За нищо.

Обръщам се към Сиси.

— Какво за реката?

— Реката е мокра! — заявява презрително Епап. — Сега върви да си гледаш своята работа.

— Възнамерявате да спрете, нали? — обръщам се към Сиси. — Да търсите храна.

Сиси не отговаря, а само се взира в реката със стегната челюст.

— Нека ви обясня нещо — казвам аз. — Това не е правилен ход. Ще бъде грешка.

— Никой не е молил за мнението ти — тросва се Епап и застава между мен и Сиси.

— Слизането от тази лодка би било огромна грешка, Сиси — настоявам аз и заобикалям Епап. Гърбът му издава раздражение. — Миналата нощ на нищо ли не ви научи? Има...

— Коя част от „гледай си работата“ не разбираш? — изръмжава Епап. — Всъщност иди да приготвиш въжетата. Ще се наложи да завържем лодката, като стигнем до брега.

— Ума си ли изгубихте? Те искат да ни изядат...

Епап вирва брадичка, а от погледа му струи неприкрито презрение.

— Наистина ли? Сам ли стигна до този извод?

— Чуйте ме. Може още да са там...

— Не, вече ги няма — отсича Епап. — Нищо ли не знаеш за тях? Изненадан съм колко малко ти е известно, след като си живял в средата им през целия си живот. Слънцето ги изгаря. И ако не си забелязал, в момента грее слънце.

— Слънцето не е достатъчно силно. Ловците са умни, умеят да импровизират, имат оборудване, а също и решимост. Подценявате ги като опасност.

— Единственото, което има там, е храна! — крясва Епап в отговор. — Пълно е с диви животни, като истинска зоологическа градина е. Дотук видях поне три прерийни кучета. Остави решенията на нас двамата със Сиси.

— Епап — намесва се Сиси. Клати глава. — Не знам. Може би е прекалено рисковано.

На лицето му се изписва оскърбление.

— Но Сиси, не разбирам. Току-що се съгласи да отидем да потърсим храна. — Очите му излъчват равни части объркване и недоумение. — Знаещ колко сме гладни. Помисли за горкия Бен.

— Така е. Но нека подходим разумно, става ли?

— Не, Сиси, преди секунди ти се съ согласи с мен. Прие, че трябва да спрем и да намерим нещо за ядене.

— Старая се да бъда предпазлива...

— Заради него ли е? — пита Епап и сочи с пръст към мен. — Само защото той каза, че не бива да го правим, изведнъж ти се съгласяваш с него.

— Престани.

— Заради него?

— Епап! Не казвам, че ще останем далече от сушата завинаги. Но нека изчакаме небето да се проясни и слънцето да огрее с пълна сила. Ако се наложи да чакаме до утре, значи ще чакаме. Още един ден глад няма да ни убие. Но ако решим да спрем прибързано и необмислено, тогава може и да се случи.

Епап ѝ обръща гръб, а позата на тесните му рамене издава гняв.

— Защо толкова бързо взимаш неговата страна? Не мога да повярвам, че се съюзяваш с него!

— Не се съюзявам с никого. Единствено на страната на разума съм. Онова, което е най-добро за нас.

— Каквото е най-добро за теб! Искаш той да има положително мнение за теб и по тази причина го подкрепящ.

— Добре, приключих с разправиите — обявява тя и се отдалечава.

Епап вперва гневен поглед в гърба ѝ. Продължава да беснее.

— Видя ли какво направи? — обръща се към мен. — Мислиш се за много умен, нали? Въобразяваш си, че си много корав. О, вижте ме, оцелях с години сред тях. Вижте колко съм наперен. Знаеш ли какво? На мен ми изглеждаш нелепо.

Не се поддавай, отдръпни се, нареждам сам на себе си.

— Искаше ли ти се да си един от тях? — пита тихо Епап. — Срамуваше ли се от това кой си?

Заковавам се на място.

— Защото съм забелязвал начина, по който ни гледаш. Виждал съм самодоволството на лицето ти — произнася, а устните му се изкривяват злобно. — Гледаш на нас отвисоко. Тежи ти, че трябва да имаш нещо общо с нас. Дълбоко в душата си им се възхищаваш, нали? Дълбоко в душата си вероятно желаеш да си един от тях.

— Епап, замълчи — нарежда му Сиси. Върнала се е и ни наблюдава внимателно.

— Нямах никаква представа — заявявам на Епап със скован тон.

— Какво каза? — пита той с глуповата усмивка на лицето.

— Дори нямах идея какво представляват те. Ако ги познаваше, никога не би изрекъл нещо толкова глупаво.

— Аз ли нямам представа? Наистина ли? Сериозно ли говориш?! Аз да нямам представа? — Гледа ме с неприкрита насмешка. — Ти си този, който няма представа. Но пък защо да имаш? Общувал си отблизо с тях, били сте си приятелчета през целия ти живот. Не си ги виждал да разкъсват родителите ти на парчета. Не си ставал свидетел как изтръгват крайниците на сестра или брат пред очите ти. Не ги познаваш така, както ние.

— Познавам ги по-добре, отколкото си мислиш — отвърщам. — Тонът ми е тих и равен, но съм напрегнат, готов да избухна при още една дума. — Довери ми се по този въпрос. Всъщност какво знаеш в действителност за тях? За теб са били като предани бавачки. Хранили са те, обличали са те, приготвяли са ти торта за рождените дни...

Епап се хвърля към мен, като ме сочи с пръст, наподобяващ нокът на хищна птица.

— Защо...

Сиси дръпва ръката му.

— Достатъчно, Епап!

— Ето пак — проплаква той. — Защо винаги толкова бързаш да вземеш страната му? „Достатъчно, Епап. Престани, Епап.“ Какво е той за теб? Защо... О, забрави. — Той изтръгва ръката си от нейната. — Щом искате да стоите гладни, добре. Но ако се разболеем от недохранване, вината ще е ваша... Не го забравяйте.

— Епап, прекрати мелодрамата. — Дишането ѝ е учестено.

Той отклонява поглед и не казва нищо. После внезапно скача към мен, инерцията му ме поваля и двамата се озоваваме на палубата. Дървените дъски избумтjават глухо при удара.

Чувствам странен трополящ шум под себе си. Все едно, че съм съборил нещо, намиращо се под лодката.

Епап ругае и размахва юмруци над мен и единственото, което успявам да сторя, е да отблъсквам ударите му. След това Сиси го отстранява от мен, а лицето ѝ е червено от ярост.

— Имаме достатъчно грижи на главите си — крясва. Трябва да се съсредоточим да се борим срещу тях, а не да воюваме помежду си.

Епап се обръща и устремява поглед към брега. Прекарва ръка през косата си, а дишането му е накъсано. Но аз не му обръщам внимание. Цялото ми внимание е насочено към палубата под мен. Почуквам. Чува се същия глух тътен. Почуквам отново на един метър разстояние и звукът е различен.

— Какво има? — пита Дейвид. Всички са насочили погледи към мен.

Заблъсквам с юмруци с колкото сила имам. И го долавям отново, шума от преместването на предмет. На нещо тайно под палубата, скрито там от нежелани погледи. В гърлото ми се оформя буца с осъзнаването на нещо.

— Джийн — заговаря Сиси. — Какво става?

Поглеждам към обърканата ѝ физиономия.

— Джийн?

— Мисля, че под тази лодка има нещо — обяснявам. Всички се втренчват в мен. През цялото това време е било точно под носа ни.

Бен оглежда палубата неразбиращо.

— Къде? Не виждам нищо.

— На единственото място, на което никой ловец не би помислил — не би посмял — да провери — отвърщам. — Под водата.

Гмурването във водата е като преминаването на огледало през лицето. Също толкова гостоприемна е, като че в голата ми кожа се забиват ледените му късове. Белите ми дробове се свиват до размера на топчета за игра. Излизам на повърхността, жаден за глътка въздух. Течението е чудовищно. Въпреки че около гърдния ми кош е омотано въже в случай, че — което както сега осъзнавам, не е толкова малко вероятно — водата ме отнесе, това ми дава малко успокоение. Мигом се вкопчвам в борда на лодката. Изчаквам няколко секунди, за да привикна към студа, а после се гмурвам.

За опора вклинявам пръстите си между дъските на палубата. Течението завлича краката ми и те се реят успоредно на лодката. Също като развяван от силен вятър флаг. Между дъските прониква слънчева светлина, тънките ѝ лъчи влизат надолу в тъмната бездна. Тук долу е

злокобно тихо, случайните звуци от плискането на водата са прекъсвани единствено от глухо буботене. Озъртам се наоколо в опит да открия нещо, каквото и да е то, не на място.

Ето. В самия център на лодката има нещо стърчащо, което наподобява кутия. Внимателно оставям тялото ми да бъде отнесено към нея и я обгръщам с ръце, благодарен за опората. Под кутията виси ръждясало метално резе. Не успявам да го отворя при първия опит. Дърпам силно и цялата долна повърхност се отваря рязко.

Отвътре изпада голяма каменна плоча, която ме удря по тила. Болката е пулсираща и това ме дезориентира. Бързо се опитвам да хвана плочата пипнешком, докато тя се плъзга надолу по тялото ми. Закъснявам. Вече е в краката ми и се оттласква от левия ми прасец, а после потъва в тъмните дълбини.

С парещи дробове аз се завъртам, докато не се озовавам в приклежало положение с глава, сочеща надолу и крака, опрени в дъното на лодката. Сега или никога. Имам само един шанс да се гмурна за плочата, преди да е потънала прекалено дълбоко, за да бъде спасена. Оттласквам се от дъното на лодката. Тялото ми се изстрелва надолу в мрака и студа.

Част от секундата, преди въжето, в чиято примка се намирам, да се е изпълвало докрай, върховете на пръстите ми напипват камък. Сграбчвам го. В следващия миг отскачам нагоре, като че съм на бързи, силата на изтеглянето ми почти изтръгва плочата от пръстите ми. Притискам я към голите си гърди и чувствам вдлъбнатините на изписаните там думи.

Изплувам над повърхността, обгърнат от бяла струя, а тялото ми се е превърнало в една гигантска уста, жадуваща за въздух. Епап и Дейвид виждат плочата и я издърпват от уморените ми ръце. Изоставят ме във водата, долепен до борда, едва способен да се задържа.

По времето, когато се озовавам обратно в лодката с натежало тяло, от което се стича вода, те всички са се скупчили около плочата. Притиснали са глави един към друг и четат изрязаните в камъка думи.

ОСТАНЕТЕ НА РЕКАТА

Учения

Отварят леко усти. Разнася се от хор от кикот и смях, който постепенно се усилва. Всички се усмихват широко и изпадат в пълен захлас.

— Казах ви! Казах ви! Казах ви! — крещи Бен и потупва всички по гърбовете. — Планирал е всичко това.

Сиси стои неподвижно с ръце, притиснати към устата, веждите ѝ са извити в почуда, а в очите ѝ блестят сълзи.

— Знаех си, че ще дойде за нас. — Радостно надига глас Джейкъб. — Обетованата земя! Той ни насочва към Обетованата земя. На млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина.

На лицето на Сиси грейва усмивка, която почти създава усещането за физическа топлина. Притваря очи в знак на облекчение.

— Откъде разбра, че плочата е под нас, Джийн? — пита.

Мълча известно време, преди да заговоря. Баща ми често организираше игри с търсене на съкровища, когато бях дете, като ми оставяше насоки из къщата. Помня колко се ядосвах, задето не успях да открия указанията, за които бях сигурен, че са там. Той настояваше да не бързам, да поема дълбоко въздух и да огледам обстановката с хладнокръвие. Казваше ми: Гледаш, но не виждаш. Отговорът е под самия ти нос. И веднъж щом се успокоях, почти незабавно откривах указанията, вклинено между дъските на пода, или между страниците на книгата, която бях държал в ръце през цялото време, или пък мушнато в моя собствен джоб.

Но не им разказвам нищо от това.

— Просто извадих късмет, предполагам — обяснявам. Започвам да треперя, сякаш вятърът забива ледени шипове в тялото ми. Нося само бельо, защото съм съблякъл всичко останало, преди да се гмурна.

Един от хепърите казва нещо; то е последвано от избухването на всеобщ смях. Сиси се присъединява към тях и пляска с ръце. От тях струят толкова много емоции.

Отивам в каютата, където съм оставил дрехите си на купчина. Свалям бельото си и го изцеждам с треперещи ръце. Продължавам да чувам кикотенето им, изблиците на смях и възгласите. Не разбирам защо трябва да излагат на показ какво чувстват. Не могат ли просто да преживяват емоциите си без необходимостта да ги демонстрират така очевидно? Може би пленничеството е накарало тази им способност да

закърнее, направило ги е неспособни да долавят емоциите на околните, освен ако не са им представени ясно и подробно.

Отново започват да се хият, докато обсъждат как Учения направил това или онова. Получиха потвърждението, което бяха търсили. Знак, че той никога не ги е изоставял или предавал, че всъщност чака в края на тази пътека. Тях.

А не мен.

Мен ме изостави в град, пълен с чудовища. Момче, което плачеше, докато не заспи от изтощение с месеци след тръгването му. Но за тях беше устроил подробен план за бягство, включващ дневник (очевидно предназначен да бъде открит от тях) и лодка, която да ги отведе в Земята на млякото, меда, плодовете и слънчевата светлина.

Чувам ново кикотене, после още едно, смехът им ми прилича на подигравка. Точно се каня да им кажа да млъкнат, когато осъзнавам, че всъщност са притихнали, което е както внезапно, така и зловещо. Хвърлям поглед през пролуките в стената. Не успявам да схвана много добре какво се случва, просто виждам как Дейвид и Джейкъб вдигат каменната плоча. Бързо навличам сухи дрехи и излизам навън.

Изправили са плочата върху основата ѝ и са се скупчили зад нея. От вдълбаните думи все още се стича вода и пред плочата се образува локва. Прочитам написаното още веднъж.

ОСТАНЕТЕ НА РЕКАТА

Учения

Но хепърите от купола не гледат лицето на плочата, а гърба ѝ. Очите им виждат нещо, което аз не успявам и са разширени от шок, докато погледите им се плъзват по плочата, после над горния ѝ ръб и се приковават в мен.

— Какво? — питам.

Те бавно завъртат плочата, за да мога да прочета написаното.

Пет думи. Пет думи, който ще останат така незаличимо запечатани в съзнанието ми, както са вдълбани в каменната плоча.

НЕ ДОПУСКАЙТЕ ДЖИЙН ДА УМРЕ

От години насам първите думи от баща ми към мен, за мен. Прошепване от миналото, което прераства в лек бриз и после се превръща в пожар. През тялото ми преминава електричество и аз чувствам как ледът у мен започва да се пропуква. И макар това да е светъл лъч на надежда, нова изпълваща ме сила, всичко, което успявам да сторя, е да падна на колене.

Джейкъб и Дейвид стигат до мен първи и ме вдигат. Чувствам как ме потупват по гърба, гласовете им са силни, но вече не ме дразнят, телата им се притискат към мен, но вече не усещам допира им натрапчив. Ръцете им се плъзгат по гърба ми, докато ме повдигат, а по лицата им се изписва удивление. Появяват се усмивки, от очите им струи топлота и съпричастност. Сиси затваря очи и притиска ръце към устните си, преливаща от вълнение. Когато ги отваря, за да ме погледне, от тях струят плам и нежност.

— Знаех си — заявява. — Неслучайно си тук, Джийн. Било е предопределено да си с нас. Да станеш част от нас.

Не казвам нищо, само чувствам как водата се стича по тялото ми. Задухва вятър и аз потрепервам. Тя ме обгръща с ръце и ме притиска към себе си. Още съм мокър, но на нея явно не ѝ пречи.

— Повече недей да се държиш като чужд човек — шепне в ухото ми съвсем тихо, защото думите са предназначени само за мен. Притиска ме още по-плътно към себе си, преди да се разделим. Лицето и гърдите ѝ са мокри. Тя мята на раменете ми одеялото, донесено от Бен. Слънчевата светлина струи върху лодката, върху реката, върху сушата, върху нас.

3

Когато бях във втори клас, в онази нощ, в която за малко да ме погълнат жив, седях сам в ъгъла на закусвалнята. Беше рано за обяд и фактът, че помещението беше относително празно, вероятно представлява голяма част от причината да оцелея в онази нощ. Във връзка с честванията по случай рождения ден на Владетеля ни бяха сервирани особено кървави синтетични пържоли. Всички се хранеха с въодушевление, зъбите им се впираха в месото, по брадичките им се лееше кръв и се стичаше в специалните съдове пред тях.

Аз ухапах изкуственото месо, а кръвта бликна подобно на вода от гъба за миене. Беше трудно да пренебрегна силния му вкус. Отдавна бях успял да се преборя с гаденето, предизвиквано от консумирането на кървави синтетични меса, но това ново празнично месо беше особено отвратително. Започнах да поемам дълги контролирани глътки въздух, като внимавах да не позволя на ноздрите си да се разширят. Затворих очи в престорена наслада и ухапах месото още веднъж.

Почувствах остра болка в горните венци, която почти ме накара да потрепна. Спрях със зъби, още забити в месото. В устата ми се събра кръв. Оставих я да изтече навън. Надолу по брадичката ми. После в купичката пред мен. Отхапах още веднъж. Този път болката беше изгаряща и изпълни целия ми череп. Струваше ми огромни усилия да сподавя вика си. Със зъби, още забити в месото, аз задържах очите си затворени, демонстрирайки блаженство, като се молех сълзите, събрали се зад клепачите ми да се разпръснат.

И именно иззад черната завеса на спуснатите ми клепачи чух първия изблик на съскане и отмятане на глави. Силата му се увеличаваше и то прииждаше от всички краища на помещението. Издържах още няколко изпълнени с агония секунди, докато не се убедя, че очите ми са съвсем сухи, преди да ги отворя.

Учениците потрепваха, бяха изпълнение с вълнение, а стичащата се по брадичките им кръв сега беше смесена със слюнка. Няколко нападаха пържолите си с подновен плам с погрешното убеждение, че

така примамващият ги аромат идва от месото в ръцете им. Други големи ученици бяха навирили носове и душеха въздуха. Те долавяха нещо различно.

Аз ухапах месото отново, без да съм напълно сигурен какво се случва. Все пак бях само във втори клас. Бях само момченце, невръстен мъник. Нов пристъп на болка във венците ми. Устата ми отново се пълнеше с кръв. Но нещо в нея беше различно.

Беше топла.

Не разбирах. Изтласках излишъка от кръв навън от устата си и почувствах топлината ѝ още по-силно върху кожата на брадичката си.

И почти незабавно всички в столовата спряха да се хранят. Наоколо се разнесе силно и невъздържано съскане. Няколко ученика скочиха върху столовете си и инстинктивно отметнаха глави. Започвайки от най-задния зъб аз проверих всяко кътче, като се придвижвах зъб по зъб, минах през всички процепи и през заострените върхове на фалшивите ми кучешки зъби, а накрая плъзнах език по предните зъби, първо по единия, а после...

Там, където трябваше да се намира другият ми преден зъб, зееше дупка.

Зъбът ми беше паднал.

Изправих се. Половината от присъстващите стояха прави или клекнали върху столовете си. Дори кухненският персонал в другия край на закувалнята беше спрял работа. Само онези от масата на детската градина продължаваха да вярват, че миризмата идва от изкуственото месо и продължаваха да се хранят с широко отворени очи и бързо движещи се челюсти.

Сграбчих чашата за събиране на слюнка. Престорих се, че пия от нея, но зад прикритието ѝ стисках устните си плътно една към друга. Оставих кръвта да се стече по брадичката ми, по шията и върху дрехите. Целта ми беше да прикрия максимално хепърската кръв.

Оставих чашата на мястото ѝ, а после напуснах бавно и нехайно. Когато усетих погледите върху мен, се наведох и вързах връзките си с преструвка, че не бързам за никъде и нямам едничка грижа на света. Изминавах разстоянието крачка по крачка, като всмуквах отделящото се от празнината между зъбите ми, поглъщах собствената си кръв в старание да не допусна от устата ми да излезе и капка.

Наложих си да тръгна по коридора. Борех се със себе си да не заплача. Едва не изгубих контрол върху пикочния си мехур, а това би означавало сигурната ми смърт. Но успях да удържа всичко под контрол. Едва седемгодишен стисках очи, възпирах пикочния си мехур и не се поддавах на страха, не допуснах емоциите ми да оставят и най-бегла следа върху лицето ми. Баща ми ме беше обучил добре.

Класната ми стая беше празна — всички бяха навън — и след като затворих вратата зад гърба си, аз едва не се сринах на земята. За малко да се поддам на страха и паниката, почти позволих на сълзите, кръвта и урината да се излеят в потоп на капитулация и страх. Но аз се стегнах и вдигнах монитора на бюрото си. Все още преглъщащ кръв, за да се уверя, че нищо от нея не е изтекло извън устата ми, аз изписах имейл адреса на баща си. Пръстите ми трепереха, докато натисках клавишите. Съобщението беше кратко, такова, каквото ме беше научил да използвам в случай на спешност.

Празен имейл. Без съдържание.

Той означаваше само едно нещо.

Натиснах изпращане, а после си взех чантата. Напуснах класната стая и чух звуците от царящата в закусвалнята възбуда. Крясъци и вой. Продължавах да преглъщам отново и отново с надеждата, че е достатъчно.

Баща ми сигурно получаваше имейла в точно този миг. И аз знаех, че без значение с какво се занимаваше, без значение колко зает беше в стъкления си небостъргач, щеше да изостави всичко. На мига. И да дойде за мен.

Наложих си да вървя бавно, сякаш просто излизам навън. Избегнах предната врата, където движението беше твърде наситено. Минах през игрището за футбол, през полето за бейзбол и се озовах на улицата. Няколко среднощни минавачи обърнаха глави към мен, докато ме отминаваха и сбърчиха носове. Но аз продължавах да преглъщам, а преливащите ми от сълзи на страх очи бяха скрити зад очилата ми.

Едва след като се прибрах в дома си трийсет минути по-късно, само след като заключих вратата и спуснах щорите, чак тогава се строполих на колене и всичките ми сили и воля ме напуснаха. Сгуших се и прегърнах коленете си, тъй като те бяха единственото нещо, предлагащо ми облекчение. Представих си, че са друг жив човек, който ми предоставя утеха.

И именно така ме намери баща ми петнайсет минути по-късно, когато влятя в къщата и бързо заключи вратата зад гърба си. Притисна треперещото ми тяло към своето, придърпвайки ме с масивните си мускулести ръце в топлите си обятия. Не заговори, докато ридаех, а сълзите ми мокреха предницата на ризата му. Само ме галеше по косата, а след известно време каза, че всичко е наред и съм се справил добре, обясни ми колко се гордее с мен и заяви, че съм добро момче.

Но няколко часа по-късно се наложи да ме остави. След като луната залезе и слънцето зае мястото ѝ, той отвори входната врата и пое по празните, озарени от слънчева светлина улици. Към училището ми. За моя зъб. Налагаше се да го открие. Ако бъдеше намерен в някое затънтено ъгълче на закусвалнята или до крака на някоя маса, подозренията, все още в зародиш и по тази причина обречени на скорошно замиране, както в крайна сметка се случваше с всички налудничави слухове за хепъри, щяха да се потвърдят. А ако това се случеше, бързо щяха да съберат две и две и да дойдат за мен до минути, дори до секунди, щяха да се надпреварват да достигнат до мен, щяха да ме изядат.

Но когато баща ми се върна часове по-късно, само минути, преди да настъпи здрачът, ръцете му бяха празни. Не могъл да открие зъба ми. Беше замаян и страхът се бореше да изскочи на лицето му, но ми каза да не се тревожа. Вероятно просто бях глътнал зъба, обясни, и той се намираще на безопасно място в мен.

Аз се разплаках; мислех, че е позволено, след като съм си у дома, по-рано ме беше оставил да плача. Но той ме смъмри.

— Без повече плач. Никакви сълзи — нареди ми. — Скоро трябва да тръгваш за училище. Отсъствието ти може да привлече внимание. — Успях да спра да плача, но не можех да обузда треперенето, което ме караше да се треса целия. Помислих, че отново ще ме нахока, но вместо това той ме придърпа към себе си и ме прегърна здраво, сякаш се опитваше да погълне вибрациите с тялото си. В ръцете му се почувствах в безопасност.

— Ще ми се просто да можем да се преобразим — казах с уста, притисната към гърдите му.

Той мигом се напрегна.

Аз продължих.

— Защо не постъпим така, тате? Уморих се да се преструвам и непрестанно да се крия. Защо просто не се преобразим? Ще бъде така просто. Мога да намеря начин да донеса вкъщи от тяхната слюнка. — Бях така погълнат от думите си, че не забелязах гнева по лицето му. — Всичко, което трябва да направим, е да втрием малко от слюнката им в малък прорез в кожата. И тогава всичко ще свърши, всичкото това криене и преструвки. Ще станем нормални като всички други. Можем да го постигнем заедно, тате.

— Не! Не! — заяви и тази дума се заби в главата ми и ехото ѝ никога няма да спре да кънти. — Не. — Обгърна лицето ми с широките си длани и насочи очите ми към своите. — Никога не говори такива неща. Никога не ги мисли. Никога вече.

Аз кимнах повече от страх, отколкото с разбиране.

— Никога не забравяй кой си, Джейн. — Притисна ръце още поплътно към страните на лицето ми. Не мисля, че осъзнаваше силата, с която ме стискаше. — Идеален си такъв, какъвто си. Представляваш нещо повече от всички онези там навън. — Продължи да реди още думи и безброй клетви как никога няма да ме изостави, а после гласът му омекна, тонът му ми действаше успокоително, циркулираше из тялото ми, докато накрая не изпитах усещането, че се преля в моята ДНК. Задържа ме в прегръдката си докато не притихнах.

Липсващият ми зъб никога не беше открит. Вероятно го бях глътнал. Но седмици, месеци и дори години след това живях с непрестанния страх, че някъде там навън, в някоя забравена дупка, процеп или пукнатина лежи моят зъб, потъмнял и жълтеникав, в очакване да бъде открит. Също като мъчителното ми съществуване: безполезно и прикрито само за да излезе наяве някой ден.

И все пак. Въпреки че живеех в малка пролука между двата свята, прегръдката на баща ми беше като вселена, изтъкана от утеха, толкова необятна и дълбока като любовта. И онзи ден в неговите обятия аз дадох клетва, която така неусетно се сля с ежедневието ми, че бях забравил за съзнателното ѝ произнасяне; докато десет години по-късно, плаващ с лодка по реката, не видях името си, издълбано в каменна плоча и не си спомних внезапно за нея, за да я подновя: баща ми беше моята вселена и ако някога изчезнеше, щях да го търся до края на света.

4

Идва нощта. А с нея спада и градусът на празничното настроение. Сушата е обгърната от сумрак, а реката, преди гладка като тепсия, е изпълнена от подводни течения. По брега танцуват бели вълни като някакви ефимерни призраци. Никой не споменава думата ловец, но страхът, пораждан от нея, присъства непрестанно в тревожно сбръчканите ни чела, в очите, които притеснено оглеждат сушата, в напрегнатите гърбове, които няма да се отпуснат за отмора през тази нощ. Въпреки че не сме яли от дни, телата ни са се настроили към липсата на хранителни вещества и разчитат на запасите си. Но много скоро — най-много до два дни — тези запаси ще се изчерпат и ще започнем да рухваме един по един.

Сиси точи кинжалите си с очи, приковани в речния бряг. Елап крачи напред-назад с дневника на Учения в ръка, като периодически прехвърля страниците. Когато се случва, става мигновено.

— Сиси... — шепне Дейвид с широко ококорени очи.

Трима са. Тичат в стегната група, на километър и половина зад нас са и се движат по протежението на брега. Движат се на четири крака като маймуни с ръце, достигащи до земята, загребват пръст и се отгласкват скок след скок. Онзи отпред изостава, но се присъединява към другите двама отзад. Новият водач заема мястото си начело. Ясно ми е какво правят: използват инерцията един на друг, правят всичко възможно да намалят съпротивлението и да употребят попътната струя на водача. Тичането в колона би означавало, че ще увеличат общата скорост на групата с най-малко десет процента — значително предимство при пътуване, покриващо стотици километри.

Само след секунди вече са се изравнили с нас. Видът им е ужасяващ. С настъпването на нощта кожата им, която частично се е разтопила на дневната светлина, както се случва, ако загреете пластмасов предмет във фурната, се е втвърдила в безформени гънки. Тук-там по телата им има участъци, покрити с коса, която виси на грозни кичури. Не, не е коса; това са останките от слънцезащитните

им плащове, които са се примесили с омекналата полуразтопена кожа. Превърнали са се в дрипави подивели животни с пяна по устите, вееща се от костите им разложена кожа и оголели стъпала, набиващи здраво в земята. Въртят очните си ябълки, за да хвърлят поглед — изпълнен с копнеж и решимост — към нас.

Третият ловец ми се струва бегло познат. Някъде зад гънките разтопена плът е лице, което почти разпознавам. На гърба му има голяма чанта — всъщност на гърбовете и на тримата — натъпкана с нещо, приличащо на тежка екипировка и въжета. Трябва да носят поне тон багаж. Невероятната им мощ е ужасяваща и неизмерима.

И в този момент ни отминават.

— Сиси? — заговаря Джейкъб.

Дори не се обърнаха да ни погледнат. Отгласкващите се от земята им бледи тела изчезват зад билото на малък хълм. Появяват се отново на върха на следващия хълм, но вече са много по-далече и по-дребни, а общата им скорост сякаш е дори по-голяма сега.

— Сиси? Какво правят? — Лицето на Дейвид е изкривено от страх. Взира се в далечина в посоката, в която изчезнаха. — Защо ни отминаха?

Сиси се обръща към мен объркана и разтревожена.

— Знаеш ли?

Поклащам глава. Не откривам никаква логика.

— Това не ми харесва — прошепва Сиси и за първи път от дни в очите ѝ се чете неприкрит страх. — Стават все по-находчиви и силни. Намират нови методи, все по-целеустремени са с всеки ден.

Права е. Това е първият път, когато са по петите на плячка с умения и съответна решимост. Станали са по-находчиви по необходимост.

Сиси потупва бедрото си. Погледът ѝ издава чувство на безсилие.

— Трябва да спрем, Сиси — крещи Епап. — Ако са пред нас, не можем просто да продължим да плаваме към тях.

Тя се взира по течението на реката.

— Това може да е капан. Твърде вероятно е зад нас да има друга група ловци, които да ни чакат да спрем. Да не им се даваме.

— Не мисля, че това е тактиката им — намесвам се. — Те не действат така. Когато опре до лов на хепъри, стават изключително себични. Алтруизмът в полза на друга група не им е присъщ. Ако зад

нас има друга група, тези, които ни отминаха не биха имали никаква облага. — Оглеждам реката пред нас. — Не, струва ми се, че групата е само една. Онези, които ни отминаха.

— И ни подготвят капан? — пита Сиси.

— Така мисля. — Намръщвам се. — Не знам.

— Тогава какво чакаме? — казва Епап. — Да спрем незабавно. — Той се втурва към веслото.

— Почакай! — нарежда му Сиси. — Може би те се надяват именно на това. Може би са ни заобиколили и тихомълком ни преследват иззад онези хълмове. Може би да ни подлъжат да спрем, е именно техният капан; просто ни чакат собственоръчно да премахнем последната бариера помежду ни: реката. Спрем ли на брега, ще са при нас до секунди.

— Какво ще правим, Сиси? — пита Дейвид.

В очите ѝ проблясва твърда решимост.

— Ще останем на реката. Ако са ни заложили капан, ще преминем през него. Каквото и да са ни замислили, ще се съпротивяваме. Но няма да седим и да чакаме. Ще следваме съдбата си, каквато и да е тя. — Поглежда към мен. — Така действам аз.

В продължение почти на час не виждаме нищо. Лодката се движи по бурната река, всяка секунда прелива от напрежение и несигурност, точи се по цяла вечност. Аз съм на кърмата с отворени на четири очи и търся. Вълните се разбиват в пяна около бреговете пред нас, където реката се стеснява. Не спирай, повтарям на себе си, нито за секунда дори...

Внезапно лодката се заковава на място, сякаш сме ударили бетонова стена. Политаме напред и се сгромолясваме по палубата. Аз почти изхвърчам зад борда — това, че сграбчвам бързо ръба, ме спасява да не потъна в реката. Сиси се изправя на крака първа и се върти наоколо в опит да оцени ситуацията.

Виждам какво ни е спряло. През цялата ширина на реката се простира въже, което сега е опънато от лодката. Приспособлението, носено от ловците, явно е било харпун. Използвали са го да изстрелят въжето през тесния участък от реката.

— Струва ми се, че ребрата ми са счупени — обажда се Епап и прави болезнена гримаса. Предпазливо свива ръце пред гърдите си, като че прегръща невидимо бебе. — Не мога да поема въздух. Боли дори когато дишам.

— Сиси! — крещя аз. — Дай ми кинжала си! Трябва да прережем въжето!

Тропане от крака по дъските, после Сиси се плъзва към мен с краката напред и разплисква вода. Взира се в реката и зърва въжето. На лицето ѝ се появява ужасено изражение. Понечва да се наведе и да пререже въжето, но спира.

— Срежи го, Сиси!

— Ами ако се крият във водата?

— Не могат да плуват под вода.

— Тогава къде са?

— Не знам...

Нещо цопва във водата на няколко метра от нас и я разплисква.

— Какво беше това? — крещи Джейкъб.

След нов силен плисък, този път по-близо до лодката.

— Във водата ли са? — пита Джейкъб и се дърпа навътре от борда. — Това те ли са?

— Не! — виквам. — Те не могат да плуват.

— Тогава какво...

Нещо избухва до стъпалото ми и наоколо се разлетяват дървени отломки от палубата. Огромна чугунена абордажна кука — черна като нощта, с четири остри шипа се е забила в средата на палубата. Към нея е прикрепено въже, което достига чак до брега. И именно там ги забелязвам. Ловците. Скрити са частично зад обрасла с трева могила, но въжето е като стрелка, сочеща право към тях.

Сграбчвам абордажната кука. Покрита е с някакво хлъзгаво вещество — слюнката им — и аз дърпам рязко ръце.

— Не докосвайте куката! — крещя с пълно гърло. — Слюнката им е навсякъде!

— Сега не е моментът да се правим на деликатни! — крещи Сиси в отговор. — Трябва да я откачим.

Аз се вирам в нея, втрещен от невежеството ѝ, възможно е просто да не го знае: ако слюнката на ловците попадне в открита рана, а от там в кръвоносната ни система, с нас е свършено.

Преобразуването ще започне. Разкъсвам тениската си и я увивам около единия от шиповете.

— Не позволявайте да докосва кожата ви — крещя отново. — Използвайте тениските си. — Но не успявам да освободя куката, забила се е прекалено дълбоко в дървото.

Друга абордажна кука се сгромолясва на палубата вдясно от мен, като пропуска на косъм главата на Дейвид.

Ловците излизат от сенките и теглят въжетата, прикрепени към куките, силата им е груба и брутална. Лодката се насочва към речния бряг със смущаваща скорост.

— Сиси, прережи въжето! — Но тя не може да ме чуе; мъчи се да освободи другата кука. Тази е забита дори по-дълбоко. Не успява да я помръдне. Посягам към колана ѝ, сграбчвам един кинжал и се протягам към водата. Но когато достигам до въжето на харпуна, което задържа лодката, сърцето ми се свива. Изработено е от твърд синтетичен материал, който по инстинкт усещам, че е устойчив на рязане. Ще отнеме петнайсет минути да го прекъснем с нож. Опитвам се да избутам въжето надолу с надеждата да освободя лодката по този начин. Но то е притиснато прекалено плътно към дървото.

До този момент лодката вече е издърпана до средата на разстоянието от брега, достатъчно близо, че да зърнем как един от ловците — съскац и нагазил до глезените във водата — замахва и хвърля нещо. Към нощното небе полита абордажна кука.

— Пазете се! — крещя.

Бен се е съсредоточил върху освобождаването на първата кука; не забелязва онази, която лети във въздуха право към главата му. Епап, който продължава да притиска ребрата си, скача и дърпа Бен настрана точно преди куката да се забие на мястото, където беше коленичил допреди миг. Строполяват се пред каютата, като тялото на Епап се удря в палубата. Ранен е; забелязвам зловеща рана от едната страна на лицето му, където явно е бил закачен от куката. Блика кръв.

Ловците крещят въодушевено в нощта.

Въжето се носи право към Епап и сега е мой ред да се хвърля към него. Избутвам го рязко настрана, преди то да се е изпънало и да го притисне към палубата или, по-лошо, да пререже някой от крайниците му. Вече ни теглят с три абордажни куки. При това с такава сила, че далечната страна на лодката се отделя от водата. Макар

да се намира под ъгъл, тя плава към брега още по-бързо, сякаш задвижвана от страничен мотор.

Сиси се мъчи да среже въжето към една от куките, но се отказва. Изработени са от същия синтетичен материал като въжето на харпуна. В погледа ѝ личи пълна съсредоточеност, за секунди се правят стотици преценки, обмислят се десетки възможности и биват отхвърляни, докато не остане само една възможност. Сграбчва грубо Дейвид и Джейкъб и ги избутва в каютата, където ние двамата с Бен все още лежим проснати. Епап все още е в несвяст, а гърдите му се повдигат и спускат на плитки тласъци.

— Чуйте ме — заговаря тя. От лицето ѝ се стича вода. — Ще плувам към брега. Ще се гмурна от тази страна и ще се придържам под водата, за да не ме видят. През това време вие ги разсейвайте. Продължавайте да дърпате куките.

— Сиси, не! — изплаква Бен.

— Това е единственият ни възможен ход.

— Трябва да има нещо друго...

Тя стиска ръцете на Бен достатъчно силно, че да го накара да се намръщи.

— Няма друг начин, Бен.

— Тогава нека отида аз — настоявам. — Аз съм умел плувец, ще се справя.

— Не — отвърща и прибира кинжала в калъфа на кръста си.

— Тогава да отидем двамата — не се отказвам аз.

— Не — повтаря тя и издърпва другия кинжал от ръката ми. Прибира и него на колана си.

— Сиси...

Тя се взира настойчиво в мен. В погледа ѝ се чете едновременно гняв и изненада. Задържа очите си върху мен една идея по-дълго от необходимото.

— Не оставяйте Джийн да умре — прошепва накрая, а после бързо ме отминава и се гмурва почти без никакъв плясък във водата.

Дейвид започва да плаче. Дърпам го към себе си, също и Джейкъб и Бен с ясното съзнание, че тримата ще се нуждаят един от друг.

— Чуйте ме, момчета — заговарям убедително, колкото ми е възможно. — Сиси остави задача и за вас. Измъкнете онези проклети

куки от лодката ни. Използвайте тениските си, не допускайте контакт с кожата. Разбирате ли ме? — Джейкъб кима, а аз обгръщам нежно лицето на Дейвид с длани. Кожата му е толкова тънка. Не е роден за свят като този. Гледам го окуражаващо. Той кима.

— Вървете! — нареждам им и ги избутвам навън. Те се разпръскват, всеки избира по една кука.

В следващия миг скачам от лодката и се гмурвам във водата.

Студена, тъмна мокрота. Течението ме повлича. Аз се боря срещу него и се мъча да не се оставя на водовъртежите, които едва не ме поглъщат. Допусна ли такова нещо, ще изгубя ориентация. Размахвам бясно ръце, като изоставям всякакви опити за прецизно плаване с единственото желание да се оттласна напред, преди белите ми дробове да откажат да действат.

Брегът се явява пред мен като жесток шамар. Острите скали се врязват в ръцете ми и жулят пръстите ми. Измъквам се от водата, но мокрите дрехи ме бавят. Налагам си да се изправа на крака. Зървам лодката. По-далече е, отколкото очаквах. Течението ме е отнесло почти петдесет метра надолу. По дланта ми се стича топла течност. Дори преди да съм погледнал, знам какво е. От раните ми тече кръв.

Разнася се вой, достатъчно остър е, че да свали звездите и да разлюлее луната. Надушват кръвта ми.

Внезапно трите въжета на абордажните куки увисват и килнатата страна на лодката отново пада на вода с плясък. Ловците са я пуснали. Идват за мен.

— Сиси! Къде си?

— Тук. Ела бързо.

Тя стои до купчина оборудване, струпано на земята. Още въжета, абордажни куки и готов за изстрелване харпун. Явно ловците са оставили тук допълнително оборудване за в случай на нужда. В случай, че по някакъв начин успеем да се освободим от първия капан, ще се втурнат насам и ще зложат нов.

— Идват, Сиси.

— Знам.

Вземам харпуна. Или поне се опитвам. Тежи цял тон. Няма да мога да го нося, а още по-малко да го използвам. Със сигурност не и

сам.

— Сиси, помогни ми. Заедно ще можем да го вдигнем.

Тя не отговаря.

Вдигам поглед. Изчезнала е.

До ушите ми достига още вой, който идва плашещо отблизо. Втурвам се към билото на хълма. И там, на половината път до долу, някак смалена под лунната светлина, стои Сиси. В изключително бледата си стисната длан държи кинжал. Двама ловци се носят към нея. Часовете напрежение са стопили телесната им мазнина. Ребрата им стърчат от измършавелите гръдни кошове, а прилична на ципа кожа се вее от кокалестите им тела като окачено на простор пране. Третият ловец не се вижда никъде.

Сиси не помръдва. Те са на двацет секунди от нея и тя изразходва времето си в старанието си да открие най-подходящия ъгъл да метне кинжалите. Ала тя не ги разбира по начина, по който аз го умея. Познавам тактиките им.

— Сиси — викам, докато тичам към нея. — Убий ги веднага.

— Не — шепне тя. — Прекалено далече са.

— Скоро ще се разделят. Един ще поеме надясно, а друг наляво. Ще ни нападнат от противоположни посоки. Целта им е да те объркат. Да те дезориентират. Ще се целиш в единия, докато другия те напада в гръб. Сега, Сиси!

Тя приема думите ми сериозно. Мята един кинжал източно от прииждащите ловци. Те продължават да тичат с обърнати глави, за да следят въртящото се острие. Следват с поглед как описва бавно дъга над реката и после се насочва обратно към тях.

И в последния миг, точно когато се насочва към тях, те прескачат кинжала.

Отново насочват лица към нас, а от устите им се разнася победоносен вой. Знаят. Вече са уведомени за кинжалите на Сиси.

Но има нещо, което не знаят.

Това не беше единственият кинжал във въздуха.

Докато следвах с погледи траекторията на първия, тя беше хвърлила втори.

Единият от ловците рязко полита на една страна, сякаш някой е дръпнал здраво невидим каиш. Вторият кинжал го е пронизал в шията: разтопената му подобно на сирене кожа не предоставя кой знае какво

съпротивление и острието прониква, докато се забива почти до дръжката. Ловецът лежи по гръб и размахва ръце и крака като преобърнала се наопаки костенурка. Мъчи се да се изправи, но не може. Острието е пробил трахеята му.

Другият ловец пищи пронизително. Не от страх. Не и от мъка по поваления му партньор. Ликува. Сега ще получи по-голям дял от хепърите. Приближава към Сиси с маниакално, изобилстващо от слюнка лекомислие.

Сиси посяга към колана си. Останали са й само три кинжала. Мята първия вдясно от себе си. Очите на всички — включително на ловеца — се извъртат, за да го проследят. Но тя ни е подвела. Оръжието все още е в ръката й. И после вече не е. Хвърля го, сякаш е бумеранг в противоположна на посоката, в която се беше престорила, че го мята.

Не спира, за да се наслаждава на труда си. Мята втория кинжал напред право между очите на ловеца. Вече две остриета разсичат нощния въздух, насочени към главата на ловеца, която е завъртяна в друга посока в опит да проследи траекторията на кинжал, който така и не беше хвърлен. Той няма никаква представа за това. Ще бъде ударен от две страни.

Но този път има нещо, което ние не знаем.

Ловецът е наясно. През цялото време е бил наясно, че първото мятане е било преструвка.

В последния миг се хвърля на земята и се плъзва на една страна. Двете остриета се сблъскват точно над главата му. Следва експлозия от искри. Ловецът вие заради ярката светлина. Но това е единствената болка, която изпитва. И въпреки нея вече е на крака с поглед, впит в нас. Вдига китката си и раздира там дълбоки дълги драскотини. В очите му блести радост и доволство.

Останал е само един кинжал.

Ловецът настъпва към нас. Вече го делят само секунди.

Сиси замахва назад, подготвяйки се да запрати към него последния кинжал. Но прави необичайна за нея грешка, фатална грешка. Докато замахва, кинжалът се изплъзва от хватката й. Лети зад гърбовете ни и се извисява в нощното небе.

Ловецът пищи възторжено. Това е най-близкият звук до смях, който съм чувал да издават. Струва ми се гнусен и извратен.

Сиси се обръща, докато кинжалът ѝ се рее в небето. Движението ѝ е преднамерено и целенасочено, сякаш всяка изминала микросекунда и онези, които предстои да изминат, са част от съгласуван план. Кинжалът е лесен за забелязване. Силуетът му се очертава ясно върху окръжността на ярката пълна луна.

Аз не съм единственият, наблюдаващ кинжала. Ловецът старателно следи пътя му нагоре, като вдига плавно глава. Искрящата лунна светлина го хваща неподготвен и озарява лицето му. Примигва, а после стиска здраво очи със скимтене. Временно е заслепен.

И сега ми става ясно.

Кинжалът достига връхната си точка и внезапно се отклонява диагонално обратно към нас. Право срещу лицето ми.

Сиси скача във въздуха и сграбчва летящото острие.

Като продължение на същото движение, докато все още се намира над земята, тя мята кинжала към ловеца. Острието прелита покрай мен на сантиметри от главата ми. Очите на ловеца все още са здраво стиснати; така и не разбира какво предстои.

Кинжалът го перва отстрани, право в меката пихтия, представлявала някога слепоочието му. Острието прониква с лекота на дълбочина, причинявайки невидимо, но така нужно нараняване в черепа и очните ябълки. Измежду стиснатите клепачи потича слуз. Ловецът пада на земята и се гърчи в спазми. Мъчи се да измъкне кинжала, но предизвиканата от болката паника само го кара да влоши нещата. Размахва неконтролируемо ръце, а краката му разриват чимове с трева.

Сиси се намира в приклепнала позиция, когато се приземява след изтласкването на оръжието. Полагам ръце върху мускулите над лактите ѝ. Деликатните ѝ, но добре оформени трицепси потръпват от напрежение. Имам усещането, че това са най-самотните и смели ръце, които някога съм докосвал.

— Хайде, ще ти помогна — промълвявам.

— Някъде наоколо има още един. — Изправя се, тялото ѝ се опира за кратко в моето и после тя затичва.

— Сиси! Къде отиваш?

Тя изминава петдесет метра и се навежда да вземе два кинжала. Бързо ги прибира в калъфите им и се връща обратно, загледана в

повалените стенещи ловци. И в стърчащите от тях оръжия. Искане си ги обратно. Но ѝ е ясно, че не бива да предизвиква съдбата.

От една скала вляво от нас се разнася единичен зловещ крясък. Третият ловец е приклепнал, осветяван от луната. През цялото време ни е следил, изучавал ни е, запознавал се е с тактиките ни.

Сиси се движи заднешком, докато не се изравнява с мен.

Този е различен. По-опасен е.

Слиза надолу бавно и лукаво. Чуваме стъпките му по каменистата неравна земя. Разпознавам го. Нея. Алени устни е. Един от ловците спечелили лотарията. Лицето ѝ е изкривено, сякаш гледано през релефно стъкло, обикновено изчервените ѝ устни са се разлепили назад и са се примесили с бузите ѝ. И въпреки че тялото ѝ е с консистенцията на каша и разтопена пластмаса, на движенията ѝ все още е присъща плавност, която е едновременно безпощадна и сексуална.

— Мини зад мен — прошепва Сиси. — Ще я извадя от строя с кинжалите.

— Кинжалите няма да подействат. Не и с тази. Наблюдавала ни е и те е изучавала. Знае всичките ти номера.

Сиси продължава да хваща и да пуска кинжалите.

— Продължавай да вървиш заднешком — шепна. — Имам план.

Алени устни скача от скалата и започва да се придвижва бавно към нас в приклепнала поза. Краката ѝ ръцете ѝ се движат паралелно, лява ръка и ляв крак, дясна ръка и десен крак, като краката стъпват на абсолютно същите места освободени от дланите.

— Какъв е планът? — пита Сиси.

— Харпунът.

Сиси клати глава.

— Прекалено тежък е.

— Не и ако го носим двамата. Сега! — казвам, обръщам се и хуквам към купчината екипировка, която бях забелязал по-рано. Сиси ме следва плътно по петите. Свличаме се от двете страни на натрупаните вещи, мократа трева ни позволява лесно да се изпързаляме. Алени устни се придвижва към нас със скокове.

— Помогни ми! — Сиси хваща своята страна на харпуна. Аз го улавям от другата страна и заедно го повдигаме. Тежи колкото трима

едри мъже. Поставям два пръста върху спусъка; пръстите на Сиси вече са там и моите попадат отгоре им.

При вида на харпуна Алени устни се заковава на място.

— Точно така, махай се! — крясва Сиси.

Алени устни отмята глава на една страна. Втурва се странично, а после ни атакува, надавайки оглушителен писък.

Двамата със Сиси натискаме спусъка.

Влагаме всеки грам от съвместните си усилия в четирите си пръста. Харпунът се изопва, после изщраква рязко и се разтриса след изстрелването на копието. Прицелването ни не е идеално, но е достатъчно добро. Алени устни повдига ръка — безцелен рефлекс да се запази — острият връх преминава през пръстите ѝ. Виждам как два от тях — средният и показалеца — политат във въздуха, а копието я пронизва в лявото рамо. Алени устни отхвърча назад и се строполява на земята. Причиненият от болката писък е ужасяващ.

— Хайде, да вървим! — виква Сиси, хваща ме за ръката и ме дръпва след себе си. Описваме широка дъга, за да заобиколим Алени устни, докато тя се гърчи, лежаща на една страна, и се мъчи да измъкне копието. Повалена и слаба, тя се мръщи от болка. Погледите ни се срещат.

— Обозначението ти е Джийн, нали? — пита Алени устни.

Аз замръзвам на място. Звукът от името ми, произнесено от нейната уста, ме смразява до кости.

— Това е думата, която не спираше да повтаря — добавя Алени устни.

— Кой? — питам и отстъпвам назад в нейна посока. И вече знам.

— По-близо — приканва ме Алени устни с тих и дрезгав глас. — Ела по-близо, Джийн.

Сиси ме дърпа за ръката.

— Не, Джийн! Старае се да ни забави. Може да има и други на път за насам.

Алени устни е заковала очи в моите.

— Момичето, което изостави в Института за хепъри — обяснява и накланя глава на една страна. — Когато най-накрая се свърши, тя не спираше да повтаря „Джийн, Джийн, Джийн“.

Кръвта се изцежда от лицето ми. Когато най-накрая се свърши. Примигвам учестено, светът се завърта около мен...

Сиси ме зашлепява през лицето.

— Трябва да се махаме. Веднага! — Тя ме тегли зад себе си и ме принуждава да тичам редом с нея.

Писъците на Алени устни ни следват по целия път до лодката. Момчетата са изтръгнали и трите куки, но лодката продължава да бъде задържана от въжето на харпуна. Ние го проследяваме и откриваме самия харпун, забит между два големи обли камъка.

— Помогни ми, Джийн — моли тя. — Стегни се. Какво ти става? — Тя се захваща да ритя харпуна от едната страна с надеждата да го преобърне косо между двата камъка.

Дейвид крещи към нас от лодката:

— Ловецът се връща!

Това е целият подтик, от който се нуждае. Изритва го с цялата си сила и от хоризонтално харпунът застава във вертикално положение. Изчезва в пукнатината.

Ние скачаме в реката и започваме да плуваме към лодката. Студената вода ме вади от ступора ми и аз плувам усърдно, като замахвам и ритам яростно. Момчетата ни изтеглят и ние се тръсваме на палубата, неспособни да правим нещо повече от това да се вираме в звездите над главите ни; изглеждат така неизменни, че нямаме усещането за движение. Единственото затихващите крясъци на ловеца ми подсказват, че отново сме потеглили.

Епап приближава и пъшка силно. Момчетата се втурват към него, но аз вече съм на крака и ги избутвам настрана.

— Стойте далече от него. Не го докосвайте! — нареждам им.

— Какво има? — пища Сиси.

— Може да е инфектиран. Възможно е да се преобразява.

По празните им погледи разбирам, че нямат представа за какво говоря.

— Беше ударен по главата от една от абордажните куки. Те бяха покрити със слюнка. — Полагам внимателно Епап на палубата и старателно започвам да проверявам жизнените му функции. Ако в теб попадне само една малка капка от слюнката им, преобразяваш се. Трансформираш се. Превръщаш се в един от тях.

Те извъртат притеснено очи към Епап. Той се вира в мен, а в трескавия му поглед личат страх и объркване.

— Не сте чували нищо по въпроса, защото преобразяването е нещо рядко. В повечето случаи не оживяваме след нападение, а просто биваме поглъщани.

— Колко дълъг е този... процес на преобразяване? — пита Сиси с изписана по лицето тревога.

— Случва се бързо. Варира от две минути до няколко часа. Зависи колко слюнка е проникнала. Но симптомите започват до минути, а ако заразата е причинена от слюнката на повече от един, процесът протича особено бързо. — Оглеждам кожата на Епап в издирване на порязвания и охлузвания. Мисля, че си добре, Епап. Не показваш никакви симптоми. Те винаги се появяват мигновено, до минути от заразата.

— Какви например? — пита той притеснено.

— Студена кожа, треперене, обилно потене, ускорен пулс. Но ти си добре. Извади късмет.

Бен се хвърля към Епап и го прегръща.

— Стой настрана от мен — казва му Епап и се изправя до седнало положение. — Още не знаем със сигурност дали съм в безопасност.

— Добре си — уверявам го, а момчетата се спускат към него и го повалят обратно на палубата. Сред плетеницата от крайници виждам как Епап се усмихва. Нечия ръка замахва от купчината — тази на Джейкъб — и ме сграбчва за дланта. Преди да се усетя, съм въввлечен, тялото ми потъва в море от стонове на облекчение.

Лодката се движи напред, като набира скорост заради бързото течение. Внушителният силует на източните планини пред нас приближава все повече.

5

Часове по-късно все още съм буден. Отивам на кърмата далеч от шумното хъркане в каютата и от Сиси, която направлява движението ни от носа. Имам нужда да съм сам. Нищо не помръдва по осветената от луната суша; всичко е като застинала черно-бяла снимка. Реката се лее пред нас, подобно на нечии напрегнати сухожилия и потръпващи мускули. Сякаш кипи едновременно нетърпелива и развълнувана.

Мисля си за Ашли Джун.

Думите на Алени устни къртят в главата ми дори часове по-късно. Когато най-накрая се свърши...

Последния път, когато видях Ашли Джун, това се случи на монитора в Института за хепъри. Стоеше приведена над работния плот в кухнята и трескаво пишеше бележка. Още пазя тази бележка в джоба си, влажна, подгизнала и с подвити краища. Рискува живота си, като се укри във вътрешността на сградата при минимална вероятност аз да се върна и да я спася.

Изучавах тази бележка безброй пъти. Познавам формата на всяка буква, всяка извивка и точка. Отново я вадя, хартията е съвсем мокра, а написаното от нейната ръка се е размазало от водата.

Аз съм във Въведението. Ще те чакам.
Не забравяй.

За един последен път проследявам с пръст написаното от ръката ѝ. Задухва студен и остър вятър, а аз вече знам какво ще предприема по-нататък. Затварям очи, неспособен да гледам как късам малко парченце от края на листа. Пускам го срещу вятъра. То отлита, пърхайки като миниатюрна пеперуда и изчезва в нощта. Късам друго парченце; и после още едно; и още едно. Докато луната се издига все по-високо, от пръстите ми се откъсват безброй късчета и листът хартия постепенно се смалва. Накрая остава само малко парче с размера на

отчупен нокът, толкова малко, че не мога откъсна от него нищо повече. Дълго го стискам между пръстите си. После с безмълвен вик на тъга го пускам и него вече го няма, в ръката ми не е останало нищо повече.

6

Събуждам се от разтърсване. Лицето на Дейвид изниква пред мен.

— Какво има? — питам. Небето е тъмно. Още е нощ. — Още ловци ли?

Дейвид клати глава.

— Не. Нещо друго.

— Епап? Добре ли е?

— Напълно. — Дейвид мълчи за кратко. — Нещо... Не знаем какво точно е.

Мигом скачам на крака. Течението е по-бурно, истинска стихия, като че търпението на реката изведнъж се е изчерпало. Струи вода отскачат нагоре като гейзери и плющят по палубата, като оставят отпечатъци, наподобяващи разперени длани. Небето е също така тъмно и разбушувало се като реката...

Всички гледат към мен, а от широко отворените им очи и стиснатите устни се излъчва страх.

— Течението е бързо заради многото дъжд напоследък — обяснявам, като се старая да успокоя опънатите им нерви. — Не бих се тревожил чак толкова.

— Изгубихме веслата. Водата ги изтръгна от ръцете ни.

— Какво?

— Но не заради това те събудихме — добавя Дейвид. — Долавяш ли шума?

В началото не различавам нищо, освен пликането на водата в лодката. Но постепенно разпознавам приглушеното съскане като статичен шум по радиото, далечен, но ужасно обезпокоителен. Затварям очи и се съсредоточавам.

Пред нас. Надолу по реката.

— Чух го за пръв път преди около десет минути — обяснява тихо Епап. — Появяваше се и изчезваше. Звучеше неравномерно. Но сега. Чуй го само. Става все по-силно. И идва по-отблизо.

Взирам се възможно най-далече напред. Кое то в този мрак е едва около петдесет метра. Дори бреговете на реката са изчезнали от поглед. Страхът раздира гръбнака ми като мръсен нокът.

— Струва ми се, че този звук идва от водопад — заявява Епап. — Учения ни обясни, че водопадите издават съскащ шум, като ги приближаваш. — Той се обръща към мен с лице, опръскано от водата. — Ти какво мислиш, Джийн?

— Не знам нищо за водопадите. Досега си мислех, че ги има единствено в романите. — Стоя, загледан в далечината. Съскането е прераснало по-скоро в цвъртящ звук. По-силен и по-злокобен.

— Според мен тази лодка се носи към водопад — настоява Епап. — Трябва да сме в готовност да плуваме към брега. — Поглежда ме и аз кимам в отговор. — Ще развържа въжето от котвата.

През следващите петнайсет минути яростта на реката се усилва. Въртим се, сякаш сме попаднали на излязла от контрол въртележка. Дъждовните капки падат, като че запратени към нас с гняв. А онова неспирно съскане става все по-силно. Скупчваме се около Епап. Той опасва въжето около телата ни и връзва възел след всеки от нас. Примижаваме заради пръските вода и студения вятър, а в същото време се стараем да запазим равновесие върху подскачащата и въртяща се лодка.

— Погледнете ме — нарежда Епап. — Всички. Погледнете ме. Налага се да скочим от лодката, да плуваме към сушата...

— Епап, не съм сигурен! — отвърща Джейкъб. — Реката е прекалено бърза! Може да ни отнесе, да ни раздели, да ни залее.

— Нямаме избор — изкрещява той в отговор. — Всички да се хванат за въжето. Ако потънете или бъдете отнесени, просто се дръжте за въжето.

— Пак ще бъдем отнесени от течението — настоява Джейкъб и клати глава.

— Не! — кресва Сиси. — Епап е прав. Трябва да скочим.

С въже, опасващо гърдите ни и стегнато здраво под мишниците, ние приближаваме внимателно към ръба. Сиси заговаря с уста, прилепена към ухото ми:

— Двамата с теб. Трябва да се държим плътно един до друг. — Проверява въжето ми, като дърпа здраво, а кокалчетата на ръцете й са мокри и побелели от усилията. — Останалите. Те всъщност не умеят

да плуват. Дейвид и Джейкбъ съвсем малко. Но Бен и Елап са мъртъв товар. Разбираш ли ме?

Кимам. Скоростта на лодката вече е ужасяваща. За една секунда, но достатъчно, че да ти спре сърцето, лети във въздуха, преди да се сгромоляса обратно долу.

— Всички да чакат моята команда! — виква Сиси. Помнете: не се пускайте от въжето. Ритайте с крака и не използвайте ръце. Ръцете ви не бива да изпускат въжето. Ясно ли е? Не се пускайте за нищо на света!

Аз се вирам в реката, водите ѝ са въплъщение на бушуваща ярост. Няма да се получи; течението ще ни отнесе. Джейкбъ е прав. Прекалено силно е, за да успеем.

— Три... — виква Сиси.

В мига щом докоснем водата, тя ще ни погълне, а после ще се разпръснем в шест различни посоки заради убийствените подводни течения. Скачаме към непрогледна и бездънна яма, където ще намерим смъртта си.

— Две...

До мен Джейкбъ се напряга, сякаш внезапно осъзнал нещо.

— Едно! — Сиси прикляка в готовност да скочи в черната река. Другите в редицата са като сиви петна, готови да се хвърлят напред.

Аз подгъвам колене, скачам...

— Спрете! — крещи Джейкбъ и се отдръпва настрана от ръба.

Въжето се опъва, докато вече се намирам във въздуха. Изтеглен съм назад, от устните ми се откъсва стон и се плъосвам на палубата. Секунди по-късно, подобно на забавено ехо, чувам звука от строполяването на останалите върху палубата.

— Джейкбъ! — крещи Сиси. — Какво правиш?

— Трябва да преминем през водопада! — отвръща той. — Трябва да останем в реката.

— За какво говориш? — пита Сиси, а лицето ѝ е обляно от дъжд.

— Чуй, ловците не умеят да плуват! — обяснява Джейкбъ. Погледът му прелива от вълнение. — Лесно потъват във водата. Това ни каза Джийн. Нали помниш? По рефлекс изпадат в паника, ако

ниво на водата надвиши линията на челюстта им. Изпадат в ступор и потъват до секунди.

— Е, и? — пита Сиси.

— Помисли само. За тях един водопад би бил сигурна смърт. Никога не биха посмели да продължат нататък, за тях е самоубийство. Не такъв — не задължително — е случаят с нас. Ние плуваме. Бихме могли да оцелеем през водопада. Той е като ключалка, в която можем да паснем само ние. Това е мост към свободата, който само ние можем да прекосим. По тази причина плочата ни инструктира да останем на реката.

— Не знам — колебае се Сиси.

Джейкъб не отстъпва.

— Мисля, че по тази причина Учения ни учеше какво представляват водопадите. За да ни подготви за това. Но си припомни, че винаги ги описваше живописни и красиви. Сякаш са изход към рая. — Той разперва развълнувано ръце и внезапно аз си припомням за скицата, върху която се трудеше вчера Епап. На прекрасно нарисуван водопад, оазис на красотата. — Трябва да продължим по реката — продължава Джейкъб. — И после надолу през водопада.

— Не разсъждаваш смислено, Джейкъб — противи се Сиси. — Пред нас наистина се намира водопад!

— Знам, знам, знам — повтаря той и стиска здраво очи. Стяга и отпуска юмруци. — Но трябва да останем на лодката! Знам го със сигурност.

— За какво говориш?

— Останете в реката! — крещи Джейкъб. — Това гласеше надписът на плочата! Учения иска да постъпим така. Да останем на вода. Да продължим да се придвижваме напред.

— В границите на разумното! — заявява Сиси. — Пред нас има водопад. Предложението ти граничи с безумие.

— Моля те, Сиси — настоява Джейкъб с умоляващ поглед. — Да не се отклоняваме. Нека постъпим, както ни съветва Учения. Да останем на реката, вместо да се придвижваме към сушата. Защото именно това ще ни отведе до Обетованата земя. При млякото. При меда. При плодовете и слънчевата светлина. На улици, изпълнени с други човешки същества, при спортни стадиони, детски площадки и увеселителни паркове с хиляди деца в тях. Придържаме ли се към

инструкциите, ще се доберем дотам. — Той върти развълнувано глава, а в очите му се появяват сълзи. — Струва си да поемем риска. Моля те, Сиси.

Сиси прехапва долната си устна, вира се напред по реката, лицето ѝ е напрегнато, докато обмисля.

— Винаги се държим заедно, нали така? — заговаря към всички.

— Винаги, Сиси — отвърща Джейкъб с глас, преливащ от емоции.

— Така че каквото реша, всички ще го приемат? — пита. Той кима. — Значи ми имате доверие?

— Да.

Тя поема дълбоко въздух.

— Скачаме от лодката. Веднага.

Джейкъб прегърбва рамене.

Внезапно небето е разцепено от светкавица, осветяваща силуета на източните планини, прегърбен черен гигант, който вече е така близо, че успявам да подуша мускуса на махагоновите му гори. За част от секундата зървам реката. Струите вода се леят с ужасяваща скорост и необузданост. Като развилнял се звяр, кипящ от гняв и напирещ право към планината. Не около нея или през тесен проход със стръмни страни. А някак директно в сърцевината на непрогледната тъмнина.

Полагам длан на ръката на Сиси и клатя глава.

— Прекалено късно е, Сиси. Сега реката е като открит гроб. Няма съмнение, че ще се удавим.

Тя присвива очи срещу вятъра и дъжда и стяга челюст ядосано. Знае, че съм прав. Няма какво повече да се каже.

Пръски от реката се смесват с режещия вятър и мокрят лицата ни. Ние вперваме поглед наред и се чудим какви ни очаква.

Пет минути по-късно дъждът внезапно спира и температурата пада рязко. Нощта става още по-тъмна, сякаш е черно мастило, което ни залива. Реката реве в ушите ни с гърмящия си тенор.

Влезли сме в нещо. Наподобяващ пещера тъмен тунел. Във вътрешността на източните планини.

— Не виждам нищо, не виждам нищо — нарежда Дейвид до мен. — В планината сме, в планината сме, някак си се озовахме вътре в

планината.

Затварям очи. Отварям ги. Няма никаква разлика: един и същ непрогледен мрак и още мрак и още мрак, докато дезориентираността причинява почти физическо състояние на паника. Сега всичко е по-черно, по-бързо, по-мокро, по-шумно. Ревът на водопада е оглушителен.

— Всички да се подготвят! — виква Сиси. Приклякаме едновременно, хванати за ръце и свързани чрез въжето. — Застанете на едно коляно! Стойте ниско на едно коляно! Бъдете готови да се оттласнете навън...

Гласът ѝ е заглушен. Заставам на едно коляно, като повдигам намиращия се до мен Бен. Чувствам фини капки да покриват лицето ми. Трябва да сме само на миг разстояние.

— Когато достигнем водопада, скочете възможно най-далече от лодката! — виквам, без да съм наясно дали изобщо ме чуват сред целия грохот. — Свийте се на топка, и не се пускайте от въжето. Без значение колко далече паднем, не се пускайте от въжето! — Озъртам се да видя дали някой ме е чул. Но не виждам абсолютно нищо. Единствено усещам напрежението на телата им и страха, струящ от тях.

И в следващия момент сме при водопада. Бученето е оглушително.

Отварям уста да извикам, но дори страхът се е изгубил.

Лодката се накланя напред и в този миг, точно преди да се изсипем в бездната и да ни обгърне ужасяващото усещане за свободно падане, всичко, което желая, е да сграбча ръката на Сиси; и някак в тъмнината ние намираме ръцете един на друг и хватката ни е силна, топла, човешка. И ето че водопадът вече е там, после изведнъж не е и в следващия момент летим в устието на непрогледна тъмнина.

Сякаш падането ни продължава цяла вечност.

7

Достигаме водата — точно когато вече се бях отказал от надеждата, че ще някога ще срещнем дъно — и все едно се сблъскваме с бетонна стена.

После се озовавам в свят на подводна чернота, във водовъртеж от мехурчета, сред оглушителния грохот на водата. Опасващото ме въже се опъва и ме притиска, като че е метално, а главата ми се отмята назад. Ръка замахва към лицето ми, нечий крак ме рита. Не знам в каква посока е нагоре и в каква надолу.

Следвай мехурчетата нагоре, казвам си. Правя го и ритам с всички сили. Чувствам как въжето ме стяга около гърдите. Всички са под мен. Сам тегля нагоре цялата верига от тела.

В този момент пробивам повърхността и тъмната вода е заменена от тъмна празнота. Не мога да различа никакви форми, само сиво-черни силуети. Изтласквам се напред и протягам ръка към чернота, която е по-тъмна от обкръжаващата ме. Докосвам нещо твърдо и ме обзема чувство за избавление. Сграбчвам го с две ръце и се избутвам нагоре. Намирам се на скала.

Завъртам се и започвам да тегля въжето към себе си. И като по чудо те изникват на повърхността един след друг плюещи, плачещи, ругаещи, кашлящи.

Живи.

8

Тази нощ оставаме да лежим проснати върху твърдата скала. Нямаме представа колко голяма или малка е, нито изпитваме желание да проверим. Докато се прегръщаме, а телата ни се тресат от ридания на облекчение, можем единствено да се радваме, че сме оживели.

— Ще изчакаме до утре — казва Сиси. — Ще почакаме, докато стане светло.

Никой не казва нищо. Не и в този момент, нито в продължение на няколко часа. Но знам какво си мислят всички: ами ако Сиси е сгрешила? Какво ще стане, ако сутринта не донесе светлина? Ами ако в тези тъмни недра утрото не предлага почивка от неумолимата чернота?

— Иха! — виква Дейвид, който се е събудил първи.

Оказва се, че не се намираме на изолирана скала, а на скалната основа, заобикаляща събирателния басейн на водопада. Безброй снопове светлина проникват през скрити отвори над нас. Толкова са отчетливи, че наподобяват материални колони, носещи покрива на огромна пещера. И огромна е твърде меко казано: пещерата е гигантска. Още фигури, образувани от слънчеви лъчи, се спускат надолу на стотици метри във всяка посока, разкривайки пред погледите ни пещерния интериор.

Самият водопад не е изобщо толкова висок, колкото го почувствахме, докато летяхме надолу предишната вечер. Разплисква голяма струя, която навлажнява дебелия пласт мъх, покриващ долната част на надвисналите над него скали. Макар да няма следа от лодката, няколко от торбите ни са изплували и са притиснати към стената на басейна.

— Вижте само! — възкликва Бен и сочи нагоре.

На стотици метри над главите ни се спускат сталактити, които наподобяват зъби, а слънчевата светлина ги озарява в червеникаво оранжево. Между сталактитите виси растителност, сякаш е храна, заклецила се между зъби. От пода на пещерата се издигат огромни

кули от калцит, наклонени под различни ъгли, а около основата им са се преплели папрати и палми. По-тънки сталагмити се издигат на около петдесет метра височина, но онова, което ни смайва най-много, са гигантските размери на пещерата.

— Тук може да се побере цял град — крещя, за да надвикам грохота на водопада. — Включително небостъргачи с по двајсет или трийсет етажа. Цели квартали с километри дължина. — Никой не отговаря; никой не ме чува. Дърпам се настрана от водопада, където е малко по-тихо.

Другите ме следват и се събираме под една огромна колона от светлина. Топлината е божествена. Слънчевите лъчи избелват кожата ни и ни придават неземно сияние.

— А сега какво? — пита Епап. Всички глави се завъртат към Сиси.

— Ще проучим наоколо — заявява тя.

— Това ли е? — пита Бен. — Тук ли е земята на меда и млякото, на плодовете и слънчевата светлина?

— Надявам се, че не — отговаря Епап и клати глава. — Това място е потискащо. Всъщност бих предпочел купола пред него. Все още не съм забелязал мляко, мед или плодове. Изобилства от слънчева светлина, но в купола имахме много повече.

— Ето какво ще предприемем — започва Сиси. — Ще се разделим на две групи и ще търсим насока, знак, каквото и да е. Тя се озърта, а после поема навътре към пещерата с Бен и Джейкъб зад гърба си.

— Добре, ние с вас двамата — обръща се Епап към мен и Дейвид — ще тръгнем в тази посока. Отваряйте си очите, момчета. — Избираме перпендикулярна посока спрямо тази на Сиси, движим се по брега, успоредно на реката.

Часове по-късно усилията ни все още са напълно безплодни. Теренът затруднява ходенето. Пълно е със случайно разпръснати камъни, чиято цел очевидно е да нараняват глезените ни. Дейвид, Епап и аз напредваме бавно в старанието си да не пропуснем нищо, но повечето време очите ни са забити в тясно пространство на земята, докато заобикаляме камъни и хлъзгави участъци мъх. И въпреки че

вървим към мястото, където се надявам да се намира изходът, след два часа в края на тунела все още не се вижда светлина в буквалния смисъл. Ако изобщо има край. Реката се спуска надолу и образува поредица от три големи езера на различни нива, а наклонът е стръмен и опасен. На няколко пъти се налага да се отклоним на значително разстояние, за да заобиколим огромни речни камъни. Често се подхлъзваме на покритите с мъх скали и размахваме бясно ръце, да се вкопчим в стълбове от калцит или в хлъзгави камъни. В крайна сметка пътеката ни е препречена от покрита с водорасли релефна стена от варовик с височината на десететажна сграда. Реката се промъква през сравнително малък отвор и прераства в нова група от терасирани водопади. Тръгваме обратно, прегърбени от изтощение, глад и отчаяние.

Когато се връщаме, другите трима седят под колона от слънчева светлина в близост до водопада. По немощно отпуснатите рамене и намусените физиономии отгатвам, че не са се справили много по-добре. Подават ни нашия дял от обяда: няколкото намерени плода, на които ние се нахвърляме лакомо.

— Дотук със земята на млякото и меда, плодовете и слънчевата светлина — заявява Епап. — Няма храна, няма мляко, няма мед. Дори няма дърва да си запалим огън.

— Трябва да излезем от тук — казва Джейкъб. — Да проследим реката навън.

— Току-що направихме точно това — отговарям. — Или поне опитахме. По-далече е и по-трудно, отколкото предполагате.

— Това е единственият ни възможен ход — настоява Джейкъб и хвърля поглед към водопада. — Не можем да се върнем назад. Това би означавало да се катерим по стените на водопада, а те са прекалено стръмни и хлъзгави. Но също така не можем да останем тук. Нужна ни е храна. Трябва да потеглим веднага.

— Не — казва Сиси, без да поглежда към нас. — Ще останем тук.

— Сиси — започва Джейкъб.

— Чуй! Аз оставам — тросва му се. — Ти върви, ако желаеш. Аз оставам.

Джейкъб не протестира, а по погледа му проличава, че е наранен.

— Аз само имах предвид, че...

— Няма да споря с теб или с когото и да било! Имаме да свършим две неща. Ясно ли е? Да открием знак, оставен ни от Учения, и да запазим Джийн жив. Достатъчно просто ли е да го схванете? В момента животът ни е сведен до това. Намерете знак и го запазете жив. Две неща, хора.

Стоим смаяни от избухването ѝ. Тя се отдалечава, дишайки учестено и се скрива зад една голяма скала.

Следвам я. Взира се във водопада със скръстени пред гърдите ръце.

— Хей — произнасям възможно най-нежно. Промъквам се по една тясна пътека между две скали.

Тя не отговаря, а само хапе долната си устна, само половината от нея; другата половина се е издула накриво.

Спуска леко клепачи и една сълза се изтърколва по бузата ѝ. Не се обръща в другата посока, както очаквах да постъпи. Вдига ръка, за да обърше сълзата, както си мисля аз, тя спира пред устните ѝ. Прикрива частично уста, а пръстите ѝ треперят и устните се изкривяват. Този път се обръща с гръб, но аз зървам как заплаква.

Напрежението ѝ е дошло твърде много. Бремето да закриля живота на всички, е носено единствено от нейните рамене.

Докосвам я. Тя не се отдръпва, както допусках, че ще стори, а се обляга на ръката ми и извивката на рамото ѝ пасва идеално в шепата ми. Плътта ѝ е мека, но в тънката обвивка на мускулите и в ясно очертаня релеф на костта се чувства напрежение. Тя се обръща и ме поглежда настойчиво. Това е типът внимание, който баща ми ме беше учил да избягвам. Контактът с очи означава, че се намираш в центъра на внимание на човека срещу теб; отдръпни се, изплъзни му се, бягай.

Но аз не мога да погледна встрани. До този момент не бях осъзнавал колко изразителни и красиви са очите ѝ.

— Имам усещането, че провалям всички, Джийн.

— Това е нелепо. Всички щяхме да сме мъртви досега, ако не беше ти. — Приближавам още по-плътно до нея, докато не започвам да чувствам излъчващата се от тялото ѝ топлина. — С теб съм, Сиси. Искам да го открия, също колкото и ти. Ако не и повече.

За миг в очите ѝ проблясват отстъпчивост и мекота.

Идва ми в повече. Отклонявам поглед.

Мълчим за няколко секунди. После тя клати глава.

— Чувствам се, сякаш пропускам нещо очевидно — заговаря. —
Нещо, което ни е оставил. Насока, знак. Нещо, което е под самия ми
нос. Като в игрите, които играеше с мен.

У мен се надига странно чувство на ревност. Значи е играл с нея
на същата игра. Мислех, че аз съм единственият.

— Всичко наред ли е, Сиси? — обаждат се Епап от другия край на
тесния пролом. Сиси се отдръпва от мен, докато Епап се промъква
между каменните блокове.

— Наред ли е всичко? — повтаря въпроса си, като се взира
настойтелно в нея.

Тя бързо обърсва сълзите от бузите си.

— Да — промърморва и се разминава с него. Измъква се през
тясната пролука.

Останал насаме с мен, Епап ме поглежда остро. Аз навеждам
глава и се отдалечавам. Когато се присъединявам обратно към групата,
Сиси вече е седнала до Джейкъб и гали косата му усмихната. Джейкъб
се смее.

Прекалено уморени сме да помръднем. Слънчевите лъчи се
задържаха досега, но не може да се каже още колко дълго ще
продължи така.

Изминава един час; неколцина от нас се унасят в сън.

Внезапно Сиси се надига.

— О, колко глупаво! — изрича и се перва по челото.

— Сиси? — обръща се към нея Епап.

Тя не отговаря, а се запътва към водопада. Пристъпва
внимателно на базовата скала по периметъра на водосъбирателния
басейн. Едно малко подхлъзване навътре в такава близост с водопада и
тя би могла да се озове блокирана под повърхността от подводната
тяга.

Другите момчета се събуждат.

— Какво прави тя? — пита Бен.

Притисната към стената встрани от водопада, Сиси спира. После
прави крачка напред и изчезва зад водната завеса.

— Сиси! — крещи Бен и в следващата секунди всички се
втурваме към водопада. Бен не е на себе си от тревога и се налага

двама от нас да го задържат. Взираме се разтревожено през плътния слой падаща вода.

— Там! — извиква Джейкъб и сочи към страничната част на водопада, където водната завеса е по-тънка и рехава.

Тя е неясно петно зад леещата се водна стена. Първо се подават ръцете ѝ, а после и главата ѝ щръква през сгромолясащите се води. Когато се показва, е напълно подгизнала. Но се усмихва широко и лъчезарно.

— Момчета, идвате ли или не?

— А? — произнася Епап.

— Хайде, не се бойте — закача се тя. — Тук отзад открих ниша.

— Почакай, Сиси — намесвам се аз. — Откъде знаеш, че трябва да влезем там?

— Просто предполагам — отвърща тя и се смее безгрижно. — И може би поради факта, че открих комплекти чисти дрехи и въжена стълба, която да ни изведе.

В нишата е тъмно. Само един неясен сноп слънчева светлина озарява вътрешността ѝ. Дрехите ни са напълно наквасени с вода и вече започваме да треперим.

— Онези сухи дрехи, за които спомена... — заговарям аз с тракащи зъби. Сиси се усмихва и ни води до един скрит в сенките кош. Има достатъчно дрехи в различни размери за десетина човека.

— Как се сети да погледнеш зад водопада? — питам, докато се преобличаме в сухи дрехи.

Тя нахлузва чифт вълнени чорапи.

— Ако се стремиш да държиш ловците настрани от земята на млякото и меда, водопадът би бил най-ефикасната ключалка. Никой ловец — ако изобщо допуснем, че би оцелял след спускането по водопада, — не би се сетил да търси там. Така мъдро разсъждава Учения. — В очите ѝ искрят весели пламъчета. — Опитай се да ме следваш — казва с усмивка.

След като сме се преоблекли, тя ни събира под снопа слънчева светлина и сочи нагоре. В първия миг не забелязвам нищо необичайно. Само един сноп слънчева светлина, сочещ надолу като прожектор от покрития с висяща растителност табан. После я зървам: прикрита от листата и едва забележима въжена стълба.

Вътре в колоната от светлина е. На единственото място, където ловците не биха помислили — или посмели — да хвърлят поглед. Още една ключалка.

Като използва сключените длани на Епап за стъпало, Сиси се повдига нагоре. Успява да хване най-ниския напречник на стълбата, после замахва с крака, превърта се с главата надолу и заклещва глезените си в намиращи се по-нагоре напречници. Тялото ѝ виси надолу и е разперила ръце, хваща Бен, покачил се на раменете на Епап. Не е лесно, но успява да го прехвърли нагоре. По сходен начин всички се озоваваме на стълбата и започваме да се изкачваме без ни най-малка идея колко дълго и трудно ще се окаже катеренето. Ако бяхме знаели, нямаше да го подхванем с такова енергично темпо.

Половин час по-късно ентузиазмът ни започва да се изчерпва, а умората става все по-голяма и оформящите нещо като тунел стени ни притискат. Клаустрофобията ни наляга бързо и безмилостно. Лактите ми се удрят в неравните стени и дори раменете ми са изподрани. Толкова е тясно, че се изкушаваме да се откажем от багажа си. В един особено тесен участък аз се заклещвам, дори с ръце, вдигнати над главата не успявам да се промъкна през тунела. Налага се Епап да бутне отдолу с ръце, притиснати в задните ми части, изключително неловък момент.

В този тесен вертикален проход слънчевата светлина присъства за съвсем кратък период и остава само още в продължение на половин час. Светлината се оттегля нагоре от едната страна на тунела в началото бавно и плавно; после с внезапно увеличаване на скоростта се отдръпва рязко нагоре и изчезва. Лишени от видимост, ние потъваме в наситена сивота. С мрака идва и бързо спадане на температурата. Усещането е странно; усиляването на тъмнината и студа ни кара да се чувстваме сякаш се спускаме в недрата на земята, а ние се изкачваме нагоре и навън.

— Сиси, успяваш ли да видиш отвор от твоята позиция? — пита намиращият се под мен Епап.

— Всичко, което виждам, е светла точка. Съвсем дребна. Прекалено е малка, за да мога точно да преценя разстоянието. Но изглежда наистина много далече.

След няколко часа катерене си позволяваме дълга почивка. Заплитаме крайниците си във въжетата, за да се задържим. С отекли

ръце и протрити от грубото въже длани, ние си предаваме внимателно нагоре и надолу останалите диви плодове. Над мен Бен не може да укроти ръцете си.

— Не спират да треперят — обяснява ми. — Не мога да ги накарам да спрат. — Лактите му са осеяни с кървави рани.

Телата ни са разнебитени, духът смазан.

Десет минути по-късно подновяваме катеренето. След секунди изгарящата болка се завръща. Все едно изобщо не сме почивали.

9

Нощ е. Хладният въздух прониква надолу в шахтата. Аз съм болен. Носът ми е напълно запушен. От челото ми се излъчва топлина, която топи леда по стените и го превръща в ручейчета също като тези, стичащи се от носа ми. Събрали сме се по двойки, Бен е със Сиси, под тях сме ние с Джейкъб, а отдолу са Дейвид и Епап. Джейкъб спи пред мен от другата страна на стълбата, завързан с въже, а ръцете ми са проврени под мишниците му. Допълнително сме обезопасени от обстоятелството, че телата ни са плътно притиснати към стените на шахтата.

— Добре ли си? — шепне Сиси. Минава дълъг момент на мълчание. — Хей, Джийн. Буден ли си?

— Да. Мислех, че говориш на Бен.

— Не. Той спи сладко. Също като бебе. Как е Джейкъб?

— Дълбоко заспал. Също и Дейвид и Епап.

— Това е добре. Достатъчно добре ли са обезопасени?

— Да. Проверих ги два пъти.

— Добре — казва тя. — Добре. — Въжето проскърцва леко, докато тя се намества. — Утре ще сме навън.

— Мислиш ли?

— Напълно сигурна съм — шепне тя. — Знам нещо, което вие не знаете.

— Каж ми.

— Снежинки.

— Не. Сериозно ли?

— Да. Появиха се преди около десет минути. Само няколко. Почувствах ги по лицето си, погъделичкаха носа ми. Явно сме по-близо до повърхността, отколкото си мислим. Снегът не би могъл да проникне толкова навътре.

— Не съм видял или почувствал нищо досега.

— Струва ми се, че аз блокирам по-голямата част.

— Да, гигантските ти задни части абсолютно запушват изхода.

— Колко си забавен.

— Имам предвид, че оттук ханшът ти изглежда гигантски. Причинява абсолютно затъмнение.

Тя не казва нищо.

— Малко по-голям от това, и би прекъснал циркулацията на въздух — добавям.

Въжената стълба се разклаща леко. Най-накрая тя избухва в смях, неспособна да се възпре.

— Спри — моли ме, кикотейки се. — Ти ли намери да го кажеш? Задникът ти там долу е толкова огромен, че е като отделно същество.

— Гледаш този на Джейкъб.

— Казах ти да спреш — отвръща тя и се киска тихо.

Потъваме в приятно мълчание. Бен и Епап похъркват в ритъм с пухтенето на Джейкъб на рамото ми.

— Хей — шепне Сиси няколко минути по-късно.

— Да?

— Мисля, че светлината става повече.

— Вече сутрин ли е?

— Не. Светлината е сребриста. Трябва да идва от луната.

Тя отново мълчи няколко минути. Когато хвърлям поглед нагоре, зървам единствено мрак.

— Вече наистина прониква надолу — заявява тя.

— Снегът или светлината?

— И двете. Почакай. — Въжето се размърдва леко, докато тя сменя позата си. — Добре, сега погледни нагоре и ми кажи, ако успяваш да видиш нещо.

Различавам силуета на краката ѝ, притиснати към стената, което позволява на слаб сребрист отблясък да проникне навътре. През този малък отвор навътре се носят снежинки. Една каца на скулата ми. Чувствам щипане по кожата; докосвам я и на мястото ѝ остава мокро петънце. Текат минути. Проникват още снежинки, падат сънливо като сребристи стърготини от луната. От гърдите ми се вдига бreme. Пространството около мен се увеличава. Светът става по-ясен, ъглите по-отчетливи.

— Хей, ще ми кажеш ли нещо? — пита Сиси. Гласът ѝ е също така нежен като лунната светлина.

— Питай.

— Когато бяхме нападнати при реката, един от ловците спомена някакво момиче. — Тя прави пауза.

Аз мълча дълго.

— Съжалявам — заговаря тя. — Нямах намерение да проявявам любопитство.

— Не, не е това. Просто се мъча да намеря думи.

— Не трябваше, това е твоя...

— Името ѝ е Ашли Джун. Също като мен е оцеляла в града, като се е преструвала на една от тях. — Думите се леят бързо, сякаш са се трупали прекалено дълго. — Познавахме се от години, без да осъзнаваме, че сме еднакви. Беше така допреди няколко дни, когато и двамата попаднахме в Института. Когато истинската ни природа беше разкрита, тя пожертва живота си, за да ме спаси.

— Съжалявам, Джийн. Не знам какво да кажа.

— Не исках да я оставям. Опитах се да се върна за нея. Но нямах избор. Нямах какво да сторя. Те бяха прекалено много. Да се върна би означавало чисто самоубийство.

— И това е самата истина — казва тихо Сиси. — Нямах какво да сториш. Аз бях там, Джийн. Зърнах прииждащите за нас тълпи. Предприе единственото, което можеше, а то беше да избягаш.

Джейкъб се разпъшква в ухото ми. Осъзнавам, че съм го стиснал прекалено силно. Разхлабвам хватката си около гърдите му.

След дълго мълчание Сиси заговаря кротко:

— Нямах какво друго да направиш, Джийн.

— Знам.

— Наистина съжалявам.

Дълго време не си казваме нищо. Въжето се разклаща, после се успокоява.

— Сиси.

— Да?

— Ще ти кажа нещо. Става ли?

Пауза.

— Какво? — пита.

— Става дума за Учения.

— Давай.

— Криех нещо от вас.

— Мисля, че знам какво е — казва тя след известно време.

— Не съм сигурен. Не и това.

— Той ти е баща, нали?

Челюстта ми увисва чак до дъното на прохода.

— Как... какво?

— Шшш... Ще събудиш другите — предупреждава ме тя.

— Той ли ти каза за мен?

— Не. Никога не е казвал нищо.

— Тогава откъде...

— От движенията ти. Толкова наподобяваш на него. По начина, по който сядаш на земята с един протегнат крак, а другия подвит и с брадичка, подпряна на коляното. По цвета и формата на очите ти. По изражението на лицето ти, когато си потънал в мисли. Дори по начина, по който говориш.

— Другите подозират ли нещо?

— Те го разбраха в секундата, в която те видяха за първи път.

— Невъзможно.

Тя се засмива леко.

— Може да сме водили затворен живот, но не сме слепи за очевидното. — Въжето се разлюлява леко докато тя сменя позата си. — Мислиш ли, че той е над нас?

— Имаш предвид в Рая ли?

— Не. Там, където излиза тази шахта.

— Надявам се. Нищо няма по-голямо значение за мен от това да го открия. — Млъквам, изненадан от това неочаквано разкритие. Но е истина. Откакто се натъкнах на плочата, откакто зърнах името си, гравирано в камъка, не мисля почти за нищо друго. Вдигам поглед нагоре и казвам тихо: — Ще вървя до края на света, за да го намеря, Сиси.

Тя мълчи, сякаш чака да продължа.

— Може ли да те попитам нещо? — казва.

— Какво е то?

Тя се колебае.

— Каж ми какъв беше съвместният ви живот. Ти имаше ли братя и сестри? Майка ти жива ли беше? Щастливо семейство ли бяхте? Разкажи ми за живота си наред всички тези чудовища.

Тихо е в продължение на една минута.

— Сестра ми и майка ми умряха, когато бях малък. Една сутрин излязоха заедно с баща ми и часове по-късно той се върна сам. Бяха изядени. Хората коментираха случая с години, за изключително невероятното откритие на момиче и майка хепъри на градските улици при самото настъпване на здрача. Разказваха как краката на момичето били счупени като я ударил кабриолет, как майка ѝ неразумно останала до нея, отказвайки да си тръгне. И как, когато тълпата ги достигнала, майката покрила детето с тяло. Всичко свършило за секунди. Или поне поглъщането им.

Въжето изскърцва.

— Съжалявам, Джийн. Не е нужно да продължаваме да говорим за това.

Решавам, че това е краят на разговора, но сам изненадвам себе си, когато продължавам да разказвам. В началото думите ми звучат колебливо и несигурно, една дума, две думи, цяло изречение. После нещо се случва, задейства се инерция и от мен започват да се сипят мисли и спомени. Усецането, че аз тласкам думите навън изчезва и по-скоро се случва излияние, катарзис, изповядване. Когато завършвам и гласът ми притихва, тя не казва нищо. Боя се да не е заспала.

После тя шепне:

— Ще ми се да можех да подържа ръката ти.

Снежинките се спускат бавно покрай лицето ми и изчезват от погледа ми, потъвайки в мрака под краката ми.

10

Сиси е права. На следващия ден достигаме до повърхността. Отворът на вертикалния тунел се оказва изненадващо близо.

Минути след като нахлулата в кухнята слънчева светлина ни буди, ние започваме да се катерим. Ръцете и краката ни са премръзнали и схванати, но обливащите ни лъчи ни затоплят и връщат живота в ставите ни. Скоро забравяме за изранените си длани и кървящите пръсти, съсредоточаваме се единствено върху хващането на следващия напречник. И после следващия. Докато не се исипваме през отвора като новородени бебета, започваме да поглъщаме жадно свежия планински въздух и примигваме заради слънчевата светлина.

Намираме се на дъното на обрасла със зеленина долина. По цялата ѝ периферия се издигат гранитни скали, наподобяващи каменни пръсти. Въздухът в низината е изпълнен с лека мараня, която се промъква измежду заобикалящата ни тъмна гора. От мъглата се показват дървета, сякаш са пратеници, дошли да ни поздравят. Или да ни отпратят.

Над всичко се издига планинският връх. Извисява се нагоре, далечен и арогантен, с назъбената си възлеста повърхност, като че направил гневна гримаса заради яркостта на деня. Или пък заради нас, задето се разхождаме по широките му рамене. По средата на пътя зърваме далечен водопад, който блика от стръмния склон, а водата му се спуска на хиляди метри надолу и се разпръсква във фина мъгла на дъното. Сред струите му се мерзелее неясна дъга.

Изложени на открито, както сме в момента, ниската температура прерязва костите ни. Вятърът, макар и лек, се вмъква под дрехите ни и вледенява гърдите ни. Обзема ме нов пристъп на кашлица и аз се превивам на две с усещането, че гърлото ми е раздирано от кабарчета, а слюзта, намираща се там, е киселина. Докосвам челото си. Горещо като готово за коване желязо, разпръскващо около себе си искри и пламък. Земята се накланя пред мен, небето и планината се въртят наоколо като същинска лавина за съзнанието ми.

— Към дърветата — казвам. — Далече от вятъра.

— Почакайте — отвърща Сиси. Навежда се над отвора на тунела и започва да оглежда периферията му.

— Какво правиш? — пита Бен.

— Ето тук. Погледнете — приканва ни тя и сочи единствения участък, където тревата е смачкана. — Който и да е използвал този тунел, тръгнал е в тази посока. Предлагам и ние да поемем натам през гората.

Гората е като топло гнездо. Вятърът утихва почти мигом, щом навлизаме сред дърветата. Прекрасният аромат на ванилия кара стомасите ни да къркорят. Препъваме се наоколо, преди да открием сред боровите иглички на земята бегло подобие на пътека. Поемаме по нея, а вълнението ни расте.

Но след едва петнайсет минути спираме, за да си поемем въздух и се облягаме на покритите с лишеи дървета. Не сме свикнали на редкия планински въздух. Сред клоните високо над главите ни се мярка сойка, върти рязко черната си глава в различни посоки. Надава дрезгави укорни писъци, сякаш ни кори заради липсата ни на енергия. След кратка почивка потегляме, но с по-предпазливо темпо. Двайсет минути по-късно спираме.

— Пътеката се изгуби — отбелязва Сиси и се озърта разтревожено.

— Трябва да си намерим място за през нощта, нали? Да накладем огън — казва Епап с тракащи зъби.

— Налага се да побързаме — казва Сиси. — Този студ не е шега. Двамата с теб ще съберем дърва. Бен и Джийн да останат тук...

— Не — прекъсва я Епап. — Отсега нататък ще правим всичко заедно. Няма да се разделяме нито за секунда. Чувате ли ме? Тази гора иска да ни раздели. Чувствам го.

Това важи за всички ни. Вървим плътно един до друг, понякога ръцете ни се отгъркват едни в други и се удряме леко с рамене. Нямаме нищо против.

И тогава, точно когато гората заплашва да прерасне в чернота, наподобяваща гъст катран, се озоваваме на просека. Завесата от дървета и мрак изчезва. От далечната страна на просеката земята се

спуска право надолу в стръмна скала. От мястото си успяваме да зърнем кристалните езера и ливадите в долината далече под нас. Но погледът ми бързо е привлечен от нещо друго.

Насред просеката, окъпана от слънчеви лъчи, се издига дървена хижа.

11

Прозорците на хижата са покрити, към рамките им са прикрепени черни капаци. Входната врата е боядисана в черно и е заключена така здраво, че изглежда, сякаш е херметически запечатана.

Сиси пристъпва по-навътре в просеката, а обувките ѝ потъват в кадифения сняг.

— Сиси! — шепне Епап.

Тя се обръща и ни прави знак да стоим по местата си. Момчетата хлътват обратно между дърветата, а аз я следвам.

— Подхождаш неправилно — шепна.

Тя спира.

— Защо?

— Не отивай до входната врата...

— О, моля те. Не съм се канила да почукам.

— Дори не приближавай към предната веранда. Вероятно ще изскърца. — Не отговаря, но знам, че слуша. — Аз ще заобиколя отдясно, а ти тръгни наляво. Ако не чуем нещо, след пет минути ще се срещнем отзад. Само ако отзад е чисто, ще изпробваме входната врата.

Тя кима и се разделяме.

Снегът на земята е образувал твърда коричка и аз се старая да пристъпвам бавно. Озовал се отстрани на къщата, насочвам се предпазливо към закритите прозорци. Изчаквам дълго време, преди да долепя ухо до капациите. Нито звук.

Като че хижата е празна.

След пет минути внимателно заобикалям зад хижата. Сиси вече е там с ухо, притиснато към покрития прозорец. Вдига ръце и клати глава. Вътре няма никой. Повдига вежди. Ще влезем ли?

Предната веранда скърца под тежестта ни, въпреки старанието ни да се движим внимателно. Когато стига до вратата, Сиси хваща топката, намръщва се заради това колко е ледена и после стиска здраво. Завърта я и вратата се отваря широко изненадващо тихо.

Влизаме и бързо затваряме. Най-добре е да спрем притока на светлина възможно най-бързо. Да не безпокоим врага, ако изобщо има такъв. Намираме се в тъмно тясно преддверие. Изчакваме очите ни да привикнат към мрака. Ослушваме се за звуци, които не бихме желали да чуваме: плъзгане, чесане, съскане. Но ни обгръща единствено тишина.

Постепенно започваме да долавяме известни очертания. Пристъпваме на пръсти в стаята непосредствено вляво от нас, дъските на пода проскърцват под стъпките ни. Очите ни обхождат първо тавана; при най-малкия намек, че там спи някой, мигом ще отстъпим назад, ще изскочим от хижата и ще побегнем. Но там няма нищо, освен няколко греди. Гола маса и голям скрин са обзавеждането в иначе празната стая.

Насочваме се предпазливо към стаята от другата страна на коридора. И тук таванът е чист от спящи увиснали тела. В ъгъла има дървена табуретка, а кръглата ѝ седалка е като втренило се в нас око. Стаята е порутена и лишена от всякаква друга мебелировка, а въздухът е наситен с миризма на мухъл. Нещо лошо е сторено в това помещение казвам си и потръпвам. Бързо изскачаме навън.

Остава още една стая, която се намира в самия край на коридора. Сиси е на две крачки пред мен и отмята глава назад, когато влиза. Лицето ѝ е озарено от надежда.

Легло. На тясната рамка е положен тънък матрак. Малкото одеяло е надиплено върху възглавницата като стара змийска кожа.

Приближавам към прозорците и намирам ръчката за капаците. Скърцат шумно, докато се вдигат. Заструява слънчева светлина, по-ярка е, отколкото очаквам, макар небето да е напълно покрито с плътни облаци. Забелязвам интересно приспособление да виси на отсрещната стена. Изглежда като огромно хвърчило, като гигантски молец, прикрепен към дървена рамка.

Сиси е до леглото и оглежда матрака.

— Какво мислиш? — питам.

— Струва ми се, че това място е празно от известно време. — Души в опит да долови някаква миризма. Ще се устроим тук за тази нощ. Ще уловим някакъв дивеч, ще запалим огън, ще възстановим силите си и ще спим пълноценен нощен сън. Веднага щом се

развидели утре, ще огледаме наоколо, за да видим дали ще открием нещо друго.

— Ами ако е това? Ако това е земята на млякото и меда?

— Ако е това, значи е това.

Поглеждам към леглото.

— Тогава къде е той?

12

По-късно вечерта е. Те спят в спалнята: момчетата едва са се сместили на леглото, ръцете и краката им висят от него. Сиси се е сгушила на дървен стол. Аз тръгвам по коридора към една от другите стаи. Обсъждахме след вечерята — два уловени от нас мармота, които опекохме — дали да затворим капаците. Накрая предпочетохме — явно преживяното в клаустрофобичния тъмен тунел още ни влияеше — да рискуваме и да ги оставим отворени. Радвам се, че го сторихме. Окъпаният в сребриста лунна светлина зимен пейзаж е успокояващ. Дори издиганият се планински връх дарява величествен покой.

Загръщам се плътно в анорака си и се наслаждавам на топлината. Това е една от множеството дрехи, които намерихме струпани в дървена ракла. Бен я откри под леглото и се развика възторжено, когато отвътре се появиха якета, подплатени със заешка кожа, шалове, вълнени чорапи и ръкавици. И странен на вид елек, който е утежнен с прикрепени отгоре до долу кукички и метални уши.

Сградата скърца непрестанно, дървените греди се разместват заради спадането на температурата. Шумът — на моменти изключително силен — тревожеше Бен, докато се настаняваше в леглото за през нощта.

Всичко е наред, Бен, все още чувам гласа на Сиси в главата си, всичко е съвсем наред.

Може би е права. Може би това е то. Краят, целта, Обетованата земя. Тази хижа, тази просека, тази планина. И всеки миг баща ми ще се появи, крачейки от гората и ще влезе в хижата.

В коридора се чуват стъпки, шумът ме стряска; докато се обръщам, пръстите ми се плъзват по осеяния с трески перваз. Пронизва ме болка и дръпвам рязко ръка. По върховете на пръстите ми се появяват топли капки кръв.

Епап е. Взира се сънливо в помещението, а луната свети право в лицето му. Аз съм скрит в сенките; той не ме вижда. Лицето му се

сбръчква озадачено. Кани се да се обърне и да си тръгне, когато зърва нещо през прозореца.

Изражението му се променя напълно и бледността му изчезва. Прикляка рязко.

— Епап? — викам го и се показвам от сенките.

Той подскача при звука на гласа ми. Но вместо да ме нахока, притиска показалец към устните си. После отмята брадичка по посока на прозореца. Приведен аз отивам до него.

На фона на белия сняг се вижда дребна тъмна фигура. Момиче.

Взира се право в нас.

13

Замръзнала е на място също като нас.

Младо момиче; определям я като тринайсет или четиринайсетгодишна. Прилича на горски елф с късо подстриганата си бяло руса коса и кльощавото си тяло. Около шията ѝ е омотан черен идал, тъмен като обвивката на черен скорпион. Лицето ѝ е напълно безизразно, докато мести поглед между мен и Епап.

— Без резки движения — шепна към Епап, като се опитвам да движа устните си възможно най-малко.

— Капаците, трябва да ги затворим.

— Няма време. Ще е тук до две секунди. Ако ѝ дадем причина.

Стоим напълно неподвижно.

— Сега какво? — пита Епап.

— Не знам.

Тя прави една крачка към нас. Спира. Бавно вдига ръка и насочва показалец право към мен. После я спуска.

— Отивам навън при нея — обявявам.

— Не!

— Налага се. Тази хижа предлага толкова защита, колкото хартиен фенер. Ако ни иска, ще ни докопа.

— Не...

— Не знае какви сме. Иначе вече щеше да е тук. Ще изляза и ще я примамя, а после ще ѝ се нахвърлим.

— Това няма да...

— Такъв е единственият ни възможен ход. Върви да събудиш Сиси. Тихо.

Излизам през входната врата.

Живял съм сред тях през целия си живот. Познавам маниерите им, мога да ги имитирам до най-малкия нюанс. Вървя спокойно, без да показвам и най-бегла следа от страх. Когато стигам до края на предната веранда, правя пауза, преди да пристъпя под лунната светлина, очите ми са притворени за ефект. Оставям стъпалата ми да се

плъзгат плавно през снега, като се опитвам да не изривам купчинки в него. Изражението на лицето ми е спокойно като това на луната. Ръцете ми са спуснати от двете страни на тялото, без да се полюшват.

И в този миг си спомням.

Кръвта на ръката ми.

Тя потрепва периодически. Отново ме поглежда с жив интерес. Извива ръце и накланя глава на една страна, първо присвива очи, а после ги разтваря широко.

Прави една крачка към мен, после друга и друга, докато краката ѝ не се превръщат в размазано петно.

Идва за мен с ярко искрящо лице, цепейки снега и нощния въздух като прошепнато проклятие.

Напрягам се, готов за атаката. Към шията ми. Винаги първо се насочват към шията.

През отворената врата зад гърба си чувам Епап.

Сиси, събуди се! Събуди се!

Гласът му е също така далечен като звездите.

А момичето...

Нещо не пасва.

Продължава да тича. Още дори не е изминала половината разстояние. Ръцете ѝ все още са във въздуха, вместо да ги използва, за да се придвижва. Задъхана е, а около нея се вдигат облаци сняг.

И в този момент разбирам. Изучавам я, докато приближава и подозренията ми се потвърждават.

Но не напълно. Има един последен тест. И той е решаващ.

Вдигам изцапания си с кръв пръст.

Очите ѝ се насочват към ръката ми и за една безкрайна секунда тя остава загледана в нея. После се връщат обратно върху лицето ми, без да има каквато и да било промяна.

Не е една от тях. Една от нас е.

— Хей! — викам, без да знам какво да кажа по-нататък. — Хей!

Тя продължава да тича към мен. Чувам скърцането на дъски зад гърба си. Стъпките приближават.

Завъртам се с високо вдигнати ръце. Сиси тича по коридора; виждам неясната ѝ сянка, една ѝ ръка е вдигната, посяга към кинжала си.

— Сиси, почакай!

Но закъснявам. В мига щом прекосява прага и стъпва на верандата, тя мята кинжала. Понеже аз стоя на пътя ѝ се налага да го хвърли на една страна и да го запрати като бумеранг към мишената.

Не чакам — няма време. Удължената траектория ми спечелва три секунди.

Хвърлям се напред по посока на момичето. Тя лети към мен, а аз към нея. Долавям жужене, първо притихва, а после се усилва.

Кинжалът. Насочва се към нея. Към нас.

Оттласквам се към момичето, а ръцете ми попадат върху гръдния ѝ кош. Двамата се строполяваме в снега. По-малко от микросекунда по-късно кинжалът прелита над нас.

Не губя никакво време.

— Сиси! Не!

Сиси вече е замахнала назад, а от ръката ѝ стърчи друг кинжал.

— Тя е като нас! Тя е като нас! — крещя.

Кинжалът над главата на Сиси се заковава на място. После тя бавно го спуска надолу. Момчетата изскачат от тъмнината на хижата. Ококорили са широко очи, а челата им са сбръчкани от недоумение.

Момичето се изправя и се отупва от снега.

— Къде е Ориджин? — Тя се взира в мен, а после и в останалите. Очите ѝ са пронизващо сини и лишени от грам топлота.

Ние я гледаме онемели.

— Ориджин. Къде е Ориджин?

След още мълчание най-накрая Бен се обажда.

— За какво говориш?

Сега е неин ред да ни погледне напълно объркана.

— Ориджин. Ориджин трябва да е у вас.

Най-накрая Бен задава въпроса, напирещ на устите на всички ни.

— Коя си ти?

14

Едва след като влизаме в хижата и стоим смутено около масата, тя ни казва.

— Клеър — произнася. — Като въздух, ефир...

Сиси, която я наблюдава с неприкрито подозрение, пита:

— Тук ли живееш? Това ли е домът ти?

Момичето клати глава.

— Nauden park — отговаря.

Ние я гледаме неразбиращо.

— Моля? — пита Сиси.

Но Клеър не ѝ обръща внимание и насочва вниманието си към мен.

— При вас ли е Ориджин?

— За какво говориш? — питам. — Какво е това Ориджин?

Дребната брадичка на момичето потрепва, тя примигва и изтичва навън от стаята. Поема по коридора, а очите ѝ шарят наоколо, влиза в спалнята. Когато я настигаме, тя вече изсипва раницата на Епап, като разпилява предмети, дрехи и скицника му върху леглото.

— Хей, какво си мислиш, че правиш? — пита Сиси и изтръгва раницата от ръцете ѝ.

— Кажете ми къде е Ориджин! — настоява момичето.

— Не разбираме за какво говориш! — обяснява ѝ Епап.

— Разбирате! Кругман каза, че ще дойдете. Каза, че Ориджин е у вас.

— Кой каза това? — пита Епап. — Кой е Кругман?

Те продължават да засипват момичето с въпроси. Но не и аз. Сърцето ми е в гърлото, взимам скицника от леглото и прелиствам страниците, за да открия портрет на баща си. Тикам страницата пред лицето на момичето.

— Това ли е той? — крещя. Всички млъкват и се обръщат към мен. — Това ли е Кругман?

Момичето разглежда рисунката. Очите ѝ се разширяват, като че в знак на разпознаване. Но казва само:

— Не, не е той.

Сърцето ми се свива.

— Този човек, който ти е казал за нас — заговаря Сиси. — Кругман. Той тук ли живее?

Тя клати глава.

— Живее много далече.

— Тогава ни заведи при него — настоявам аз.

— Първо ми покажете Ориджин. — Макар слаб и нежен, гласът на момичето съдържа нотка на упорство. — После ще ви заведе при него.

— Първо ни заведи при него — отвърщам аз. — И после ще ти го покажем. — Бен ме поглежда въпросително.

Тя мълчи.

— Добре — съгласява се, но в очите ѝ се чете недоверие. — Ще тръгнем, когато изгрее слънцето.

— Nauden park — казвам аз. — Тръгваме веднага.

Клеър изучава лицето ми. Зад будните ѝ очи се въртят всякакви мисли, тайнствени и неразгадаеми. За миг там проблясва нещо като разпознаване.

— Добре. Съберете си нещата. Пътят е дълъг.

Преливаме от въпроси, докато я следваме, но физическите усилия, които се изискват, правят разговорите почти невъзможни. Става ми ясно защо искаше да изчакаме до сутринта. Пътят е много по-дълъг, отколкото очаквах. Движим се в тъмнината, отминаваме бълбукащ поток и после излизаме от гората. Изкачваме се и оставяме линията на дърветата далече под нас, крачим като че по безкраен участък от гранит без всякаква растителност. От часове сме сред тези гранитни дюни, изненадващо гладката им повърхност блести под лунната светлина и им придава вид на тълпа плешивци. Гледката тук отгоре е величествена — с водопади, които се леят по стръмните скали и гъста иглолистна растителност, покриваща дъното на низината, но аз съм прекалено изтощен да ѝ се наслаждавам. И болен. Главата ми се върти, горя от температура, въпреки че студеният вятър кара тялото ми да потръпва. Голямата надморска височина също не ми е в услуга, кара ме да се чувствам не на себе си и замаян.

В някакъв момент пътеката достига до изключително стръмен участък. В гранита са прикрепени две метални въжета, които използваме, за да се изкатерим. По средата на пътя спираме, за да си поемем въздух. От предизвикващата световъртеж позиция успявам да зърна в далечина река Неде, която блести като сребърна нишка далече под нас, смайващо малка и незначителна. Продължаваме напред и достигахме върха в състояние на пълно изтощение. Клеър има вид, сякаш изкатерването не ѝ е повлияло по никакъв начин; чака нетърпеливо, докато всички останали едва успяват да си поемат дъх. Подритва камъчета, а очите ѝ бродят по раниците, които носим. Без съмнение търси Ориджин, каквото и да представлява това.

Най-накрая с приближаването на зората и след като краката ни са така набити от дългото катерене, Клеър внезапно завива наляво и се промъква през тесен отвор между две големи скали. Когато се озоваваме от другата страна, сякаш сме попаднали на съвършено различна планета.

Вместо суровия вятър по склоновете на планината ни посреща покоят на гора от секвои. С готовност пристъпваме във вътрешността ѝ. Тревата под краката ни е зелена, около нас гордо се издигат кафявите стволове на секвоите, а тук-там има участъци, покрити с цъфнали хризантеми. Нежният ромон се засилва и накрая се натъкваме на източника му — планински поток. Клеър ни нарежда да пием от него. Водата е неопикуема — сладка и предлагаща кристална свежест. Утолили жаждата си, ние продължаваме напред нетърпеливо, краката ни заработват в по-бързо темпо.

— Почти стигнахме — обявява Клеър.

Между дърветата вече са започнали да проникват слънчеви лъчи. Обгръщат ни повече цветове и форми, всички изпълнени с топлина. Невидими птици чуруликат сред клоните високо над главите ни. Клеър завива, оформя фуния около устата си и надава вик „айларипи“. Звукът е различен от всичко, което сме чували преди. Бен не може да спре да я гледа.

— Предупреждавам Мисията — обяснява Клеър. — Уведомявам ги, че съм ви открила.

— Мисията? — питам аз.

Тя не отговаря. Вървим още десет или петнайсет минути.

И тогава гората внезапно се отдръпва настрани. Заковаваме се по местата си.

Пред нас се издига крепостна стена с височината на няколкоетажна сграда. Конструирана е от огромни каменни блокове, задържани в едно цяло със смесица от бетон, метал и дървени трупи. Отблясъците на изгрева се прокрадват над планинското било и занемареността на укреплението става все по-очевидна. Единствено кулата в ъгъла му изглежда добре поддържана. Облицована е с гладки тъмни стоманени панели. По цялата ѝ обиколка има голям прозорец и стъклото е осветено отвътре.

— Това е офисът на Кругман — обяснява Клеър и сочи.

После ни повежда през отворените порти — две масивни плоскости с дебелина петнайсет сантиметра и височината три човешки боя. Ако се съди по ръждата върху релсите на земята, портите явно не са затваряни от доста дълго време. Вероятно с години. Клеър отново оформя фуния с ръце и надава същия вик.

Прекрачваме и вече сме отвъд стените.

— Иха — казва тихо Бен, сякаш се бои да не разруши миража.

Вътре има цяло село. Светлината на зората се разстила над комуната и огнено червените отблясъци окъпват сламените покриви на къщите. Къщите сияят с мека като плюшеното покритие на възглавничка светлина от горящите вътре камини. От високите комини с орнаменти кротко се извива пушек. Прозорецът на една близка къща се отваря; виждам отвътре да се показва нечия глава, бързо последвана от друга.

Пред нас ромоли поток, чиято вода е кристалночиста. Над потока се извива каменен мост, облицован с ръчно дялани блокчета, които блестят под изгрева като очи, намигащи добронамерено към нас.

Отварят се още прозорци. В рамките им се появяват главите на малки и големи. Вратите се отварят широко, изпълвани с хора, които се изсипват навън.

Бен сграбчва ръката на Сиси.

— Сиси? — шепне развълнувано.

Тя се усмихва и стиска ръката му.

— Мисля, че вече всичко ще бъде наред.

Хората се тълпят навън от домовете си като пъстроцветна златни рибки с ярките си и весели дрехи. Нито бавно, нито прибързано те се

придвижват към нас, като се поклащат леко, а очите им блестят.

— Колко са хората? — пита Епап.

— Общо двеста — отговаря Клеър.

Спираме до моста; от другата му страна жителите на селото правят същото. За миг се взираме едни в други. Лицата им са закръглени и със здрав вид. Много все още са облечени в пижамите си, а косите им са разрошени от съня. Бузите им розовеят.

Едър мъж излиза напред от групата, дебелилото му шкембе е надвиснало над талията. Сърцето ми спира да бие, но само за секунда. Очевидно този набит и висок мъж не е баща ми. Изучава ни за кратко, а после се накланя назад с ръце на кръста и започва да се смее. Възторжен рев, гръмогласен и радостен. Приближава ни, извисява се още по-високо докато преминава по извития мост. По средата на моста, на самия му връх, той разперва ръце с ликуващо лице.

— Добре дошли в Мисията — изрича с плътен и мелодичен глас. — Очаквахме ви. — Спира на няколко крачки от нас, а присъствието му е наистина внушително, чарът му ни залива подобно на дъждовни капки от чадър. Масивният му силует закрива изгряващото слънце. В сянката му температурата се понижава леко. Но само за миг. Той бързо сменя позицията си, сякаш осъзнал, че затуля светлината. По усмихнатото му лице се изписва колебание. Мъчи се да установи кой е лидерът в нашата група. Погледът му подминава Епап, плъзва се по Сиси, забавя се за малко върху мен, връща се обратно на Епап и накрая спира върху мен. Усмивката се връща.

— Името ми е Кругман. За мен е огромно удоволствие да ви срещна. Неизмеримо и неописуемо удоволствие. — Ръката му се протяга към мен и поглъща моята, яка и мускулеста е. Но кожата ѝ е мека, гладка, женствена.

— Ще продължим ли? — пита, отмества се на една страна и махва бавно с ръка, сочейки пътя. Мостът се извива като цветна дъга пред нас и потъва в море от усмивки.

В началото несигурно, а после с растящо вълнение ние поемаме по моста. Сиси и момчетата, които са живели в купола през целия си живот, не са смесвали с тълпа преди и предпазливостта ги кара да спрат в края на моста. От местата си долавяме аромата на апетитна храна, каквато преди не сме вкушали. Стомасите ни къркорят.

— Това трябва да е тя! — виква Бен. — Това трябва да е тя. Земята на млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина. — Подръпва ръкава на Сиси. — Това е мястото, нали? Където Учения обеща да ни отведе.

Тя не казва нищо, но в очите ѝ блести влага.

— Така е, нали? — подканва я Дейвид.

Най-накрая тя кима едва доловимо.

— Може би. Все пак трябва да сме...

Но това е всичко, което Дейвид и Джейкъб чакат да чуят. Веднага ни хващат за ръце и ни притеглят напред.

Тълпата се разделя, за да ни направи път, но съвсем леко. Докато преминаваме, жителите на селото протягат ръце да ни докоснат, потупват ни жадно по раменете и гърбовете, кимат и дори подскочат от възхищение. Зъбите им блестят с ослепителна чистота. В която и посока да погледнем, срещаме гостоприемни погледи и одобрителни кимания. В някакъв момент Бен ме подръпва за ръката. Усмивнал се е широко, а по бузите му се стичат сълзи; говори ми нещо, но не успявам да чуя заради врявата, предизвикана по повод на нас. Навеждам се леко и долавям една фраза от казаното.

— Земя на мляко и мед, на плодове и слънчева светлина, трябва... — А после думите му са погълнати от общия шум.

И си мисля, че е прав. Докато слънцето се издига над нас и топлината му става все по-силна, а светлината се стеле над планините, над селото и неговите усмихнати обитатели, докато слушам звука от одобрителния им смях, така силен, че чувствам вибрациите му в костите си, когато зървам как Сиси ми се усмихва с чистотата на най-лазурното небе, у мен се ражда усещане, различно от всичко, което съм изпитвал преди.

Чувствам се, сякаш се прибирам у дома.

Кругман ни води през селото по главната му алея, която е покрита с каменни блокчета и плочи. Изключително ентусиазиран гид е и периодически отделя време да ни запознае с имената на нови гледки и звуци. Разгледани по-отблизо, къщите са солидни, изградени са върху каменна основа с дървена конструкция в горните етажи. Диви цветя в керамични саксии красят первазите на прозорците с колоритна маса от лилии, лупина, мушкато, невени и резеда. Всичко е спретнато, чисто, светло, подредено. Лица — буквално всички на млади момичета — надничат към нас през високите двукрили прозорци. Още момичета ни следват, като няколко от по-големите се взират в мен и шепнат помежду си.

Епап не спира да си върти главата, откакто сме дошли. Никога не е виждал друго момиче, освен Сиси и прекомерното внимание от страна на момичетата идва в повече на сетивата му. Зяпа ги с широко ококорени очи, а на устните му се прокрадва срамежлива усмивка.

Кругман ни представя сградите: складовете, клиниката, дърводелската работилница, родилното отделение, шивашката работилница. Всяка от тях е малко по-голяма от бунгалата за живеене. Достигаме до северния край на селото и постройките внезапно свършват, а покритата с камък пътека отстъпва място на обработваема земя. Из въздуха се носи някаква миризма: на кръв, плът и животинска тор. Насред обработваемата земя се виждат няколко малки бараки. Без да ги поглежда, Кругман обяснява, че това са постройките на касапницата. Отминаваме още обработваеми земи, по които се виждат спретнати редици от нещо, което Кругман нарича царевица, картофи и зеле, както и цели армии от ябълкови и сливови дървета. Няколко дребни като мравки фигури се движат между лехите.

Докато заедно с Кругман преминаваме между редовете от къпинови храсти и покрай засято с ръж поле, най-неочаквано пред погледа ни се разкрива езеро, наподобяващо стъкло. Кристалночисто е; многоцветните камъчета по брега му блещукат в плитката вода. Порив

от планински бриз оформя вълнички по огледалната му повърхност и разкривява обратното отражение на планините, облаците и небето. Към малък пристан са привързани няколко лодки. Стомасите ни вече къркорят от глад по-шумно отвсякога. Кругман се усмихва при звука и ни води обратно в селото, като минаваме напъряко през покрита с трева морава.

Отведени сме в голяма столова, в която са строени редици от маси и пейки. Млади момичета носят от кухнята чинии с храна и ни оглеждат крадешком, докато прошепват имената на ястията. Тъпчем храната в устите си. Макар да съм болен, и аз не мога да се въздържа. Очите ми са насълзени, носът ми тече, а главата ми се върти, но не мога да спра да лапам. Овесена каша, бъркани яйца, бекон и хляб. Това са имената на ястията, които споменаха, докато ни сервираха. Жителите на селото остават навън, но са притиснали лица към прозорците и ни наблюдават внимателно. Всички са толкова хубави и млади.

И именно тогава ми хрумва нещо, което ми се струва странно. Почти всички тук са млади момичета.

Оглеждам младежките лица, изпълващи рамките на прозорците. Невръстни деца, такива в предпубертетна възраст и тийнейджъри, но предимно от женски пол. Тук-там се вижда по някое момче на не повече от седем или осем години.

Намиращите се в столовата са в пълен контраст. Вместо млади момичета по периметъра на помещението стоят десетина по-възрастни мъже, оплешивяващи, със закръглени кореми, на по четирийсет или петдесет години. Никой не наподобява дори малко баща ми. Тези мъже са отпуснати и с бради, докато баща ми е мускулест и гладко избръснат. В далечния край двама особено шкембести мъже стоят от двете страни на Кругман. Като че цялата ведрост го е напуснала. Лицето му е навъсено, а масивните му ръце са скръстени пред гърдите. Казва нещо — само дума или две — а един от мъжете напуска мястото си до него и излиза навън.

Именно тогава забелязвам рисуваните портрети. Около десетина такива са подредени по цялата дължина на стената, като помежду им има високи прозорци. Висящи високо над нас впечатляващи маслени платна в дървени рамки, изобразяващи достойни и горди мъже.

Небрежно оглеждам няколко от тях, преди да насоча вниманието си обратно към храната в чинията ми.

Замръзвам.

С внезапно и бясно заблъскало сърце аз бутам стола си назад и се изправям. Като че никой не забелязва, нито Сиси, нито момчетата, прекалено заети са да поглъщат храна и напитки.

Това е най-дългият и най-бавно изминаван път. Полагам единия крак пред другия с взор, вперен в един-единствен портрет, скрит сред сенките. Столовата изведнъж притихва; всички ме наблюдават, докато се придвижвам към образа на платното, сякаш изпаднал в транс.

Кашлям и устата ми се изпълва със слюз, но продължавам да вървя и портретът е все по-близо, а в моето състояние на треска усещането е, сякаш намиращият се на него образ лети към мен. И докато го прави, сумракът около него се разсейва като мъгла, разкриваща полека планински връх. Пред мен изниква лице, което се вижда в мен с така мили и авторитетни познати очи, хлътнали, но стегнати бузи, широки скули върху изсеченото лице, косата вече е побеляла, а фините бръчки в ъгълчетата на очите са по-изявени.

Баща ми.

Зад гърба ми прозвучават тежки стъпки, които спират на няколко метра разстояние.

— Познаваш ли го?

Пренебрегвам въпроса и задавам свой собствен.

— Кой е той?

— Старейшината Джоузеф.

Джоузеф. Джоузеф. Мислено повтарям името, сякаш е някакво заклинание, което ще призове стари спомени. Нищо. Главата ми се върти и пулсира от треската.

— Къде е той? — пита Сиси. Тя стои зад мен с преbledняло лице. По-назад от нея момчета са в полуизправена поза, а очите им са приковани в картината.

— Откъде го познавате? — пита Кругман.

А аз задавам единственият въпрос от значение, онзи, който съм си задавал с години и съм се чудил за отговора му, потънал в гробна тишина и непрогледен мрак.

— Къде е той?

Гласът на Кругман е дрезгав и мрачен.

— Вече не е с нас.

— Къде е той? — Този път Сиси е тази, която задава настоятелно въпроса, а всяка дума излъчва страх.

Кругман се обръща бавно към нея, а огромното му тяло се движи, като че е цял континент.

— Умря. При един трагичен инцидент — обяснява й.

Аз отстъпвам крачка назад. Но не чувствам как се движат краката ми. Нямам усещането, че изобщо се докосват до нещо.

Пронизваща болка разцепва главата ми, като че цял сегмент от черепа ми е отстранен и парче осеяно с трески дърво се плъзва по оголения ми мозък. Изведнъж помещението се изпълва с червена светлина, която мига хипнотизиращо. Сриването ми на земята представлява влудяващо бавна спирала, при която зървам лицата им, бели петна и луни, които се въртят около мен в един останал празен свят.

Баща ми ме събуди с разтърсване на раменете.

— Какво има? — попитах. Не се уплаших; по лицето му се четеше вълнение.

— Излизаме — отвърна ми.

— Така ли? Защо?

— Хайде — настоя.

— Трябва ли, тате? Не искам да излизам на слънцето.

— Просто ела — нареди ми той и аз естествено изпълних. Покорно си обух обувките, нанесох лосион по ръцете и лицето си, нахлупих шапката ниско, така че се впи в кожата на нивото на веждите. За всеки случай прибрахме в джобовете си фалшивите уголемени зъби. Когато отворихме вратата, дневната светлина беше като киселина в очите ни.

Вървахме по улицата без слънчеви очила. Това са дребни трикове, които усвояваш с годините. Не носи тъмни очила през деня; може да оставят линии на лицето ти. По същата причина не носи и часовник. Всички тези правила бяха неприкосновени, независимо от обстоятелствата. Но този ден по някаква причина баща ми наруши едно важно правило: ако може да се избегне, не излизай навън в безоблачен ден, когато слънцето грее, незасенчвано от нищо. Взирах се озадачено в баща си. Но той не обясни нищо.

Движихме се в сенките на сградите, когато това беше възможно, като се придържахме плътно към стените на извисяващите се небостъргачи. Улиците, разбира се, бяха празни, по тротоарите сред сградите от бетон и хром и пред затворените врати на кафенета и магазини цареше пълна тишина.

Баща ми мина през въртящата се врата на Домейн Билдинг, най-високия небостъргач в града, състоящ се от шейсет и пет етажа. В него се помещаваха Министерството на науките и Академията по историческите догадки. Откакто се помнех, баща ми беше работил единствено в тази сграда. Аз го последвах през въртящата се врата и се

озовахме във високия петдесет и девет етажа атриум. Просторното и въздушно стъклено лоби беше изпълнено със слънчева светлина, която се пречупваше в множество ослепителни лъчи, оцветени като дъги.

— Насам — каза, застанал пред стъкления асансьор. Прозрачната му шахта се издигаше през цялата височина на атриума чак до върха. Макар наоколо да нямаше никой друг, нито в сградата, нито в целия град, ако трябва да сме точни, ние разговаряхме с приглушени гласове.

— Защо сме тук, тате? — попитах.

Вратата на асансьора се отвори и баща ми въведе комбинация за последния етаж. Достъпът до него беше ограничен и такъв имаха избрани хора, преминали проверка за сигурност. Аз го погледнах изненадано, а той отвърна на погледа ми и почеса китката си. Асансьорът потегли бързо нагоре и ми се наложи да преглътна, за да освободя налягането в ушите си.

Отминахме много етажи с лекционни зали, научни лаборатории, конферентни зали и всевъзможни правителствени служби, преди асансьорът да звънне и да спрем. Вратите се отвориха. Мигом бяхме осветени от още по-силна светлина, която ни заслепи. Ръцете на баща ми докоснаха раменете ми и ме побутнаха напред към убийствените лъчи. Аз пристъпих няколко сантиметра.

Тази светлина не беше нещо неочаквано. През годините съм се качвал на последния етаж поне десет пъти, когато баща ми с гордост ми показваше работното си място. Тук прекарвам обедната си почивка, все ми повтаряше (сам на тези стълби ли, тате?), тук се държат метлите парцалите и прахосмукачките, тук пера кърпите, а тук складирам почистващите препарати, това е шахтата за боклук. Познаваше всеки квадратен сантиметър; пристъпвайки навън от асансьора, той се движеше без всякакво колебание, хвана нежно ръката ми и завихме наляво.

Подметките ни издаваха скърцащ звук по прозрачния под. Искрящи проблясъци от слънчева светлина рефlekтираха от металните греди, разсичащи заобикалящите ни прозорци. Положително доказателство за трудолюбието и професионализма на баща ми като чистач. Докато се движехме по коридора, на лицето му се мъдреше гордо изражение, а слънчевата светлина заливаше всичко, сякаш бяхме нагазили в басейн, пълен с диаманти. Този етаж, където се помещаваха

най-секретните архиви и документи, беше най-безопасното място в целия град: най-високата точка, рееща се далече над всички, денем оградена отдолу и отгоре с море от действаща като киселина върху кожата слънчева светлина. Беше недостъпна абсолютно за всички.

Освен за нас.

Единственото затъмнено пространство на целия етаж представляваше малка кабина, подобна на килер, която беше сбутана в североизточния му ъгъл. Наричана Паник стая, тя беше отделена от останалото пространство с прозрачни сиви стени, изработени от специално стъкло, неутрализиращо токсичността на слънчевата светлина. Паник стаята беше създадена като предпазна мярка за малко вероятна екстремна ситуация, при която по невнимание някой би могъл да се окаже заключен на последния етаж на зазоряване. При натискането на намиращ се в нея бутон подът на Паник стаята би се отворил в спускаща се десет етажа надолу шахта. Понякога я определяха като най-усамотеното място в града за през деня. Не че на някого му се беше налагало да я изпробва.

На този етаж имаше само осем офиса, които бяха разделени един от друг със стъклени прегради, а обзавеждането от бюра и столове беше изработено от плексиглас. Все едно, че се намиращ в аквариум; можеше да застанеш в единия край на етажа и да видиш ясно до другия. Нощем намиращите се във всеки офис — и съответно делата им — бяха видими за всички други. Прозрачно правителство, дрънкаха хората. На този етаж работеха най-висши държавни служители. С града, стелец се пред погледите им, те прекарваха нощите си, взрени в мониторите на бюрата си, следейки на тях бързоменящите се цифри, като движеха глави отдясно наляво понякога в синхрон. Разговаряха хладно и безпристрастно един с друг, докато взимат едно важно решение след друго. Единствената пауза в тази досадна монотонност представляваше обедната почивка, когато баща ми им сервираше късове сурово месо, накиснато в кръв.

Имам да свърша нещо набързо, казваше баща ми, когато и да бяхме там през деня. И аз го следях как се придвижва бързо от офис в офис, включва мониторите, преглежда файлове и от време на време надрасква някоя записка в бележника си. Движенията му и нервността, с която действаше, ми подсказваха, че върши нещо незаконно. От незаконните неща, които биха ни осигурили директна екзекуция.

Но този ден баща ми не се вмъкна в никой от офисите и не ме помоли да чакам на рецепцията. Преминахме през преддверието с асансьора и се насочихме към стълбищната клетка. Стените ни притиснаха и наоколо отново се спусна тъмнина. Не бях подготвен за отвореното пространство, което ни посрещна, след като баща ми отвори най-горната врата. Почувствах се сякаш летя в небесата.

Тялото на баща ми излъчваше възторжено напрежение, в походката му личеше нетипична невъздържаност, когато ме поведе към ръба. Виждах офисите точно под нас, от другата страна на стъкления покрив, по който припках.

— Тате?

— Добре, спри тук. — Бяхме едва на три метра от ръба, достатъчно близо за мен, че да зърна улицата далече под нас. — Затвори очи.

— Тате?

— Просто затвори очи. — Стъпките му се отдалечиха от мен.

Затворих очи. Това беше баща ми, така че не изпитвах никакъв страх. Една минута по-късно чух стъпките му да приближават обратно.

— Добре, сега отвори очи.

Изпълних го. В ръцете си държеше голямо приспособление с крила, покрити с лъскави метални панели. Очите на баща ми блестяха, докато следеше за реакцията ми.

— Какво е това? — попитах.

— Самолет. Помниш ли, като ти разказвах какво е самолет?

Аз се вирах в него озадачено.

— Онова нещо, което лети в небето? Помниш ли? — Той беше разочарован.

— Но сега не лети. Мъртъв ли е? — попитах.

— Не, глупчо. Този се управлява дистанционно — обясни и ми показа дистанционното управление в ръката си. — Ето, дръж самолета високо над главата си. Не, сложи ръце тук върху крилете. Точно така, сега го вдигни високо. Каквото и да става, не го пускай. Готов ли си?

— Готов съм.

И той натисна бутона на дистанционното управление, а самолетът започна да вибрира между пръстите ми, възкръснал и оживен, борещ се да полети свободно.

— Само да можеше да видиш лицето си — отбеляза баща ми и почеса китката си с двата си свободни пръста.

— Да го пусна ли?

— Не, дръж го здраво. Когато кажа „сега“, запрати го напред с цялата си сила. По диагонал нагоре в небето, силно колкото можеш. Разбра ли?

— Да.

Той чакаше спокойно, докато вибрирането не започна да омаломощава ръцете ми. Точно се канех да сваля ръце, когато той изкомандва:

— Подготви се!

И аз почувствах порива на вятъра зад гърба си, който развя косата ми и изду ризата ми като балон. Баща ми чакаше. Вятърът се усили и дрехите ми заплюяха, имаше опасност да изтръгне самолета от ръцете ми.

— Сега! — изкрещя баща ми и аз запратих самолета високо в небето. Той полетя, клатушкайки се, а крилете се наклониха рязко. Бях убеден, че няма да се получи и той ще падне. Но вместо това се стабилизира и продължи да се движи във въздуха.

— Иха! Тате, лети!

Той ми кимна в отговор, докато натискаше бутоните, за да направи някои настройки. Устните му потрепваха леко, без да го осъзнава. Аз се вирах в него. Това беше най-близкото до усмивка, което бях виждал на лицето му.

Самолетът се издигна високо в небето, описвайки все по-широка дъга. Баща ми постави дистанционното управление в ръцете ми. Аз едва не го изпуснах, но не заради изненадата, а от страх. Той притисна длани към моите.

— Натисни този бутон — каза ми.

— Какво прави той?

— Превключва самолета на автопилот.

Наблюдавахме как самолетът става все по-малък в далечината, блещукайки като звезда в осветеното от слънцето небе.

— Къде отива, тате?

Той посочи.

— Там.

— Към източните планини ли?

Той кимна. А после произнесе думи, които ме изплашиха.

— Не забравяй този момент.

— Добре — отвърнах.

Но това не го удовлетвори.

— Никога не забравяй накъде пътува самолетът. Искам да го запомниш. Разбираш ли ме?

— Да. — Вдигнах поглед към него. — Накъде пътува?

Последва ново продължително мълчание и аз реших, че не ме е чул. Но после той прошепна нещо така тихо, че може би не беше предназначено за моите уши.

— Към дома.

За миг помислих, че се кани да каже още нещо. Не просто някоя дума или изречение, а цял порой от мисли, излели се неконтролируемо от устата му. Страх сграбчи в хватката си сърцето ми. Защото въпреки цялото ми любопитство осъзнах, че не искам да знам, не желяех да чувам признания, останали неизказани прекалено дълго, да научавам тайни, които бяха пазени така старателно до този момент. Не искам да знам, помислих си, изобщо не искам да знам тези неща.

Но баща ми затвори очи и когато клепачите му се вдигнаха отново, там се беше настанила твърда решителност.

— Помни къде отива този самолет. Ясно ли е? — произнесе.

В този ден посоката на самолета не ми се беше сторила значима. Сякаш баща ми я беше подбрал съвсем наслуки или беше позволил на случаен порив на вятъра да определи курса на самолета. Но по-късно, години по-късно, осъзнах, че явно е била предумишлена. Всякакво друго направление и самолетът щеше да свърши разбит в пустинята. Единствено на изток би открил друга съдба: сред зеленината на планинските ливади, лазурността на кристалночистите езера, белотата на снега, огрявана от червения блясък на зората.

Приглушени гласове, а после тишина. Върху замръзналото ми треперещо тяло се полага дебело одеяло, което аз сграбчвам с горящите си ръце. Губя съзнание...

Изплувам от изгарящата сивота, а дрехите ми са пропити с пот. Дори в състоянието си на треска чувствам минаването на времето: спускането на нощта и изтичането на новия ден, изгрева и залеза на слънцето и луната. Някой притиска студен компрес към горящото ми чело веднъж и после втори път, а той съска при допира. В мрака се чува тихият шепот на няколко гласа, който угасва и настъпва тишина. Нечия хладна ръка се плъзва в моята, ободряваща и прекрасна като гладък мрамор. Аз я стискам здраво и потъвам обратно в бездната на треската, изпълнена с горещи и студени вълни...

Часове — или дни? — по-късно най-сетне съм способен да отворя очи. Стаята — представляваща двуизмерен образ — се люлее като развявано от вятъра знаме. Пред мен изниква лице. На Ашли Джун е. Кожата ѝ е болезнено бледа. Но цветът на косата ѝ е различен. После лицето се преобразява и придобива контурите на това на Сиси. Угрижените и кафяви очи са устремени към мен. Помещението се накланя и аз затварям очи. Встрани от мен се разнася звук от леко разплискване на вода. Към горящото ми чело е притисната мокра кърпа. Светът е погълнат от чернота...

Отварям леко очи. Един ден, една нощ е минала, откакто съм ги отварял за последно. И почти незабавно отново политам към черната бездна. Но не преди да зърна Сиси, която се взира навън през прозореца, без да е наясно, че съм буден. Окъпаното ѝ от лунната светлина лице е напрегнато от тревога. И страх. Нещо не е наред. Потъвам в сън.

Будя се. Чувствам го като прераждане: за първи път от дни съзнанието ми е ясно, а тялото, макар и слабо се е възстановило. Докосвам челото си. Хладно и сухо е. Температурата е спаднала. Вдишвам, усещам натрупания секрет в дихателните си пътища.

През тънките завеси се процежда слънчева светлина. Намирам се в малка стая с дървена ламперия, която е направена по-просторна с една голяма ниша. Сиси е дълбоко заспала в едно кожено кресло. Устата ѝ е леко отворена, а одеялото се повдига и спуска съвсем леко.

Мъча се да се изправя до седнало положение, но силите ми свършват бързо.

— Движи се бавно. Спокойно и внимателно — обажда се встрани от мен Сиси, а ръката ѝ вече е под главата ми и тя ме поставя да легна обратно.

— Колко дълго? — грача. Гласът ми е груб и дрезгав и не звучи като моя.

— Остана в безсъзнание три дни. Беше на косъм през първите два дни, изгаряше. Честно казано, не мислехме, че ще се пребориш. Ето, пийни малко. — Тя придържа купичка към устните ми. — Температурата спадна снощи.

— Държа я. — Но купата тежи цял тон и аз почти я разсипвам. Сиси притиска длани към моите и закрепва съда. Отпивам няколко глътки, а после се отпускам обратно на възглавницата. Облива ме топла вълна.

Сиси изглежда изморена, а косата ѝ е разчорлена и няколко кичура са се залепили за лицето ѝ като нарисувани. Под очите ѝ има големи тъмни кръгове, а лицето ѝ е опънато от напрежение. Нещо не е наред.

— Сутрин ли е или следобед? — питам.

Въпросът я затруднява.

— Не знам. Изгубих представа за времето — отвърща и се визира навън през прозореца. — Изглежда като да е следобед. — Тя поглежда през прозореца от другата страна на стаята. — Да, това е запад, така че е следобед.

— Къде са другите? Момчетата?

— Някъде навън.

— Добре ли са?

Тя кима.

— И още как. Това място наистина им допада. — Тя прави опит да се усмихне, но устните ѝ се превръщат в права линия. — Харесва им тук. Няма как да са по-щастливи.

— Значи това е тя, нали? Земята на меда и млякото?

Тя кима и се умълчава.

— Сиси, какво не е наред?

— Нищо. Всичко е чудесно. Плодове и слънчева светлина. Обетованата земя. — Но вече не ме гледа в очите.

— Просто ми кажи — подтиквам я кротко аз.

Тя хапе долната си устна и се размърдва в креслото си. Заговаря с приглушен глас.

— Има нещо странно в това място.

Аз се изправям.

— Какво имаш предвид? — Задавам се от секрета в гърдите ми и започвам да кашлям. Тя сяда до мен и ме потупва леко по гърба. — Сиси, кажи ми.

Тя клати глава.

— Нужен ти е покой.

Аз стискам ръката ѝ.

— Просто ми кажи.

Тя се колебае.

— Трудно е да го определя. Нищо наистина сериозно, просто разни дребни неща.

— И момчетата ли ги забелязват? Епап?

В очите ѝ проблясва гняв.

— Има прекалено много храна и забавления, които да отклоняват вниманието им. Вчера споменах пред Епап, но той нямаше и най-малка представа за какво говоря. Каза ми да забравя и да спра да се държа параноично. Да се отпусна и да се наслаждавам на мястото. Но аз не мога да го направя. Има нещо нередно.

В този момент чуваме звука от приближаващи стъпки. Вратата се отваря със замах. Висок мъж, леко прегърбен, сякаш смутен от ръста си, влетява в помещението. Сиси се напруга.

— Какво правиш тук? — тросва ѝ се. — Това не е добре. Никак не е добре.

— Какво има? — питам.

Мъжът извърта очи към мен.

— Буден си! — заявява и се поклаща леко.

— Да.

Мига учестено за дълго време.

— Аз към старейшина Нортрѝмптън. Грижех се за теб. — Говори завалено, а очите му са кървясали. Дори от леглото успявам да доловя алкохолните изпарения, носещи се от устата му. Затъртя се до прозорците и с усилие отваря един от тях. Навежда се навън и надава вик с ръце, оформили фуния около устата му. Дори викът му е завален. После се обръща обратно към мен.

— Моля те, пригответи се — казва ми. — Вечерята е след няколко минути. Не след дълго група момичета ще те придружат до банкетната зала. — Сочи към един шкаф. — Вътре има топли дрехи с твоя размер. Ще те оставя насаме да се преоблечеш. Но побързай.

— Той трябва да остане в леглото — намесва се Сиси. — Съвсем немоощен е. Със сигурност храната може да му бъде донесена тук.

Старейшината склучва вежди раздражено.

— Той ще вечеря с нас в банкетната зала — отвръща й. — Великият Кругман ще остане много доволен да види Джийн на крак. И още по-доволен от качествените грижи, които съм му предоставил. — Облизва устни. Вниманието му е насочено към Сиси. Ти какво правиш в тази стая? Не е редно да си тук.

Сиси се напруга, но не казва нищо.

— Да вървим. Веднага. — Той излиза и оставя вратата отворена. Напускането му не е последвано от звука на стъпки. Спрял е пред самата врата и очаква Сиси да стори същото.

Сиси се навежда към мен с настойчив поглед.

— Чуй ме, трябва да знаеш нещо — шепне бързо.

— Какво?

— Става дума за ба... — Хвърля поглед към вратата. — За Учения.

При тези думи сякаш въздухът в стаята се свършва. Сега си спомням: разтварянето на плътните устни на Кругман, неприятния мирис на дъха му в носа ми, думите му в ушите ми. Той умря. При трагичен... инцидент.

Баща ми. Мъртвъв.

Отново. За втори път в живота си трябва да скърбя за него, да чувствам липсата му, да се смятам за изоставен от него. Да познавам

празнотата в света, оставена от него.

Внезапно ми става трудно да дишам.

Ръката на Сиси се плъзва в моята; мекият ѝ допир ми е познат. Сега осъзнавам, че именно нейната ръка държеше моята през последните няколко дни и нощи, хладен мехлем върху горящата ми кожа, тя е тази, която ми помогна да се възстановя.

— Какво? Какво за него? — питам.

Изскърцва дъска на пода в коридора; внезапно на прага отново се появява старейшината.

— Веднага! — крясва. Сиси се изправя да си тръгне, но аз сграбчвам ръката ѝ. Трябва да науча.

Тя спира, забелязала настойчивостта ми, после хваща една влажна кърпа и демонстративно започва да трие челото ми. Докато го прави, навежда се, така че устните ѝ се озовават до самото ми ухо.

— Било е самоубийство — шепне. — Твърдят, че се обесил в онази дървена хижа.

Какво?

— Наистина съжалявам — продължава да шепне.

Прозвучава силно изскърцване и старейшината тръгва към нас.

— Да поговорим по-късно — добавя бързо Сиси, като стиска ръката ми и си тръгва. Стъпките им се отдалечават по дървения под. Съвсем сам съм в обгръщащата ме тишина.

В самоубийството му няма никаква логика. Баща ми ценеше живота. От ранна възраст насади у мен вярата за неговата святост. По време на кошмарното ни съществуване в големия град отказваше да поеме по лесния път, предлаган от смъртта; вместо това ежедневно се бореше да оцелее още един ден. Живеенето беше закон за него. И ако се беше борил да остане жив в ужасяващия метрополис в продължение на толкова много години, защо би предприел самоубийство тук, в Обетованата земя?

Изведнъж през прозореца долита хор от момичешки гласове и ме изтръгва от мислите ми.

*Вятърът в камбанките донася звън
блестят лъжиците от слънчевия лъч отвън.
За вечерята вкусна е време,*

другаря си всеки да вземе.

Гласовете им се преливат плавно един в друг. Дърпам завесата от прозореца и те са точно пред мен. Оформят полукръг, подредени в две редици от по десет с лица към мен. Изпълняват ми серенада. Лицата им са чисти и искрящи, като че оформени от свеж планински въздух. Взират се нагоре към мен, а на устните им греят настойчиви усмивки.

Дърпам се от прозореца и се притискам към стената встрани от полезрението им. Гласовете им продължават да звучат; искам да затворя прозореца. Мракът в мен се опълчва срещу ярката светлина навън, срещу усмивките им и хармонията.

Три песни по-късно аз се потъртям навън. Слънчевите лъчи гъделичкат приятно лицето ми. Те и хладният планински въздух ми дават мъничко оптимизъм. Сиси стои встрани от тях с ръце, скръстени пред гърдите. Бях предположил, че пеенето ще спре, щом се появя навън, но те продължават, макар да им правя знак да престанат. Кръглите им ангелски лица се изчервяват от свян, щом срещнат погледа ми, но това не ги спира да се втренчват в мен. Ококорили са очи, а устите им са отворени, изглеждат сякаш са в перманентно състояние на удивление.

Лекарят изсумтява.

— Тук най-важни са красотата, покоят и хармонията. Това е основно за Мисията.

След последната песен хорът притихва. Едно момиче приближава към мен.

— Моля те, бихме желали да се присъединиш към нас за вечеря.

— Да, мисля, че това ми стана ясно — отвърщам, като се старая да звуча добронамерен и благодарен.

Бузите ѝ поаленяват.

— Ами тогава, натам — казва.

Групата момичета придружават Сиси и мен по павираната пътека, оформяйки стегнат кръг около нас. Всички до една се усмихват възторжено, а белите им зъби блестят на слънчевата светлина. Докато

се придвижваме към основния площад, телата им се поклащат и олюляват по особен начин.

— Така вървят — обяснява намиращата се до мен Сиси. — Попитах ги защо, но те не обърнаха внимание. Също както постъпват с всичките ми въпроси. — Тя снижава глас. Мисля, че има нещо общо със стъпалата им. Недоразвити са.

Права е. Подаващите се изпод роклите им обувки сякаш покриват малки израстъци.

Пътеката е оградена от още момичета, много от тях са с пухкави бузи и закръглени кореми. И в този момент ми хрумва, че онова, което по-рано бях приел за пълнота и отпуснатост всъщност е нещо друго: бременни са. Всъщност, накъдето и да погледна, виждам да се поклащат момичета със заоблени кореми, намиращи в различни стадии на бременност. Поне една на всеки три. Всички се усмихват широко, разкривайки два реда лъскави блестящи зъби.

— Добре ли си? — пита Сиси и ми хвърля кос поглед.

— Да — отвърщам. Поклащам глава, за да прочистя съзнанието си. — Къде е бандата?

— Вероятно вече са в столовата. Не спират да ядат, откакто сме тук. За доказателство вече имат издути кореми.

Като всички останали тук, понечвам да кажа, но в този момент вече сме на входа на банкетната зала.

Онова, което мигом ми прави впечатление, е колко много хора има в сравнение с първия път. По дължината на залата са подредени четири дълги маси, от двете страни на които има дъбови пейки. Около всяка маса са струпани плътно момичета от селото, а тук-там се вижда по някое малко момче. Макар залата да е пълна, в нея цари ред и тишина. От извисяващите се чак до покривните греди големи прозорци струи слънчева светлина; лъчите влизат косо в столовата.

Насочен съм към предната част на залата, а после на сцената. Момчетата са се настанили на една маса там. Сиси е права; всички са качили по някой килограм. Лицата им са по-кръгли; имат отпуснат и спокоен вид. Радват се да ме видят; Бен, Дейвид и Джейкъб се втурват да ме прегърнат.

— Бен! — възкликвам, докато сядам. — Бузите ти! Станали са като балони.

Всички около масата се смеят. Джейкъб се включва в шегата.

— Бен е качил може би пет килограма, и то само там, на бузите.
— Протяга се и го пощипва добродушно.

— От колко време сме тук? — питам. — Три дни или три месеца.
Погледнете само колко сте напълнели.

Бен накланя глава назад и се засмива.

— Не можеш да ни виниш — казва весело. — Храната е невероятна.

Нашата маса не е единствената на сцената. Друга маса — много масивна и с крака, така дебели и внушителни, че сякаш изникват от самата сцена — стои близо до предния ръб. Върху силно колосаната покривка блестят сребърни прибори и лъскави чинии.

— Висшите старейшини седят на тази маса — обяснява Джейкъб, а очите му са приковани към вратата на кухнята.

В този момент в залата влизат висшите старейшини. Мигом всички се изправят с почиттелно наведени глави. Старейшините прекосяват бавно помещението, а закръглените им тумбаци се люлеят над коланите. Кругман влиза последен; едва след като сяда той, седат и останалите старейшините, другите ги следваме. Всичко се прави изненадващо тихо. Дори шумът от тътренето на пейките по дървените дъски на пода е минимален. Седим напълно неподвижно, никой не помръдва. Най-накрая Кругман взема една чаша и се изправя.

Едва сега забелязвам, че Сиси не е с нас. Като се замисля, тя изчезна от мястото си до мен малко след като влязохме.

— Днес се събираме още веднъж, за да отпразнуваме пристигането на нашите смели пътешественици. Бродили са дълго и са преживели много опасности, за да се доберат до нас. Такава чудотворна поява изисква истинско тържество. За нашите някога изгубени, но сега намерени братя. — Кругман замълчава и думите са последвани от шумни аплодисменти. Той се вира ласкаво към нас петимата.

Навеждам се към Епап.

— Къде е Сиси? — шепна.

— Шшт — отвърща той, като почти не ми обръща внимание, а очите му остават приковани в Кругман.

— Онези от нас — продължава Кругман, — който имаха щастието да разговарят с тях, могат да свидетелстват за следното: те са мили, интелигентни, разумни и чувствителни създания, при това

истински бойци. Посрещаме ги така, както човек би посрещал член на семейството си: с топли и широко разтворени обятия, приемаме ги с радост в общността на Мисията. А днес щастието ни е пълно — добавя, като повишава тон драматично. — Тъй като Джийн, водачът на групата на новите ни приятели, е напълно възстановен от много изтощително заболяване. Изказваме благодарност на старейшина Нортръмптън за неговата експертност и упоритост, помогнали за пълното възстановяване на здраве на Джийн. С удоволствие ви съобщавам, че младият Джийн ще се изнесе от клиниката, за да се настани във все още неизвестно коя къща.

Големия Нортръмптън свежда глава в знак на признание.

— Да се помолим — призовава Кругман. Всички навеждат глави като един. — Велики Дарителю, в този ден изказваме благодарност за изобилието от храна и напитки, радост и слънчева светлина, които така безотказно ни даряваш всеки ден. Също така сме признателни, задето предостави здраве на нашия нов брат Джийн. Молим се с твоята мъдрост и в избран от теб момент да поставиш Ориджин под нашите старателни грижи. Велика е твоята щедрост, велика е твоята милост, велика е твоята добрина, велика е твоята закрила за нашата скъпа общност. — Той кима към едно момиче, застанало до кухненските врати и почти незабавно отвътре извира река от ястия, носени от няколко сервитьорки, поклащащи се рамо до рамо.

— Къде е Сиси? — питам седящия от другата ми страна Джейкъб.

Той ме слуша разсеяно, защото наблюдава сервираната храна.

— Седи с всички останали момичета на основното ниво — промърморва незаинтересувано. — На сцената не се допускат момичета.

— Трябваше да настоявате Сиси...

Но той вече не ме слуша изобщо. Обърнал ми е гръб, навел се е към Дейвид и сочи първата приближаваща към нас чиния.

Очите ми пробягват по редиците момичета. Ето я. В задната част, потънала в морето от момичета. Сиси седи по средата на една редица също така смълчана като останалите. Погледите ни се срещат, но само за секунда. После група сервитьорки се струпват до нашата масата и закриват видимостта ми към нея.

Храната, бързо подредена на масата и също така бързо погълната, е невероятна. Сервирани съвсем врели, с все още издигаща се от тях пара, ястията имат екзотични имена, които сервитьорката ни обявява, докато поставя чиниите пред нас.

— Епап! — заговарям аз. — Трябва да вземем Сиси тук горе при нас.

Той поклаща глава, а бузите му са издути.

— Добре си е. Момичетата се хранят на основното ниво. Такива са местните закони — обяснява той, а думите му са неясни заради пълната му уста. Натъпква в нея още повече храна, неспособен да насмогне на темпото, с което тя приижда от кухнята. И съвсем скоро аз правя същото. Осъзнавам, че съм прегладнял, добър знак, че съм преборил болестта. Ястията пристигат от кухнята горещи и добре препечени. Меса от катерици, зайци, прасета и крави, съпътствани от най-изкусителните и съблазняващи сосове.

— Откъде идва цялата тази храна? — питам аз, без да насочвам въпроса конкретно към някого и никой не си прави труда да ми отговори. След два десерта се облягаме назад в столовете си претъпкани и сити. От задната част на залата прозвучава камбана; незабавно всички прибори са поставени на масата. Пейките са избутани назад и жителите на селото се изправят като един. Само старейшините остават седнали и продължават да се хранят.

Едно високо момиче се затътря до центъра на залата.

— Изчитане на местните закони — обявява с ясен и силен глас. — Номер едно.

— Придържайте се заедно в групи от три или повече — произнасят едновременно всички.

— Номер две — извиква високото момиче.

— Усмивайте се непрестанно за радост на Дарителя — крещят останалите момичета.

— Номер три.

— Подчинявайте се на старейшините, както на Дарителя.

Остават прави, а един от старейшините, все още дъвчейки, става от мястото си.

— Имаме прекрасни новини. Днес празнуваме раждането на Каси, Фиона и Санди. Тази вечер Каси и Фиона ще преспят в механата; Санди ще подремне там този следобед.

Не следва отговор от страна на момичетата.

Старейшината сяда. След това жителките на селото са изведени редица по редица. До вратата се намира голяма черна дъска. Докато я отминават, всяко от момичетата спира да прочете написаното на нея.

— Какво е това? — питам.

— Дневните им назначения — обяснява Епап. — Всеки ден всяка от тях е пращана в различна сграда със съответна задача: шиене, родилни грижи, готвене или нещо друго. Старейшините казват, че е добре да са вещи във всичко. Дневните им задължения са напълно случайно определяни. Никога не знаеш до кого ще се падне да работиш или да спиш. Защото спиш в същата сграда, в която си работил този ден. Ако работиш в тъкачната работилница, значи ще спиш там. Това позволява да се изгради чувство към общността. Въвлича всички.

След вечеря Кругман и още няколко старейшини ме повеждат на обиколка. Епап и другите момчета, вече запознати с правилата в Мисията, я пропускат. Сиси не се вижда никъде. Когато питам за нея, старейшините повдигат рамене съвсем леко. За разлика от момичетата в селото старейшините имат нормално развити стъпала и крачките им са широки и естествени.

— Две неща в селото ни карат да се гордеем — отбелязва Кругман, като размахва пълната си ръка напред-назад. — Храната и песните. — Като по команда един от старейшините се оригва силно и звучно, а наоколо се разнася воня на развалени яйца и вкиснало мляко. Носи се навсякъде около нас.

— Не това наричаме пеене — обяснява един от другите старейшини и се размива гръмогласно, а останалите се усмихват одобрително.

— Това тук — заговаря Кругман минута по-късно — е кулинарната зона на селото. Само трябва да подушиш въздуха, за да знаеш, че си на правилното място. Човек може да напълнее само от вдихването на тези сладостни аромати. — Повежда ни към постройките. — Хайде, да надникнем в някоя.

Влизаме в най-близката сграда, пекарната. Мирисът на печаш се хляб, понички и кроасани изпълва въздуха. Аз съм най-отпред и в

секундата преди момичетата да разберат за присъствието ни, зървам израженията им. Намусени и мрачни, сякаш цветът им е напълно отнет, а обстановката в кухнята е без всякакво настроение и напълно сива. Но после момичета се усмихват, а гласовете им зазвънтят и сякаш някой е светнал лампа.

— Добре дошли! Каква прекрасна изненада! — поздравява стоящото най-близо момиче с извити нагоре ъгълчета на устните и пъргавост в движенията.

— Пригответе нещо да почерпите нашите уважавани гости, действайте бързо! — кресва рязко Кругман. Пред устата му се образува облак от брашно, наподобяваш леден зимен дъх.

Подават ни малки кексчета и суфле, все възхитителни. Докато излизаме, момичетата се покланят с ръце, сключени пред телата, и ни благодарят за посещението. Всички се усмихват.

— Откъде взимате цялата тази храна? — питам Кругман, докато вървим по пътеката. Минаваме покрай група момичета, носещи кофи, от които се плиска вода, а те се усмихват широко и се покланят на разминаване. — Всички съставки, използвани от момичетата — продължавам аз, тъй като Кругман не отговаря. — Видях много малко обработваема земя, така че откъде се появява всичко това?

Кругман вперва поглед в мен, а от очите му струи радост, сякаш очевидното щастие е достатъчен отговор.

— Все отнякъде трябва да... — започвам аз.

— Великия Дарител ни е верен — прекъсва ме Кругман. — Доставя ни продукти всяка сутрин, абсолютно всяка сутрин.

— Не мисля...

— О, стигнахме до следващата ни спирка! Зоната за пеене! — изревава Кругман и ми обръща гръб. Двама старейшини се взират в мен. В очите им пламти всепоглъщащо доброжелателство.

— Тези постройките тук — обявява Кругман — са ми най-скъпи. Тук репетира хорът ни. Само онези с най-голяма музикална дарба имат право да се учат тук. Заслушай се, не ги ли чуваш? — Той отваря вратата и музиката незабавно замлъква.

— Старейшина Кругман, толкова се радваме, че ни удостоявате с присъствието си — поздравява момичето, седнало пред пианото. Според размера на корема ѝ е бременна поне в седмия месец.

Кругман се усмихва.

— Точно обяснявах на госта ни колко специална група сте. Сигурен съм, че няма да го разочаровате в предстоящите дни.

— Разбира се, че не.

Разменят се още любезности. Гласовете им звънтят, а на лицата им са залепени лъчезарни усмивки.

Същото важи за всяка постройка, в която влизаме: работилниците за дърворезба и дърводелство, тъкачната и шивашката работилница, където момичетата се учат да плетат на две и на една кука, да бродират, да изработват ширити. Поздравявани сме със сведени глави и приповдигнати фрази. Дори момичета, покрай които минаваме на основната алея, се отнасят към нас със същата скована дружелюбност и широките им усмивки разкриват зъбите им. Само бебетата в родилното отделение — вътре е пълно с редици заети люлки — избягват фалшивите и безцелни разговори, а писъците и воплите им излъчват недоволство.

Обиколката завършва с пристигането на нощта. Здрачът се спуска върху планините, подобно на лилав филм от прах, за да бъде заместен от падането на нощта. Почти всички старейшини се отказват от обиколката с извинението, че имат среща и се насочват към механата. Оставам само с двама от старейшините, които са мълчаливи и мрачни. Уличните лампи примигват.

— Ще те отведем до новото място, където ще живееш — казват ми.

— Къде са приятелите ми?

Те клатят глави.

— В онази къща няма място за теб. Наредено ни е да те отведем другаде. Ще ти хареса. Къщата е строена неотдавна, чисто нова е, в нея няма никой друг. Ще имаш възможност за уединение.

— Предпочитам да бъда с приятелите си. Не разбирам защо трябва да съм сам.

— Хайде сега. Няма да си единственият, който е сам. Момичето, как ѝ беше името, малката никаквица — Сиси — тя е чак във фермата.

Спирам.

— Сиси не е при момчетата?

— Има големи стъпала. На момичетата с големи стъпала не се позволява да спят в близост до града. Онези с големите крака спят извън сградите на града, във фермата. Такива са правилата.

— Като стана дума — намесва се другият старейшина. — Ето я и нея.

Сиси се намира сред група от десет момичета. Един от възрастните надвисва точно зад нея и се взира в гърба ѝ злокобно съсредоточен. Пълните му ръце стърчат от блузата без ръкав като космати буци лой.

— Здравей, Сиси — поздравявам я.

— Здравей — отговаря бързо тя. — Джийн.

В тона ѝ се долавя нещо жално. После старейшината побутва Сиси напред. Групата продължава по пътя си. Наблюдавам как се изгубват в мрака, преди смалвяващите им се чезнещи фигури да се появят отново в светлината на следващата лампа. Когато стига до последната улична лампа, Сиси се обръща и ме поглежда. Лицето ѝ е дребно и бледо. Устните ѝ оформят думи. Ела при мен. А после се отдалечава от лампата и мракът я поглъща напълно.

Ашли Джун идва при мен, докато спя. Сънят е странен и граничи до голяма степен със стопроцентов кошмар. Отново се намирам в Института за хепъри, в усамотената библиотека, където бях настанен. Застояла воня на прах, вежди книги и пожълтели страници изпълва въздуха. Ашли Джун изниква от мрака, облечена в сватбена рокля с кринолин. Спуска се от тавана, а лицето ѝ е искрящо бяло и неопикуемо тъжно. Очите ѝ са неестествено големи, очертани са с очна линия и преливат от сълзи. Но когато поема дланта ми, не плаче. Не, не поема дланта ми, а китката и това е първият знак, че има нещо много нередно.

Поемаме плавно към Института по покритата с камък пътека. От всяка страна има подредени служители, които ни наблюдават с навъсени и незаинтересувани изражения на лицата, а раменете им са отпуснати уморено. Сякаш твърде дълго са ни чакали да преминем. Никой не говори. Дори вятърът, който обикновено вдига облаци пясък, е притихнал. После влизаме в главната сграда на Института за хепъри. Пристъпваме по килима във фойето (допирът на коприна до босите ми ходила е съблазнителен и изпитвам усещането, че всяка нишка поотделно се отърква в стъпалата ми), а ловците са там, за да ни поздравят с мълчаливо признание. Висят с главите надолу и чешат бавно китките си, а телата им се полюляват, подобно на трупове, развявани от вятъра. Раните им от последната ни яростна схватка зеят към мен, дълбоки отвори в гърдите и главите им. Алени устни виси, все още пронизана от харпуна. Устните ѝ са яркочервени и шепнат отново и отново: Джийн, Джийн, Джийн. През цялото време Ашли Джун държи китката ми, а не дланта, върховете на пръстите ѝ са шокиращо остри и дращят кожата ми. Сякаш всичко това е изключително забавно, една безкрайна шега. Но очната линия сега се стича от тъгълчетата на безизразните ѝ очи.

Повежда ме надолу по стълбите, като и двамата се носим с лекота. Зимният студ става все по-силен, а мракът все по-

концентриран, докато накрая не започваме да се чувстваме все едно преминаваме през студен черен гел. Искрящо бялата сватбена рокля на Ашли Джун е като бял пламък, попаднал в черен кладенец.

Във Въведението тя ме завързва за един пилон. Действа педантично, но е отегчена, докато затяга въжето около китките и глезените ми. Не се боя, ни най-малко. Тя е тук с мен. Преглежда възелите, а после бързо се отдалечава от мен, носи се като привидение по посока на отвора, водещ към килиите, към бърлогата. Капакът на шахтата се повдига с нейното приближаване. Тя изчезва вътре като дух обратно в бутилката си. Искрящата белота на роклята ѝ е погълната, капакът се затваря и арената потъва в непрогледна тъмнина.

И сега вече съм уплашен.

Опъвам въжетата и за моя изненада те се разпадат като нишки топяща се лой. Мъча се да открия капака на шахтата, но съм като сляп в този мрак. Протягам ръце пред себе си с разперени пръсти.

Ашли Джун.

Но после съзнанието ми се замъглява. Обърквам името ѝ.

Джун Ашли.

Не, не, казвам си и поклащам глава. Аш Джунли. Аш Джулай. Ела при мен, помогни ми.

И после някак си се озовавам в килията ѝ, вътре в бърлогата. Разбирам го по близостта на влажните стени, присъствието ми е като плътен сух език в миниатюрна уста.

— Джулай Аш — извиквам. Джулай Аш!

Тя изниква от тъмнината; лицето ѝ е всичко, което виждам. Но лицето принадлежи на някой друг и аз съм объркан за миг. После осъзнавам, че е тя, но образът не спира да се движи и променя, очите ѝ се присвиват и заемат странни ъгли, скулите ѝ се уголемяват и се смъкват по-ниско към бузите, носът ѝ става по-широк, а после потесен, цветът на ирисите ѝ, наподобяващи призма, преминава от зелено през жълто до черно. Превръща се във Феерична рокля. После в Коремни плочки. Накрая в Алени устни.

Говори.

Джийн, Джийн, Джийн — шепне отново и отново, в началото настойчиво и уплашено, а след това с кротка смиреност, която прави изговора ѝ по-завален. — Джийн — Джий — Джи...

Докато вече дори престава да звучи като Ашли Джун, а като смесица от гласовете на всички момичета в селото, в началото весели и мелодични, а после невъздържани и изпълнение с енергия, която прераства в ярост, наподобяваща скандирането на публика. Все по-бързо и по-бързо, все по-силно и по-силно, гласът ѝ се накъсва и преминава в пищене.

Поклащам глава в опит да проясня мисълта си. Но тъмнината на килята се е просмукала сред гънките на мозъка ми. Вече не разбирам нищо, не помня нищо. И този ужасяващ момент най-накрая ме изтръгва от кошмара.

Вече не мога да си спомня лицето ѝ. Вече не мога да си припомня как звучеше гласът ѝ.

Събуждам се с вик. Остатъчният вкус от кошмара изпълва черепа ми като киселина. В първия миг решавам, че треската се е върнала, но челото ми е сухо и хладно на допир. Затварям очи и се мъча да заспя отново. Но сънят е избягал, прогонен от кошмара и тази вечер няма да се върне обратно.

Ела при мен, беше произнесла безмълвно Сиси.

Звездите греят ярко. Нищо не помръдва, а от околните къщи не се чува и звук, докато вървя по покритата с камъни пътека. Отминавам залата за хранене и кухнята, а в нощния въздух продължава да се носи миризма на печено месо. Пред самата клиника стъпвам на по-големи по размер от останалите камъни. По-рано забелязах, че Бен ги избягва, сякаш прескача река с разперени ръце, за да запази равновесие, докато се смее с лекомислен възторг.

Нечий писък разцепва рязко нощта.

Толкова е близо, че подскачам на мястото си. Преди да успея да се съвзема, вратата на клиниката се отваря точно пред мен. Плъзвам се към стената и се притискам в малката сянка.

Нечий тъмен прегърбен силует с качулка затваря вратата и бързо отминава точно покрай мен. Подушвам миризмата на телесни течности, струяща от него. Носи нещо в някакъв вид препаска. И после вече го няма. Но не и преди да успея да зърна бледите крачета, стърчащи от препаската. Свитите крачета на новородено, малките му като попови лъжички пръстчета, изпускащи пара в студения нощен въздух. Долавям слаб и приглушен плач, който се носи от препаската.

Прегърбената фигура тръгва несигурно по пътеката, а плачът на бебето заглъхва.

Следвам ги на разумно разстояние, фигурата се отклонява от пътеката и се насочва към сграда със странна форма и без прозорци, намираща се зад останалите къщи. Тази сграда е асиметрична и наклонена на една страна, в единия край се извисява нагоре, а в другия се спуска до земята, подобно на детска пързалка.

В един осветен от луната участък фигурата се обръща рязко и бледото му лице се насочва към мен.

Разпознавам го: един от лакеите на Кругман с тежки клепачи, орлов нос и белези от шарка по бузите.

Спускам се зад една къща с надеждата, че сенките ще попречат да бъда разкрит. Звукът от забързаните му и тихи стъпки приближава. Затаявам дъх, без да смея да надзърна или да помръдна. Стъпките спират. След миг зазвучават отново, но вече се отдалечават от мен и постепенно заглъхват.

Когато надничам иззад ъгъла, улицата е празна. Старейшината е изчезнал. Ослушвам се за плача на новороденото бебе, но до ушите ми не достига никакъв звук. Придвижвам се бавно през напълно замрялото село, като оставам в сенките. Всичко е тихо и спокойно.

Въпреки хладния въздух гърбът ми лепне от пот.

Минути по-късно, дори след като съм оставил зад себе си улиците и къщите на селото и вървя през полето към фермата, все още се чувствам нервен. Походката ми е притеснена и забързана. Върховете на обувките ми се навлажняват от нощната роса. На половината път хвърлям поглед назад. Освен сребрилата линия, останала в тревата от собствените ми стъпки, няма следа от нечие друго присъствие. Вляво от мен се намира подобното на стъкло езеро, чиято повърхност е изпъстрена с лунни отблясъци.

Фермата е притихнала. Не познавам мястото и се озовавам в кокошарника. Само няколко кокошки са будни и въртят рязко глави във всички посоки, а наситената миризма на перушина изпълва ноздрите ми. Насочвам се към малка постройка, където си мисля, че може да са настанили Сиси. Но бързо променям посоката си, когато чувам груктенето на прасета, разнасящо се от вътрешността ѝ.

Насред пасището се издига една изолирана сграда и аз тръгвам към нея. Няколко крави стоят там, просто неясни силуети, а присъствието им е странно спокойно и умиротворяващо. От ноздрите им плавно се носи бял заради студа дъх, като че е дим над комините в зимна нощ.

Преди да съм изминал дори половината път, предната врата се отваря със замах и Сиси изскача от къщичката. Не забавя темпо с приближаването, а се хвърля в ръцете ми и ме прегръща с всички сили.

— Боже, хубаво е да те видя — заговаря с уста, притисната до ухото ми. — Като те преместиха, вече не знаех в коя къща да се промъквам. Къде те сложиха?

— Какво има?

Тя само клати глава.

— Нищо. Просто исках да те видя. Явно съм си създала навик всяка вечер да проверявам как си. Да се убеждавам, че не си умрял. — Тя отдръпва глава от мен и удря гърдите ми с юмрук няколко пъти. — Защо се забави толкова? Чакам те от часове.

— Съжалявам. Предполагам, че още се възстановявам и се нуждая от сън.

Тя ме подръпва леко за ръката по посока на гората.

— Да поговорим. Но не тук. — Хвърля бърз поглед към сградата.

Вървим към гората по сребристата трева в приятна тишина. Ръката ѝ се плъзва в дланта ми, а пръстите ѝ се преплитат с моите. Кожата ѝ е гладка, хладна и мека. За мен все още представлява шок усещането за нечия друга кожа върху моята. След миг на колебание стискам ръката ѝ в отговор. Усмивка ми се косо, а конската ѝ опашка се разлюлява.

Сред дърветата тъмнината и тишината ни обгръщат като купол. Няма къде да седнем и затова заставаме до една висока секвоя. С лице един към друг сме и притискаме телата си, за да се топлим. Има и още нещо. Лицата ни са толкова близо, че белите ни издихания се сливат в едно.

Сред миглите ѝ има мъничка капчица влага. Искане ми се да се протегна и да я докосна.

— Добре ли си? — питам я.

Тя хапе устна и кима.

— Не мога да повярвам, че са те отделили от момчетата. Да те сложат тук наред полето.

— Така е според техните правила.

— Безценните им правила! Момчетата не искаха ли да останеш с тях?

— Разбира се, че искаха. Настоявах.

— Тогава защо...

— Старейшините бяха по-настоятелни. А аз не исках да създавам разпавии и да ги дразня. Не забравяй, че всичко това се случи едва часове след пристигането ни тук и не знаех какво имаме насреща. Тогава си мислех, че е по-добре да изпълнявам. Затова убедих Епап и момчетата, че съм добре.

— Не мога да повярвам, че Епап не...

— Не, изборът беше мой. Настоявах.

— Все пак можеше да се бори за теб.

Тя поклаща леко глава.

— Бъди по-благосклонен към него. Към всичките момчета. След като са прекарвали целия си живот в купола, не е чудно малко да им се завъртят главите. — Тя се усмихва.

— Засипвани са с храна, напитки и забавления. А Епап е ограден от повече женско внимание, отколкото може да понесе. Напълно са зашеметени от това място.

— Тези не ми минават, Сиси. След всичко, което си сторила за тях, след като сама ги доведе до тук, без да пострадат, човек би казал, че ще демонстрират малко повече лоялност.

Сиси стиска ръката ми.

— Не бих казала сама — заявява.

— Е — отвърщам и свеждам поглед, докато по бузите ми плъзва червенина. — Аз само помагах, ти свърши тежката работа.

Тя се намръщва.

— Имах предвид баща ти. Всичко, което беше направил той: картата, лодката, плочата.

— О, да, баща ми — съгласявам се. — Разбира се.

Тя се засмива. Звукът е странен, като че нещо се разсипва. Тя вдига ръка и разрошва косата ми.

— Ти за теб ли мислеше, че говоря? — Устата ѝ се разтяга в усмивка.

— Не, разбира се, знаех, че имаш предвид баща ми.

И в този момент настроението се променя. Може би е заради тъгата, настанила се в очите ми или заради това, че раменете ми се прегърбват, но усмивката ѝ изчезва. Отново разрошва косата ми, но този път по-нежно и по-бавно.

— Съжалявам заради баща ти — казва.

— И за двама ни е тежко.

— Но за теб е два пъти по-тежко. Той ти е бил баща. — Дъхът ѝ образува малки облачета помежду ни. — Казват, че го открили в хижата от трупи. Без предсмъртно писмо. — Тя поклаща леко глава. Не го повярвах в началото. Не можех. Изобщо не е типично за него.

— Какво би тласнало баща ми да предприеме такава нещца? — Устремявам поглед към светлините на селото в далечината. — Какво му е на това място?

Тя стиска ръката ми още по-силно.

— Джийн, толкова много неща тук не са в ред.

Кимам бавно.

— Забелязах. Имам предвид какъв е случаят с тези недоразвити стъпала и всички тези бременни момичета? Старейшините се разхождат наоколо като петли. Толкова много правила и заповеди. И къде са всички млади момчета и възрастни жени?

— Не ти е ясно и половината — отвърща развълнувано тя. — През повечето време беше в безсъзнание, в блажено неведение. На моменти ми се искаше да те събудя с шамар, за да има с кого да поговоря.

— Ами Епап и другите момчета? Те нищо ли не забелязват?

Тя клати ядосано глава.

— Момчетата, в това число Епап... не, особено той, се проявиха като напълно безполезни. Безполезни. Прекалено са погълнати от това място и не осъзнават случващото се. — Тя проскърцва със зъби. — И когато повдигнах въпроса пред Епап, той ме обвини в параноя.

Кимам, защото си припомням, че го беше споменала по-рано.

— Не мога да повярвам, че обвинява точно теб в параноя. Ти си най-уравновесеният човек, когото познавам.

Тя се засмива и аз чувствам как напрежението, изпълващо душата ѝ, отпуска хватката си и бива заместено от облекчение.

— О, Джийн — заговаря. — Понякога ме карат сама да се съмнявам в себе си. Сериозно, прекарвам много време да се чудя дали всичко това наистина е странно или просто е нормално, но аз не съм привикнала към него. Та ние сме прекарвали целия си живот под стъклен купол, какво знам аз за истинския свят? — Тя поклаща глава, а после започва да ме ръчка с пръст в гърдите. — Да не си посмял пак да се разболееш! Вече не ме оставяй сама!

Вятърът свисти из гората и люлее клоните. Отгоре се стича капка вода, задържала се в чашката, оформена от листо. Озовава се на слепоочието на Сиси и се плъзва надолу по челюстта ѝ. Обърсвам я, а пръстите ми се навлажняват, докато потърквам меката ѝ кожа.

Тя все още ме потупва по гърдите, но сега ръката ѝ се движи побавно, нещо я разсейва. Докато не спира по средата във въздуха между нас. Взирам се в очите ѝ. Някога бяха просто кафяви; но сега като че са придобили цвета на дърветата около нас, цвят на кестен и кипарис.

Отдръпвам ръката си от лицето ѝ и нежно обгръщам китката ѝ. Тя се кани да каже нещо.

И после аз отмествам поглед и пускам ръката ѝ.

След миг тя я сваля. Стоим, без да помръдваме и без да говорим.

— Каза, че не знам и половината от случващото се — най-накрая заговарям аз.

— Какво?

— За това село. Какво друго си видяла?

Тя се замисля.

— О, да. — Смее се, но не защото ѝ е весело, а сякаш прочиства гърло или сменя темата на разговора. — Ела насам. Онази вечер се натъкнах на нещо наистина странно. Не съм сигурна как да го тълкувам.

Тя ме повежда между дърветата, като от време навреме се навежда, за да мине под някой надвиснал ниско клон. Спираме, когато достигаме до неочаквана просека. Пред нас се намира стръмен насип, който разделя гората на две.

— Нагоре — обяснява тя и започва да се катери по насипа.

Изкачваме се по склона, а изпод обувките ни се търкалят освободили се камъчета. Две тесни метални релси лежат по протежението на горната част на насипа, като се движат абсолютно паралелно, отстоящи една от друга на разстояние детски ръст. Изглеждат безкрайни, покриват цялата му дължина и се губят в мрака. Перпендикулярно помежду металните релси лежат дървени талпи и ги свързват, наподобявайки легнала стълба.

Нещо по-студено от лед ме кара да потръпна.

Навеждам се и хващам едната релса. В кожата ми се впиват студени остриета, докато се взирам в простиращите се в далечина релси и погледът ми проследява постепенното им чезнене в мрака.

— Знаеш ли какво е това? — пита Сиси. — Писта за някакъв странен спорт ли?

Изправям се и се и устремявам поглед в другата посева на релсите докато те изчезват. Тилът ми се скована от обземащия ме страх.

— Това е нещо, наричано „железопътна линия за влак“. Чел съм за тях като дете. В книжки с приказки и картинки.

— Железопътна линия за влак ли? — Тя наблюдава релсите съсредоточено. — Какво е влак?

— Нещо голямо — обяснявам тихо. — Локомотив, използван за пътуване. През огромни разстояния, каквито дори не можеш да си представиш, стотици километри. Върху тези метални греди. С невероятна скорост. — Мъча се да прикрия емоциите си, но треперещият ми глас издава страха ми.

— Стотици километри ли? — Сиси прави крачка към мен, а лицето ѝ пребледнява. — Какво прави тази железопътна линия тук?

— Не знам.

Тя поглежда към далечните постройките на Мисията.

— Джийн — шепне, а очите ѝ са широко отворени. — Какво е това място? Къде сме?

Макар да стоях буден почти цялата нощ, ставам още щом се пропуква зората. В собствената си стая съм, но не в леглото си. Сиси лежи там, унесена в дрямка, лицето ѝ е притиснато към възглавницата ми. Но тялото ѝ изглежда напрегнато дори в съня, като че споменът за изминалите няколко часа — а за нея вероятно последните няколко дни — се е просмукал в непокорното ѝ съзнание.

Искала да остане с мен, както ми обясни предишната нощ при влаковите релси. Попитах я дали това би ни донесло неприятности. Дали няма да забележат отсъствието ѝ във фермата, не е ли против местните правила...

— Забрави за местните правила — беше отвърнала тя.

Истината е, че аз също не исках да оставам сам. Озовахме се обратно в моята къща и докато успея да запаля огъня — бяхме премръзнали до кости, — тя вече беше заспала. Бързо, сякаш ѝ се случваше за първи път от дни.

Нямам желание да я събудя и затова седя тихо на дивана, загледан в мъртвата жар в камината. Прозорците вляво от мен са обърнати на изток и завесите са обточени с искрящо оранжево. В съзнанието и тялото ми няма никаква мудност, а само адреналин. След минута нахлузвам якето си и излизам навън.

Струящата надолу слънчева светлина набира все повече сила, докато бродя из все още празните улици. По планинския връх, издигащ се зад селото, не е останал почти никакъв сняг, само най-горната му част е покрита с бяло. Вдишвам чист въздух с пълни гърди.

Пътеката обикаля селото, наподобявайки формата на подкова, без да прави пълен кръг. Докато приближавам края ѝ, вниманието ми е привлечено от ромолящ вляво от мен ручей. До брега му се спуска добре отъпкана пътека, водеща към дървена платформа с простори за пране. Под една пейка спретнато са подредени дъски за търкане и кофи. Глътка вода би ми дошла добре. Насочвам се надолу.

Водата е приятна, чиста и студена. След като изпивам достатъчно, че да утоля жаждата си, наплисквам лицето и косата си. По гърба ми се стичат струи вода, които ме карат да настръхвам и ме изпълват с енергия. Чувствам как мислите ми се проясняват, а вниманието ми се изостря.

Някой стои от другата страна на потока. Наблюдава ме.

— Здравей, Клеър — поздравявам изненадано. — Клеър като въздух, ефир.

Тя не отговаря, а само продължава да се взира в мен.

— Не бива да си тук навън — заговаря най-накрая. Гласът ѝ кънти в неподвижния въздух. — Против местните правила е.

— Нито пък ти — отговарям. — Ела насам — приканвам я с ръка.

За миг тя се поколебава. После склонява. Подскача от камък на камък през реката, като почти не измокря обувките си.

— Хей — казвам, осъзнал нещо. — Как направи това?

Тя е объркана.

— Използвах камъните. Видя ме...

— Не. Искам да кажа, че не си като другите момичета. Не накуцваш и не се поклащаш. Ти си... нормална.

— Искаш да кажеш грозна.

— Какво?

— Краката ми са грозни като на мъж. Просто го кажи.

Втрещвам се в обувките ѝ, които са по-тъмно кафяви на места заради водата.

— Не виждам как...

— Да, да, знам. Огромни са. Като на мъж. Ясно ми е. Още не са обработени, за да се превърнат в лотосови стъпала. Не е нужно да зяпаш. — Ъгълчетата на устата ѝ потъват надолу. — Но и моето време ще дойде. Процедурата трябваше да ми бъде извършена миналата година. Но после получих назначение.

— Какво назначение? За какво говориш?

— Аз събирам дърва. Трябва да имам мъжки крака, за да бродя из гората и да събирам дърва. Такова е назначението ми.

— Затова беше толкова далече от селото. При онази хижа.

Тя разтваря притеснено очи и се озърта бързо.

— Защо не го обявиш пред целия свят? — Пристъпва по-близо до мен. Моля те, не казвай на никого. Става ли? Не ми е позволено да се отдалечавам толкова. Вече не.

— В хижата от трупи. Там се е оттеглил Учения, нали? Живял е там.

Тя кима и свежда поглед.

— Защо е живял там? Толкова далече от Мисията?

— Трябва да вървя.

— Не, моля те. Ти си единственият човек тук, с когото мога да говоря. Какво се е случило с Учения?

Тя присвива подозрително очи.

— Умря. Самоуби се чрез обесване. — Изучава ме внимателно. — Не ти ли казаха?

— Не е било самоубийство. Не е било, нали?

Лицето ѝ помръква, а очите ѝ потъват.

— Трябва да вървя — повтаря. — Нарушаваме първия местен закон. „Стойте на групи от по трима или четирима. Усамотението не е позволено...“

— Знам какво гласят законите. Забрави ги за секунда. — Пристъпвам към нея, а тонът ми омеква. — От това място ме побиват тръпки. Можеш да ми кажеш, Клеър. Какво се е случило с Учения?

За миг в очите ѝ проблясва нещо.

— Причината за смъртта му не е била самоубийство, нали? — казвам настоятелно.

Нещо я прави по-отстъпчива. Позата ѝ престава да бъде така напрегната и тя отваря уста да заговори...

Зад гърба ми се разнася песен, прославяща слънчевата светлина и прекрасния нов ден. Група момичета от селото се задават от завоя, натоварени с кошове пране. Спират изненадани, когато ме зърват на платформата.

Обръщам се обратно. Клеър я няма. Оглеждам гората в опит да доловя движение.

— Клеър?

Но тя е изчезнала.

Ядосан отминавам редицата перачки. Те се покланят ниско със сведени глави, а устните им са се отдръпнали, за да разкрият зъбите им

в нещо, за което се предполага, че е усмивка. Толкова изкуствена, че дори моята измамна усмивка е по-откровена.

— Добро утро — припяват. — Добро утро. Добро утро.

Няколко от тях вече са навили ръкави, готови да натопят дрехите в потока. Зървам кожата, а после грозен сбръчкан белег върху вътрешната страна на ръката на една от тях. Дебели изпъкнали резки във формата на „X“, плътни бледорозови ивици, наподобяващи кръстосани пиявици. Готов съм да го пренебрегна и да продължа. Но после забелязвам същия белег на друго момиче, само че тя има два такива белега на ръката си.

Спирам. Взирам се в белезите. Осъзнавам какво представляват те. Осъзнавам какво е било причинено на момичетата.

Белязани са.

Момичето вижда накъде е насочен погледът ми и бързо спуска ръкава си, за да покрие белезите. Но само левия ръкав; не докосва навития си десен ръкав, който все е още е вдигнат над лакътя ѝ. Кожата на дясната предмишница също е маркирана, но не с жигосване, а с интересна татуировка.

— Как се казваш? — заговарям я.

Тя трепва при прозвучаването на гласа ми. За миг замръзва на място; всички го правят.

— Добро утро, господине — заговаря с широко усмихната уста, а в гласа ѝ личи страх.

— Как се казваш? — питам кротко, колкото ми е възможно.

— Не бива да разговаряме с вас — отвърща. Свива се притеснено.

— Защо не? — питам, като се старая да поддържам гласа си спокоен. — Само името ти. Това е всичко. Как се казваш?

— Деби — промърморва тя след кратка пауза.

— Деби — повтарям и тя подскача при прозвучаването на името ѝ от моята уста. — Какво е това? — питам и соча.

Тя вдига поглед и забелязва, че имам предвид татуировката на ръката ѝ.

— Това е Знакът ми за заслуги — обяснява и отново насочва очи към земята.

— Какво означава този Знак за заслуги? — задавам нов въпрос на момичето на име Деби.

Но тя не отговаря. Вятърът развява кичури от разпуснатата ѝ коса.

— Какво има? — продължавам. — Защо не...

— Оставете я на мира.

Разнася се звучна въздишка. Всички глави мигом са сведени още по-ниско. Освен онази на момичето, произнесло думите. Очите ѝ са приковани в моите. В тях личи страх. Но също така там виждам нещо кораво като камък, което не се предава. Но е така само за секунда. После и тя навежда глава и устремява съсредоточено поглед към земята.

Разглеждам това момиче по-внимателно. Тя е най-високата в групата, но също така и най-слабата. Носът и бузите ѝ са обсипани със съзвездия от лунички. Но не това е най-забележителното у нея, а лявата ѝ ръка. Там има белязани четири знака „X“. Груби и грозни, подобни на метални инструменти, врязани в кожата ѝ.

И после отново вдига поглед, за да срещне моя. Без свян. Или срам.

Вместо това там зървам предпазлива и въздържана... надежда.

— Какво представляват тези? — питам и соча към белезите на ръката ѝ.

— Наричат се Обозначени недостатъци.

Хвърлям поглед към дясната ѝ ръка. Чиста е. Липсват татуировки на усмихнати личица.

— Защо имаш такива... Обозначени недостатъци? Какво значат?

Но всичко, което тя отвръща, е:

— Моля ви. — Тонът ѝ е мек, но решителен.

— Какво? — питам.

— Ако отговоря на въпроса ви — обяснява, — нарушавам местните правила. А ако аз го сторя, значи всички го правим. Така е записано в наставленията. Виновни по асоциация. Всички ще бъдем наказани, а не само аз. — И очите ѝ отново срещат моите. Там има настоятелна молба. — Някои от нас са на път да изгубят много при още един недостатък. — Тя снижава глас. — Така че, моля ви, оставете ни да си вършим работата. Моля ви, оставете ни на спокойствие.

Аз отстъпвам една крачка назад, несигурен какво да предприема по-нататък.

Тя се потътря напред.

— Хайде, момичета — обръща се към другите и те я следват на дървената платформа, а краката им потропват глухо върху дъските.

Поемам по пътеката, напълно объркан. В главата ми частично са се формулирали толкова много въпроси, отговорите на които знам, че няма да получа. Цветовете на селото приветстват взора ми, ярките рокли на цветя на още момичета, прииждащи по пътеката, наситеното червено на комините, искрящото жълто на рамките на прозорците.

Преди да завия, поглеждам назад към платформата. Всички момичета вече са се навели, вадят пране от кошниците си и започват да търкат дрехите в потока. Само момичето с луничките стои право. Главата ѝ е леко обърната настрани, но си личи, че ме наблюдава внимателно с крайчеца на окото си. После и тя коленичи и се заема с прането.

* * *

Прекарвам сутринта в бавна разходка, като че просто крача небрежно. Всъщност дебна внимателно за... Не съм сигурен за какво. Нещо. Такова, което изглежда не на място. Но навсякъде едно и също — групи момичета, ангажирани с дневните си задължения, носят чували с брашно в кухнята, следят децата, които играят на площадката, изработват нови мебели в дърводелската работилница, подават бутилки с мляко на редиците бебета в люлки в родилното отделение. Когато краката ми се уморяват, сядам на селския площад и следя дейността им от пейката. Докато се грея под топлите слънчеви лъчи, долавям случайно изпискване на прелетяла ниско птица, бърборенето на деца, потропването на чинии, идващо от кухнята. Лесно е да се поддадеш на провинциалния ритъм, на топлите цветове, на сладостните аромати, носещи се от кухнята. Почти успявам да разбера как на Епап и момчетата им се удаде така лесно да бъдат заслепени.

Мислите ми се насочват към баща ми. Докато пристъпвам върху всеки камък, намиращ се в това село, чудя се колко пъти той е стъпвал на него; чудя се колко пъти пръстите му са докосвали всяка брова,

която натисна, всяка вилица, която използвам. Отпечатъците му са навсякъде тук. Но невидими. Присъствието му по улиците е осезаемо, погледът му е устремен към мен, сякаш се мъчи да ми каже нещо.

Когато Сиси ме открива, съм сънлив и въпреки всичко почти доволен. Сяда до мен нервно, а позата ѝ излъчва напрежение.

— Не мога да открива момчетата — обяснява раздражено.

— Провери ли в трапезарията? — промърморвам. — Твърде вероятно е Бен да е там.

— Не е там. — Въздъхва. — Така е през цялата седмица. Всеки ден изчезват нанякъде, за да откриват нови занимания в някое кътче или ниша. Не успявам да ги следя. Джийн, имам усещането, че ги губя.

— Добре са.

— Знам. — После продължава с по-тих глас. — Добре ли са? Ние добре ли сме?

Поизправям се и примигвам бързо, за да си възвърна ясното зрение.

— Трябва да попитаме някого къде са.

Сиси изсумтява.

— Успех в това. Момчетата тук не отговарят на въпросите ми. Дори не ме поглеждат. Освен, за да ме стрелнат злобно, когато мислят, че не виждам, вероятно защото нарушавам някой от скъпоценните им местни закони.

В този миг Епап извиква развълнувано. Върлинестото му тяло изниква на пътеката.

— Сиси! Трябва да видиш това, просто се налага да го видиш. — В краката му се вдига облак прах, когато спира пред нас.

— Какво има? — пита Сиси. — Успокой се.

— Не мога да се успокоя при такова нещо. Само като ти разкажа — заявява, докато диша учестено. Пренебрегва ме, хвърляйки ми само бегъл поглед и сграбчва Сиси за китката. — Хайде — казва, обръща се и я потегля след себе си.

Сиси дръпва ръката си.

— Не мисля така.

Епап се обръща към нея, а по лицето му пробягва обида. Стрелва ме с поглед, а после се съсредоточава върху Сиси.

— Наистина трябва да видиш.

— Какво?

— Честна дума, невероятно е. Видях клас от малки деца на разходка из полето. Тръгнах след тях. Няма да повярваш на какво станах свидетел.

— Добре, ще дойда, само не измъквай ръката ми от ставата.

Той вдига рамене и закрачва напред. От време навреме поглежда назад, за да се убеди, че Сиси продължава да го следва. Повежда ни по виещата се пътека и отминаваме училището.

— Къде ни водиш? — питам.

Той пренебрегва въпроса ми и забързва към сградата със странна форма, която разпознавам от предишната вечер. Онази към която възрастният отнесе новороденото.

— Епап, каква е тази сграда? — питам, но той не отговаря.

Около двайсет малки деца стоят на опашка пред затворени двойни врати. Две по-големи момичета — учителките? — разговарят тихо с един старейшина. Всички глави се обръщат към нас, когато пристигаме.

— Няма да повярвате какво има вътре — заговаря Епап и навлажнява устните си.

— Това родилното отделение ли е? — питам старейшината.

— Повтори.

— Не се ли донасят тук новородените?

Лицето му се напруга.

— Нищо подобно. Родилното отделение е там — тросва се и сочи най-общо към селския площад. — Това е Познавариум.

— Познавариум ли? Видях как внесоха вътре едно пеленаче.

Стрелва ме с поглед.

— Не обсъждаме ражданията. Против правилата е. — Обръща ми гръб.

Намръщвам се. Точно се каня да му задам нов въпрос, когато двойните врати се отварят рязко. Навън се изсипва поток от ученици, примигващи на светлината. Лицата им са бледи и там се чете уплаха и тревога, сякаш току-що са гледали филм на ужасите, който не е бил предназначен за тях.

— Епап — обаждам се аз. — Какво е това място?

Но той е твърде развълнуван, твърде зает да се движи успоредно със Сиси, че да ме слуша.

Старейшината разговаря с друг старейшина вътре, като шепнат приглушено и от време на време ни хвърлят поглед. Най-накрая кимат в знак на постигнато съгласие и ние всички сме подкарани навътре в редица по един.

Облицованите с метал врати се затварят зад гърба ни и сме погълнати от мрака. От вратите се носи механично жужене, а после настъпва тишина. Сега сме заключени вътре.

— Не се бой, не се бой — шепне Епап някъде в тъмнината, а тонът му кипи от вълнение. — Сиси, преживяването ще е невероятно.

Една от учителките заговаря.

— След миг ще се отворят следващите врати. Ще разкрият пред нас малка зала. Движете се внимателно; вътре е още по-тъмно. Седнете на втория ред. На влизане ще ви подам Светило; не го използвайте, докато не ви кажа. — Вратите се отварят с изщракване. Всички пристъпваме навътре. Подават ми нещо и аз го стискам. Меко е и е дълго около трийсет сантиметра, на допир е като пластмасова тръба. Явно това е въпросното Светило.

Препъваме се навътре, минаваме покрай една дъгообразна пейка и сядаме. Тъмен силует приближава към мен.

— Вие тримата елате с мен — обажда се учителката. — За такива уважавани гости като вас имаме ВИП места. Обикновено само на старейшините им е разрешено да седат там, но за вас ще направим изключение. — Изправяме се със Сиси и Епап и се местим на предния ред. ВИП пейката е по-широка и покрита с кадифени възглавнички.

Гласът на учителката зазвучава в гръб.

— Добре дошли на едно от двете ви месечни посещения в Познавариума. Както винаги целта на посещението е да си припомним колко жесток е светът, да се презаредим с чувство за целеустременост и желание да изпълняваме мисията си. Да направим реално онова, което може да ни се струва абстрактно и само теоретична възможност.

До мен Епап подскача от вълнение.

— Сега — продължава учителката. — Вземете своите Светила. Включете ги и ги хвърлете на двайсет метра пред вас. — Мигом от реда зад нас в тъмнината прозвучава изщракване. Зablестява ореол от зеленикава светлина. По-малко от секунда по-късно над главите ни политат въртящи се зелени светлини и се удрят в стъклена стена отпред. Пръчките се натрошават и от тях заструява искряща зелена

течност. Тя се стича надолу и осветява стъклената стена. А зад нея се намира запечатана стъклена камера.

Покрива площ с най-общо казано размерите на класна стая. Вътре стои дребно малко момиче, тялото ѝ е изящно и нежно, а дългата ѝ черна коса е надвиснала над половината лице. Очите и имат форма на котешки и са с невероятно излъчване, а устата ѝ е малка. Повдига бавно глава, като че с голяма неохота. Взира се в редицата ученици с бегъл интерес, но когато забелязва, че ние тримата седим на ВИП пейката отмята рязко глава настрани. Втренчва се настойчиво.

— Какво става? — пита Сиси с настоятелен тон. — Защо това момиче е вътре?

Епап едва се задържа на едно място. Приближава още повече към Сиси, а устата му се разтяга в широка усмивка.

— Какво те кара да мислиш, че е момиче? Какво те кара да мислиш, че изобщо е човек? — Той забързано поема въздух няколко пъти. — Една от тях е. „Здрачница“. Така ги наричат тук. Подходящо име, не мислиш ли? След като излизат само по тъмно. Ще ми се на нас да ни беше хрумнало. През всички онези години, когато идвах да ни зяпат през нощта, би било добре да имаме име, с което да се обръщаме към тях.

Сиси потръпва, а по лицето ѝ се изписва пълен шок. Вкопчва се в предния ръб на пейката. Виждам как кокалчетата ѝ изскачат от напрежението, докато се взира в затвореното момиче. В момичето здрачница. Прошепвам думата:

— Здрачниците.

Какво прави тук? Как се е озовала тук?

Епап задейства своето Светило. Зелената светлина осветява внезапно появилото се на лицето му сериозно изражение. Скача на крака и хвърля пръчката с цялата си сила. Тя се разбива в самия център. Той вдига победоносно ръце, а после забелязва, че моето Светило още е в ръцете ми, които изведнъж са загубили сили. Дръпва го, задейства го и го праща с вик. Пръчката се разбива в стъклото точно пред момичето. Тя дори не мига. Продължава да се взира в нас. В мен.

Всички зад нас мълчат. От групата малки деца не се разнася нито звук.

Най-накрая Епап сяда.

— Само чакайте да видите какво следва — казва, дишайки учестено.

По централната пътека чаткат нечийи токове. Учителката върви надолу с ръце, стиснали плътно затворен пластмасов контейнер, който е пълен до ръба с някаква тъмна течност, плискаща се вътре. Момичето здрачница внезапно се напруга, извива гръб, а очите ѝ се заковат в контейнера.

— Никога не бива да забравяме и да спираме да се боим — шепне учителката — от неутолимия глад и жажда, който здрачниците изпитват за нашата плът и кръв. Гледайте и се учете, деца.

Учителката застава пред миниатюрен процеп в стъклото, чиито размери трудно биха поели дори малък юмрук. Стои мирно. Като че по предварителна уговорка здрачницата се придвижва към противоположната страна на камерата, без да отмества очи от контейнера. Учителката изчаква, докато тя не застава на колене и длани, а после поставя контейнера в малкия отвор и затваря вратата. Заклучва я и от вътрешната страна се отваря съответстващ отвор. Момичето здрачница мигом се изправя и пробягва малкото разстояние. Не намалява скоростта си, а просто се забива в стената със сила, която би предизвикала мозъчно сътресение в поне десет глави. Здрачницата се вкопчава в отвора, докато пада на земята и размахва крака и ръце, сякаш всичките ѝ крайници са в съревнование един с друг.

Малко момиченце изпищява от реда зад мен. Следва друг ужасен стон, сред учениците се разнасят всеобщии ридания.

Здрачницата отваря капака със зъби, а после изсипва течността в гърлото си. До секунди я е погълнала и показва език да обlige стичащата се от двете страни на устата ѝ кръв. Момичето здрачница отново поглежда към мен. Очите ѝ се изпълват с внезапна тъга, а по лицето ѝ пробягва свян. Обръща се и се насочва към далечния ъгъл. Застава в единствената част от камерата, която е скрита в сянка.

— И това беше само свинска кръв — шепне учителката докато децата ридаят. — При редки случаи, когато е хранена с човешка кръв, обезумява и се разбеснява много повече.

Човешка кръв, казвам си и от мисълта ме полазват тръпки.

Учителката приближава до мястото, където е приклепнала здрачницата.

Задейства друго Светило и го насочва към нея.

— Виждате ли как светлината му я притеснява — продължава, а здрачницата се отдръпва настрани с ръце, прикрили очите ѝ. — Здрачниците проявяват нетърпимост към почти всяка позната ни светлина. Пазят се дори от пълната луна.

— Как се добрахте до тази здрачница? — пита Сиси с напрегнат тон.

— Без въпроси — отвърща учителката. — В Познавариума не допускаме въпроси.

— Защо не?

Пауза.

— Нещата стоят така и толкова. — Този път не отговаря учителката. Гласът е мъжки. На някой старейшина е. Стои до вратите, погълнат от сенките.

— Просто искам да знам...

— Продължавай — нарежда старейшината на учителката, а гласът му е силен и демонстрира пренебрежение.

Елап се накланя към Сиси.

— Това е най-хубавата част — шепне развълнувано.

По пътеката приближава друга учителка, влачеща груб конопен чувал, от който се стича кръв. Насочва се към страничната страна на камерата и към брата, която забелязвам за първи път. Не без причина: почти невидима е, не е нищо повече от очертанията на правоъгълник, издълбан в стъклото, а от външната ѝ страна има тънка метална брава. Под нея се намира електронна ключалка.

Размърдвам се неспокойно на мястото си.

— Не е възможно. Кажете ми, че няма да отворите тази врата.

Учителката спира да влачи чувала за миг.

— Разбира се, че не. Не ставайте глупави. — Продължава да тътри чувала и отминава вратата.

— Тази врата действаща ли е? — питам.

— А? — учудва се учителката, задъхана заради усилието.

— Вратата. С клавиатурата на нея.

— Безопасна е. Не се тревожете. Винаги е заключена. Само най-висшите старейшини знаят комбинацията.

— За какво се използва? Не е ли твърде рисковано да...

— Без въпроси! — прокълтява силно като хлопване на врата гласът на старейшината.

Учителката затътря чувала до далечния ъгъл. Следейки я с поглед, здрачницата отмята глава и се втурва към миниатюрен басейн, притиснат до самото стъкло. Преди не бях забелязал този малък басейн. Водната повърхност е гладка като огледало, абсолютен квадрат, чиито страни са не по-дълги от метър. Здрачницата спира точно до него, вдигналият се от пода прах прави вълнички.

— Здрачниците обожават човешка плът — казва учителката — но също така се нахвърлят на всякаква животинска. Днес имаме свинско месо.

И именно тогава забелязвам друг квадратен басейн. Този е от външната страна на стъклената камера в самите крака на учителката и е напълно идентичен на онзи отвътре. Лежи от другата страна на стъклото, сякаш двата басейна са огледален образ един на друг. Учителката вдига чувала над външния квадратен басейн и го пуска. За моя изненада чувалът е погълнат, напълно изчезва, преди да отскочи обратно като тапа.

— В действителност това е шахта във форма на „U“ — обяснява учителката на нас със Сиси. — С един вертикален канал от вътрешната страна и втори тук отвън. Тези две изключително тесни шахти се спускат десет метра надолу, срещат се под земята и оформят „U“. Отворите, както можете да видите, са в моите крака и... — тя хвърля поглед навътре — ... в краката на здрачницата. Тази шахта във форма на „U“ е абсолютно запълнена с вода. Тъй като здрачниците не умеят да плуват — глупавите същества биха могли да се удавят в локва — това я прави напълно сигурна. Всъщност здрачниците проявяват такава нетърпимост към водата, че според много хора тази шахта е най-безопасната част от камерата. По мое мнение представлява нещо абсолютно гениално, толкова просто и в същото време съвършено. Дава ни възможност да храним здрачницата с по-големи неща — като например тези парчета свинско — които не преминават през малкия отвор.

Учителката взема прът, намиращ под ред седалки и го потапя в шахтата. Използва го, за да избута чувала надолу. Когато прътът е почти напълно потопен, тя го накланя под ъгъл спрямо стъклото и го разклаща. Удовлетворена изважда пръта навън.

— Избутах чувала в другия канал. Сега се изкачва във вертикалния канал от вътрешната страна. Само трябва да почакаме.

Няма да е дълго.

Здрачницата е на колене и длани и се взира настоятелно в пълния с вода отвор, а брадичката ѝ почти докосва повърхността. Тялото ѝ е напрегнато в очакване; във водата се стичат струи слюнка. Светлината започва да гасне и учителката пали още няколко Светила. Здрачницата потръпва заради светлината, но иначе не помръдва. Гарвановочерната ѝ коса е надвиснала над лицето така, че го скрива. Като че изпитва срам. После ханшът ѝ се повдига високо във въздуха, а главата се спуска още по-близо до водата. В рамките на едно мигване потапя ръка във водата чак до подмишницата, а главата ѝ е извъртяна на една страна само на сантиметри от повърхността.

В следващия момент чувалът е извлечен навън и момичето здрачница разкъсва материята му. Във въздуха летят слюнка и капки вода и опръскват стъклото. Здрачницата изръмжава и заравя лице в студеното влажно месо.

Внезапно Сиси се изправя и тръгва навън. Старейшината прави опит да я спре, но тя блъска ръката му. Чувам рязкото отваряне на вратата и виждам как вътре прониква светлина. Докато успее да я настигна, тя вече е вдигнала глава към небето и поема жадно големи глътки въздух с примижали срещу слънцето очи.

Но в следващия миг Епап ме избутва и застава до нея.

— Сиси, какво има? — пита.

Тя му обръща гръб.

— Остави ме на мира.

— Какво стана? — Той е искрено объркан. Мести поглед между Сиси и Познавариум. А после поглежда към мен. — Какво си ѝ направил? Да не си я докоснал? Там в тъмното?

— За какво говориш? — питам.

— Не, сериозно. Докосна ли я?

— Престани, Епап! — Гласът ѝ е силен, но тонът ѝ е кротък. — Никой не ме е докосвал.

— Сиси? — повтаря той.

Тя не отговаря, а се отдалечава с нетипично несигурна походка. Епап се втурва след нея и полага неуверено ръце върху раменете ѝ. Тя прави рязко движение при лекия му допир и избутва слабите му ръце.

Това го кара да избухне.

— Какво има, Сиси?

Тя се завърта с лице към него.

— Как можа да ми причиниш това? Защо ме заведе там вътре?

— Какво?

— Как е възможно да мислиш, че това е нещо, което бих желала да видя?

— Не, не, ти не разбираш. Беше напълно безопасно. Това стъкло е същото като онова на купола. Непробиваемо. А вратата е здраво заключена. Колкото до шахтата, чу учителката, пълна е с вода; здрачниците не могат да преминат през нея. Никога не бих те подложил на риск, Сиси, знаеш го...

На лицето ѝ се изписва гняв.

— Не за това говоря!

— Сиси! Не те разбирам, Сиси! — Той прекарва ръка през косата си. — Мислех, че ще ти хареса. Защо да не ти хареса? След всичко, на което ни подложиха, все едно им казваме: пада ви се, тъпаци, вижте какво е да си в стъклен затвор! Изпитайте какво е да ви зяпат, като че сте животни. — Вече почти креци. — Защо не би ти харесало такова нещо?

Тя поклаща глава, приближава към мен и ме хваща за лакътя.

— Ще дойдеш ли с мен? — пита тъжно. — Трябва да стигнем до дъното на всичко това.

Епап е напълно озадачен. Не знае къде да дене ръцете си, очевидно е в стрес. Спира поглед върху ръката на Сиси, докоснала мен и когато очите му срещат моите, преливат от болезнено осъзнаване.

— Какво толкова има у него? — пита и извива палец по посока на мен. Тръгва след нас, тъй като не получава отговор. — Какво у него ти въздейства така силно? Само трябва да подсвирне веднъж, и ти мигом го следваш. — Епап я сграбчва за лакътя, завърта я и разделя ръката ѝ от мен. Сиси се дръпва и се кани да го фрасне с юмрук. Да му счупи носа и да го остави в несвяст.

Но се въздържа. Стиснатите ѝ юмруци потрепват встрани от тялото ѝ.

Епап е непоколебим.

— Погледни от кого са очаровани момичетата от Мисията. Обърни внимание кого стрелкат с поглед и заради кого се изчервяват. Това съм аз, Сиси. Аз! Не той! Не си ли ги видяла, Сиси? Не си ли забелязвала как ме следват, как говорят за мен и как ме гледат? Защото

може би е редно да го сториш. И тогава ще спреш да ме приемаш за даденост. Ще започнеш наистина да ме виждаш.

Сиси се взира в него със стегната челюст.

— Какво трябва да предприема, Сиси? Всички тези години, целия ни живот заедно, за нищо ли не се броят? Това ново момче просто се появява и ти мигом си падаш по него. С какво разполага той, което да липсва на мен? Готов съм да се изправя на главата си за теб, а в отговор ти ме отблъскваш. Наистина го правиш, Сиси. — Прави една крачка към нея и навлиза в личното ѝ пространство. Но тя не помръдва. Не отстъпва територията си. — Не осъзнаваш ли какво мога да ти предложа? Те всички ме желаят, но аз желая теб. Ти си тази, на която съм склонен да предоставя всичко.

Кратка пауза, изражението ѝ леко омеква. Прави крачка към него — за миг в очите му проблясва надежда — и го отминава.

Лицето му помръква.

— Съжалявам, Епап — отронва тя.

Хваща ме за лакътя и нежно ме дръпва след себе си. Заедно се отдалечаваме. Тя дори не поглежда назад.

21

— Къде отиваме? — питам Сиси, докато вървим забързано по улицата.

— Ще стигна до дъното на това, Джийн.

— Каж ми какво имаш на ум.

— Отивам при Кругман. Ще получа отговори от него.

Десет крачки по-късно аз заговарям:

— Сиси, трябва да пипаме меко.

Тя спира. От очите ѝ летят мълнии.

— И двамата сме наясно, че в това село има ужасно нередни неща. Пленената здрачница. Влаковите релси. — Тя поклаща глава. — Нещо тук е накарало баща ти да се самоубие. Да възнегодува сериозно. Времето да действаме внимателно свърши!

— И аз го знам, Сиси! Но нека си дадем още малко време. Да се поровим самите ние. Да разкрием подозренията си пред Кругман в този момент няма да е добър ход.

Сиси подритва камъчета по земята.

— Забравяш нещо. Всичко това е ново за теб, но аз се озъртам наоколо от пет дни. Освен това послухтах, правих се на детектив. Без повече лигавщини. — Тя прекарва ръка през косата си. — Истината ли искаш? Ако се налага, ще се заема сама. Но в действителност бих предпочела ти да си до мен, Джийн.

Забелязвам напрежението в погледа ѝ. Може би е права. Конфронтацията може да е единствената възможност да получим отговори. Замислям се за перачките от сутринта, за техните татуировки и белези. За неохотата им да говорят. Кимам. Очите ѝ се изпълват с радост.

— Къде е Кругман? — пита Сиси група момичета, докато ги отминаваме. Те поклащат глави и се усмихват безучастно.

— Къде е великият старейшина Кругман? — питам аз друга група момичета. Те се покланят и клатят глави, като отказват да срещнат погледа ми.

— Безполезно е! — заявява разгневено Сиси.

— Хей ти! — изкрещявам аз към един старейшина през отворен прозорец. Той се обляга в креслото си вътре с крака на масата и с чаша в ръка.

Примигва, а погледът му е мътен. По стените на чашата му се стича пяна от бирата.

— Какво?

— Каж ми къде е Кругман! — виквам с ясното съзнание, че слагам началото на сцена. През прозореца виждам още старейшини в интериора на помещение, което прилича на кръчма, да се взират в мен с развеселени и плувнали очи.

— Не ти е работа да питаш — отговаря мъжът.

— Спешно е. Налага се да говоря с него. — Приближавам се до прозореца.

— Е, не важи ли това за всички? — Говори завалено. Кръчмата е пълна със старейшини в различни етапи на опиянение. Халбите за бира, винените чаши и ниските чаши за уиски са стискани от дебелите им пръсти. Алкохолните изпарения се смесват с цигарен дим и се добавят към гадната воня, носеща се от леко отворените им усти.

Дръпвам се от прозореца. Когато изчезвам от полезрението им, те решават, че съм се отказал и съм си тръгнал. Някой избърборва коментар, който е последван от всеобщ смях. Двамата със Сиси ги изненадваме, когато секунди по-късно нахълтваме през летящите врати отпред. Усмивките застиват на лицата им.

— Казах, че ми се налага да се срещна с Кругман. Къде е той?

Един старейшина до бара застава лице в лице с мен.

— Какъв е проблемът? Може аз да успея да ти помогна — заявява с превзет, престорено добронамерен тон и ми става ясно, че се подиграва. Избухналият смях потвърждава подозрението ми.

Но не преди да зърна как един от старейшините, чийто смях звучи прекалено неискрено, хвърля нервен поглед към задната част на бара. Към една затворена врата.

— Той там вътре ли е? — питам и соча към вратата.

И мигом смехът замира. Като че въздухът е изсмукан от помещението, а напрежението расте.

— Там е, нали? — И вече съм направил крачка към вратата със Сиси по петите ми.

Мъжете незабавно се изправят като един, а опиянението им изчезва, сякаш винаги е било въпрос на избор и се чува тътренето на столове по дъските на пода. Не си разменят думи, докато се движат бързо, за да блокират пътя ни. Един от тях протяга ръка и ме тупа по гърдите.

— Достатъчно, хубавецо — заявява.

— Той е там вътре. Трябва да говоря с него.

— Не можеш.

— Тогава му кажете да излезе.

— Не. Трябва да...

— Кругман! — крещя. — Кругман! Трябва незабавно да говоря с теб.

Другите мъже не губят време. След секунда са ме заобиколили и ме хващат за шията, ръцете, раменете...

— Нужно ли е всичко това? — пита Кругман, който е отворил вратата и влиза в бара. Затваря я, а пръстите му потъркват дървената ѝ повърхност. Говори кротко и спокойно, докато закопчава панталоните си и прибира вътре ризата. Погледът му е ясен и сърдечен, умиротворяващ. — Човек би помислил, че е на път да ни връхлети лавина. — Взира се в старейшините. — Няма такова нещо, нали?

— Не, не — отвръща един от мъжете. — Просто едно от младите момчета и приятелката му избухнаха от нищо.

— Кажи ни защо държите една от тях, здрачница, в селото — пита застаналата до мен Сиси.

— О, разбирам, че сте имали възможността да посетите Познавариума — отбелязва Кругман. — Канех се лично да ви заведа там, но явно вече няма да е нужно. И, моля ви, предпочитам всяка друга дума пред село. Кара Мисията да звучи толкова... провинциално.

— Какво прави там здрачницата? — настоявам аз.

Кругман кима към някого на бара. Мигове по-късно се появяваш две чаши уиски. Кругман взима по една във всяка ръка.

— Не внимавахте ли по време на презентацията? Здрачницата служи за образователна цел. Напомня на децата ни по възможно най-задълбочен начин за опасностите, които дебнат в пустошта отвъд сигурността на тази стени. Наистина трябва да сте по-съсредоточени. — Протяга ръка към мен и ми предлага питие.

Аз пренебрегвам поканата му.

— Внимавах достатъчно. А сега ти трябва да внимаваш. — Очите на Кругман се разширяват. — Живял съм в онзи свят отвън — продължавам. — Знам от личен опит на какво са способни. Няма да се спрат пред нищо за човешка кръв. Като държите тук здрачница, само каните злото у дома.

— Здрачницата е в сигурен плен — заявява Кругман, а в тона му се прокрадва възбуда. — Ако знаехте нещо за това стъкло, щяхте да сте наясно, че няма измъкване навън. Невъзможно е да бъде счупено. Това стъкло...

— Наясно съм с технологията на производството му. И също така прекалено добре познавам здрачниците. Момичето здрачница може да изглежда слабо и податливо на контрол, докато е в плен, но планира и търси начин да се измъкне навън във всеки миг. Доверете ми се: ще го намери.

Внезапно Кругман се напруга. Изпълва гърдите си с въздух, остава така за миг, а после издиша. Но когато насочва погледа си обратно към мен, усмихва се благо. Брадичката му се изпъва. Между гънките тлъстина се появява бенка, идеално центрирано циклопско око. От нея стърчат няколко косъма като струйки вода.

— Мисията работи като добре поддържан двигател. Жителите й водят ангажиран и пълноценен живот. И, което е по-важно, щастливи са. Виждате как се усмихват, чувате песните им. Всъщност тяхното щастие е от изключително значение за нас. Изключително. Смятаме за наше задължение да имат вълшебно и прекрасно детство. Всяка потребност и желание са задоволявани. В изобилие.

В очите му се чете смесица от задоволство и ненавист.

— Задоволихме и всяка ваша потребност, откакто пристигнахте. Храна, медицински грижи, дрехи, забавления. — Устата му се разтяга в подигравателна усмивка. — Но вероятно има други потребности, които сме пренебрегнали.

— Не мисля, че разбирам — отвръщам.

— Е, естествено, че не разбираш — казва и ми намига. — Без съмнение храната ти харесва. Също така няма спор, че мястото ти харесва. Може би — продължава и се подсмивва на другите старейшини — трябва също така да се насладиш и на момичетата. Това може лесно да се уреди.

Неколцина от мъжете се изсмиват.

— Побратимът ти Епап вече се възползва от момичетата тук. А има повече от достатъчно. Сигурен съм, че ти е направило впечатление колко хубавици има наоколо. Държим... по-непривлекателните навън във фермата, за да не се пречкат.

— Далече от очите, далече от ума — допълва един от старейшините и това предизвиква още кикот.

— Ето — отбелязва Кругман след секунда. — Това е моментът да се посмееш заедно с нас. Когато ще те потупаме по гърба, ще те хванем и ще те отведем в стаята за избор.

— Нямам представа за какво говориш — заявявам.

— Малкият явно не е посветен. — Старейшината, който казва това, е висок мъж с шавливи очи. Потупва с пръсти по изпъкналия си тумбак. Другите мъже се смеят на казаното.

— Горкото момче е малко напрегнато — добавя Кругман.

— Потискането го е докарало до това положение. Наистина трябваше да сме по-съобразителни по отношение на нуждите му. Хайде. Ще отидем ли в стаята за избор. Там има момичета в изобилие.

Сиси заговаря зад гърба ми.

— Не мисля така. Но като стана дума за изобилие... Откъде имате толкова много храна? Как я набавяте? Ами лекарствата, инструментите, приборите и чашите...

— Разбирам, че имате въпроси — заключава Кругман, докато ни наблюдава с преценяващ поглед. Дълго време никой не заговаря. После той отново се усмихва с грабваща харизматичност. — И няма да се почувствате доволни, докато не получите отговори — допълва, но не с враждебен тон. — Вие двамата сте като малки котета. Прекалено любопитни малки котета. Мяукате като разярени улични котки.

Един от старейшините се усмихва и извива леко отворената си уста.

Кругман изсумтява, оглеждайки крепостната стена.

— Хайде тогава — кани ни и сочи навън. — Ще съм повече от доволен да изпълня искането ви. Но най-добре да отидем в моя офис. В ъгловата кула е. Не е далече, пътят от тук е кратък.

В този момент затворената врата зад гърба на Кругман се отваря. Навън се показва младо момиче, косата ѝ е разрошена, преметната на една страна. Стръска се при вида на всички тези мъже, придърпва

одеялото по-плътно около тялото си и бързо прикрива разголените си рамене. Навежда глава и мънка извинително, а после се връща обратно вътре и затваря вратата.

Никой не казва нищо. После Кругман се завърта с лице към всички, а на лицето му грее усмивка.

— Ами — заговаря и от устата му ме лъхва дъх на кисело. — Тя определено вече е „посветена“.

Барът започва да вибрира от всеобщия гръмък смях. И дори след като излизаме и се запътваме към офиса на Кругман, звукът му ни следва. От двете страни на улицата плахи като сърни момичета спират и се покланят.

Докато заедно със Сиси, Кругман и двамата му лакеи прекосяваме покрития с камъни площад, той сочи над главите ни. От покрива на близката постройка тръгва дълъг кабел, достигащ до крепостната стена.

— Този кабел осигурява електрическа енергия за офиса ми — обяснява. — За всичките ми играчки и приспособления, които държа там. Най-лесният начин да бъде открит офисът ми е, като погледнете нагоре. Кабелът ще ви отведе право там.

И така, следваме кабела. От групата постройките през полето право до офиса на Кругман, разположен в ъгловата кула на крепостната стена.

Изкачваме се по тясна спираловидна стълба от вътрешната страна на стената, а металът звънти под подметките ни, докато се придвижваме нагоре. На върха сме поведени по дълъг коридор и накрая в офиса. Впечатляващ е. Прозорци от пода до тавана опасват обиколката на помещението и разкриват невероятна панорамна гледка. Модерното и хладно излъчване на интериора е смекчено от постаромодната мебелировка. От едната страна на офиса са строени грубо изработени дъбови рафтове, по чийто полици е странна липсата на книги, но има подредени рисунки в рамки — очевидно рисувани от деца — на дъги, залези и понита. От другата страна на офиса се намира голямата каменна камина. Пред нея лежи овален килим с цвят на жито и бордюр с десен на цветя. Над камината виси картина, изобразяваща пищна зелена морава, сини езера, цветя и искрящо жълто слънце.

Момиче на не повече от тринайсет пристъпва напред. Поднася на всеки от старейшините чаша уиски.

— Седнете — кани ни Кругман и сочи към странен на вид диван. Ние се поколебаваме. — Нарича се шезлонг — обяснява, защото забелязва, че го изучаваме. — Това е класическото име, но вие, разбира се, не го знаете. Само вижте ръчно тъканата основа от морска трева.

Приглушеното проскърцваш, когато седнеш или легнеш на него, това, че се превръща в легло и има достатъчно място да се сгушат тъкмо двама, асиметричните възглавници, цялостната естетика... Обожавам го. — Той се усмихва. Но вие не сте дошли да питате за мебелировката на офиса, нали? Хайде, какво ви тревожи?

Със Сиси се споглеждаме. Понечвам да заговоря, но спирам. Не съм сигурен как да започна.

Кругман забелязва, че се затруднявам и се усмихва съпричастно. Притиска глава към гърдите си и брадичката му става двойна. Черната бенка се показва отново, а космите на нея стърчат като мустаци на плъх. Настанява са на коженото си кресло с висока облегалка, като продължава да се усмихва.

— На ваше разположение съм — заявява. — Можете да се обърнете към мен. С каквото и да е онова, което ви тревожи.

Аз прочиствам гърло.

— Първо искаме да ви благодарим за всичко. Гостоприемството ви е наистина невероятно, такова за каквото дори не сме мечтали. Храната, песните...

— Накъде водят влаковите релси — прекъсва ме Сиси.

Кругман бавно завърта очи с наслада, клепачите му се спускат и после отново се вдигат. После влажният му поглед се залепва върху Сиси. Като че през цялото това време е чакал момента, когато ще може най-накрая да се взира в нея без задръжка.

Сиси не се вълнува от погледа му.

— И това е само началото. Кажете ни защо не показахте почти никаква изненада при пристигането ни. Ако аз живеех тук и от нищото изникнеха шестима пътешественици, бих изпаднала в истински шок. Кажете ни защо.

— Бих могъл. Може да отнеме...

— И ни разкажи повече за това село. Откъде взимате всичката тази храна? Всичко нужно. Мебелите. Чашите. Проклетото пиано. Тук горе в планината би се очаквало едва да свързвате двата края. Вместо това живеете в лукс. Може да сте успели да впечатлите Елап и останалите, но у мен предизвиква повече подозрение, отколкото възхищение.

— Кажете ни също и за Учения — добавям аз. — Как е умрял? Кой е бил? Кога...

Кругман се усмихва, сякаш...

— Има нещо смешно във въпросите ни ли? — пита директно Сиси и му хвърля гневен поглед.

Кругман се обляга и избухва в смях, от който се разтриса целият му тумбак. Циклопската бенка на брадичката му отново се взира в нас.

— Nayden park, Nayden park — казва, а очите му се навлажняват. — Изобщо не мисля така. Просто двамата сте такава очарователна двойка, начинът, по който завършвате мислите един на друг... Толкова е мило. — Той кима към сервитьорката. Тя отминава двамата му лакеи и мигом напуска помещението.

— Истината е — заговаря Кругман, а вратата се хлопва, — че имах намерение да проведя този разговор с вас. По-точно с Джийн. Като най-възрастен мъж в групата де юре той е лидерът, нали? — Става от креслото си и се обръща с гръб към нас.

— Ще е по-лесно, ако започна от самото начало — отбелязва. — Не знам какво знаете, затова да приемем, че не знаете нищо. — Взира се навън задълго. — Може би ще ви е трудно... да го възприемете. Ако в някакъв момент предпочитате...

— Готови сме — заявява Сиси. — Просто ни кажи.

Той извърта тялото си странично, а погледът му остава устремен навън. И точно така говори. Не на нас, а на всичко, което е вън.

— Наричаме ги здрачниците — нещата, които искат да ни изядат и да изпият кръвта ни. — Кругман се обръща към нас. — Но доколкото разбирам, вече са ви казали. Вие как ги наричате? Всъщност ми е доста любопитно.

— Никак — отвърщам. — Искам да кажа, те са просто... хора. Ние сме аномалията. Хепърите. — Произнасям последната дума с презрение.

— На път съм да ви кажа нещо, което... ще ви порази поради липсата на по-подходяща дума. Съжалявам, че ще ви се струпа наведнъж, но се боя, че няма друг начин.

Отново се извърта към прозореца и вперва поглед в далечина към планините.

— Преди векове, поради твърде комплексни причини, че да се впускам в подробности, светът е бил разкъсан на две заради разколи и разногласия между воюващите нации. Основните суперсили — наричани Америка, Китай, Индия — струпали умопомрачителен

арсенал от ядрени, кибер и биохимични оръжия. По-малките нации, уплашени да не останат извън, били принудени да изберат страна и да са съпричастни. В свят, наситен с ядрени, кибер и биохимични оръжия и препълнен с всякакви възможни контраатаки, станало ясно едно: никой нямало да натисне бутона. Ако сторели такова нещо, това би означавало катастрофално самоубийство, да унищожат целия свят до часове, ако не и минути. Всеки щял да изгуби, нямало да има победител.

И така се стигнало до различен тип снаряжение, като целта била не да се натрупа най-много арсенал, а да се създаде нов вид оръжие. Толкова оригинално и непредвидимо тайно оръжие, че едновременно да извади от строя нищо неподозиращите вражески нации и да позволи на победителя да се изправи на крака. Но какво да бъде това оръжие? Как би изглеждало, какво би представлявало?

Един от старейшините доближава до Кругман с бутилка уиски в ръката. Отново пълни чашата на Кругман. Стисналите му здраво чашата пръсти са побелели. Отмята глава назад и изгълтва питието.

Продължава да говори:

— Скромна група учени ренегати в една малка островна държава на име Шри Ланка се опитали да построят ново оръжие. Нарекли се Цейлонити, твърде гръмка название за банда прясно дипломирани инженери с прекалено много време, прекалено големи заеми за изплащане и които в момент на депресия не могли да обърнат гръб на предприемаческа възможност, каквато се явява веднъж в живота. Да създадат оръжие за армията: не ядрено, не кибер или биохимическо. А генетично.

Той се смее рязко, доста пискливо, като че не е убеден в хумора, криещ се зад казаното.

— Генетично оръжие. Накратко генетично мутирал супервойник. Неподатлив на всякаква форма на биохимична атака, позната на човечеството. И като се има предвид, че е напълно изграден от плът без каквито и да било компютърни чипове, съответно неподатлив и на кибер нападение. И не само неподатлив, но много жилав. Супервойник, способен да атакува не по безопасни пътища като от небето, по въздуха или чрез кибермрежата, а на двата си крака по земята. Коя държава продължавала да поддържа защитата си срещу сухопътна акция? Цялата земна отбрана била излязла от употреба,

разпадащите се бункери били толкова стабилни и полезни, колкото паяжините, които ги изпълвали. Сухопътна акция от издръжливи супервойници би била жестока, изненадваща и унищожителна. Ами ако такива супер войници биха могли да бъдат генетично създадени?

Кругман си сипва ново питие. Разклаща уискито в чашата и явно не забелязва, че изплисква част от него навън.

— Какво би станало, ако наистина се беше случило? Никога няма да научим, финансиращите операцията се стреснали и я прекратили. Но един конкретен фанатичен член на Цейлонитите, двайсет и седемгодишен мъж на име Ашейн Алагаратнам, бил обсебен от експеримента; дори след като финансирането било спряно и лабораторията затворена, той откраднал оборудване и материали от базата. Отхвърлен от ръководството на Цейлонитите Алагаратнам продължил проучванията си в своята тайна импровизирана лаборатория. Глупакът му с глупак.

В крайна сметка властите хванали и арестували всички замесени. С изключение на Алагаратнам. По това време той вече бил в нелегалност, направо изчезнал от поглед. Знаем изключително малко за случилото се през следващите няколко години. Но онова, за което сме наясно, е следното: накрая му свършили парите и нямал достатъчно, че да купи дори опитни мишки. Така че използвал единствената опитна мишка, която можел да си позволи.

— Използвал е себе си — прошепвам аз.

Кругман кима.

— Нещо се объркало. Ужасно се объркало. Само че той не го знаел. У него настъпвали промени, но това се случвало под кожата, далече от погледа му. И той продължил да експериментира в пълно неведение какво отприщва у себе си. Когато се проявили симптоми, в началото това ставало бавно. Повишена чувствителност към слънчева светлина, усилващо се отвращение към зеленчуците, комбинирано с новооткрита наслада от всякакви видове месо, колкото по-сурово, толкова по-добре. И после един ден...

— Симптомите станали по-очевидни — предполага Сиси.

Кругман се смее и за кратко стиска очи.

— Да се твърди, че са станали по-очевидни... Това е твърде умерено казано. Катаклизъм е по-подходяща дума. Алагаратнам е водел видеодневник, който е запазен като исторически артефакт.

Можете да видите бързата му дезинтеграция на екран. Симптомите му излизат на повърхността в рамките на часове. Появата на лицето му на белег с размерите на пъпка свършва часове по-късно като катаклизъм с кошмарни пропорции. — Той отпива нова голяма глътка.

— Милостивото в цялата история било, че действието се развивало в малката островна държава Шри Ланка. Ясно е, че тя била опустошена, само след седмица цялото население било трансформирано. Но поне били ограничени. Всички самолети, движещи се навън, незабавно били свалени, а корабите потопени. Това било единственото, което трябвало да се направи, за да бъдат държани настрана. Да се следи небето и да се наблюдава морето. Да оставят слънчевата светлина да унищожи гнусните трансформирани. В крайна сметка видоизменените хора започнали да излизат навън само по здрач и така получили името си здрачници. Все пак не били никакви зомбирани диваци, неспособни на размисъл и лишени от самосъзнание или зверове, изпълнени с хедонистични наклонности. С изключение на копнежа им за човешка плът и кръв иначе били... цивилизовани. Интелигентни. Знаели кои са, разговаряли и разсъждавали разумно. Когато храната се свършила — когато не останали хора и животни, с които да се хранят — не се превърнали в канибали. Просто гладували до смърт. Или извършили групови самоубийства, като се изложили на изгарящото слънце.

— И така свършило? — питам аз.

Кругман отново стиска очи, а цялото му тяло започва да се тресе. От устата му не се отделя нито звук. Бликват сълзи и се плъзват надолу по месестите му бузи. Космите на бенката му се навлажняват от сълзите.

— Нима? Така ли е свършило всичко? Тогава как всички тези здрачници са се измъкнали навън? Защо векове по-късно продължаваме да сме застрашени от тях? — Смехът му спира рязко. — Не можеш да спреш зараза — отсича, като започва леко да заваля думите.

— Какво се е случило след това? — пита Сиси.

— И до днес — отвръща той, като бърше сълзите си — не знаем как заразата е проникнала навън. Поне не със сигурност. Има спекулации, че птица — с мъничко слюнка на здрачник върху перата — е прелетяла незабелязана от Шри Ланка. А после вероятно някое

дете с добро сърце е вдигнало ранената птичка и петънцето слюнка се е отъркало в... порязване? Кой да знае?

Той плъзва пръст по ръба на чашата.

— Ситуацията изглеждала отчайваща за известно време. Цели континенти били завладени от здрачните, населението на света се свряло в затънтени кътчета на земното кълбо. Южният полюс с неговите дващест и четири часа слънчева светлина в началото бил много популярен. Но било така, докато не свършило лятото и не настъпил сезонът на непрестанната нощ. — Той стиска устни. — По целия свят настъпили тежки времена. Такива, в които гибелта на човешкия вид изглеждала неизбежна и предстояща.

— Какво се случило тогава? — питам аз. — С човешкия вид.

— Чудо. Историческите данни са непълни, но е ясно, че от нищото се появило нещо, променящо играта.

— Променящо играта? — повтарям аз.

— Всъщност по-скоро променящо съдбата. Или поне такава било усещането. Случило се на малък остров край бреговете на Китай, наричан Чонг Чу. Млада жена на име Джени Шен, която работела сама и се криела в иначе изоставеното село, героично открила антидот. Нямам време да влизам в подробности, но е достатъчно да кажа, че антидотът действал. В продължение на много десетилетия нещата се обърнали наопаки. В крайна сметка здрачните се оказали в позицията на бегълци. Стигнало се до там, че деветдесет и девет цяло и деветдесет и девет процента от тях били унищожени.

— Ами останалата една стотна от процента? — пита Сиси.

Кругман мълчи за кратко.

— Били неподатливи на антидота. По някаква причина, вместо да ги убие, той правел малкото останали по-силни и по-издръжливи. По-бързи. По-плашещи. Но тази вредна групичка била достатъчно малка и в крайна сметка хората успели да ги заловят и затворят. Били на около две седмици от заповедта за изстребване, когато мекушавите либерали и религиозните десни си стиснали ръцете. — Той изрича с презрение последните няколко думи. — Трябва да ви кажа, че създали странно партньорство. Надигнали съвместно мощни възгласи как ако хората в действителност били по-просветените, тогава не можело да отсъдят екзекуция за здрачните. Левите либерали се борели за неотменните права на здрачните. Десните евангелисти настоявали,

че обладаните души на здрачниците са податливи на избавление, души, които могат да бъдат спасени. И двата лагери били глупаци. И същото важи за обществеността, задето ги е послушала.

Казано накратко, екзекуциите на останалите здрачници — общо двеста седемдесет и трима — били отменени и вместо това били осъдени на изгнание. След известни спорове международният арбитражен съд решил здрачниците да бъдат захвърлени в пустинята и по-точно в идеалния за целта затвор с вече изградени домове, хотели и други сгради, които стояли празни. Изтрили спомените им и ги пратили там. Дали им някои основни суровини, с които да сложат начало. Хората се чувствали сигурни, че стотиците километри ширнала се пустиня под изгарящото слънце представлявали непреодолим буфер между тях и нас. И било така: слънчевата светлина се била доказала като най-здравата затворническа решетка, най-безопасното съществуващо затворническо съоръжение. Като ограда ров, пълен с киселина, непроходима галактика между нас и тях.

Езикът му се показва навън и той облизва тъмнорозовите си устни.

— Единственият проблем бил, че не очаквали те да са толкова... — Той въздъхва тежко, а от устните му се разлетява слюнка. — Изпратили сме ги там с цел в крайна сметка да изчезнат, да измрат по естествен път, по начин, който не би разстроил съчувстващите леви или религиозните десни. Но хората не са знаели колко жилави могат да се окажат здрачниците. Като цяло са много решителни, находчиви борци за оцеляване и именно това са сторили. Оцелели. Всъщност с течение на вековете са направили нещо повече от това да оцеляват. Укрепнали. Обезсмъртили собствения си вид. Като гнездо плъхове. Построили цял метрополис и развили свои собствени технологии. До такава степен, че сега единственото, което можем да предприемем, е да ги държим под око и да стоим възможно най-далече от полезрението им. Ако здрачниците само доловят повей от нашата миризма, и най-малък намек за нас, ще прекосят пустинята, за да ни погълнат без оглед на слънчевата светлина.

Кругман се визира надолу към чашата за уиски. Остава я, взима бутилката и пие директно от нея. Очите му са плувнали и кървясали.

— И по тази причина ние се намираме тук, дами и господи. Затова Мисията е тук. Да бъде зоркото око на човечеството. Преден

пост, който да е нащрек за здрачници. Защото здрачниците са подвижни като глутница разгонени кучета, да ви кажа честно. Сега, векове по-късно, те наброяват близо пет милиона, ако сметките са близки до истината. И така ние ги следим. Грижим се да сме сигурни, че не разработват технологии, които да им дадат възможност да прекосят пустинята. — Той подсмърча. — Би трябвало да сте доволни да научите, че след векове на наблюдение става ясно, че здрачниците нямат и най-малка склонност да се скитат. Наистина мразят слънчевата светлина.

Хвърлям поглед към Сиси. И тя като мен е шокирана и едва успява да възприеме този поток от информация. Устата ѝ е леко отворена, а лицето ѝ е пребледняло. Обръща глава. Погледите ни се срещат, сякаш сме протегнали ръце и ги сключваме една с друга.

Заговарям, а гласът ми е немощен.

— Кажете ми каква е ролята на Учения във всичко това.

Кругман прави продължителна пауза. Решавам, че ще сложи край на срещата; изпълнен е с колебания. После заговаря тихо, като че сам на себе си.

— Той беше един блестящ учен, един от най-будните умове, с които съм се сблъсквал. Млад, целеустремен, изумителен. През първите години изпитвахме силна симпатия един към друг.

— В първите години? — питам аз.

— Преди той... — Кругман поклаща глава. — Преди да стигне до крайности. Макар че дори в началото имаше белези за неговата неуравновесеност. Беше погълнат от работата си в лабораторията с отдаденост, граничеща с фанатизъм. Стигна до убеждението, че за здрачниците може да бъде намерен лек. Някакъв вид лечебна смес, която би променила — да, променила — мутациите в генетичния код на здрачниците. Нещо, което наричаше Ориджин. — Кругман устремява поглед към нас за секунди. — Но се налагаше Учения да опознае по-добре физиологията на здрачниците, да вземе проби. И така стигна до заключение, довело до гибелта му: че има нужда да отиде в метрополиса на здрачниците.

Решението беше абсурдно и мисля, че дълбоко в себе си той го осъзнаваше. В продължение на години го отлагаше в опит да намери някакъв друг начин да забърка Ориджин. Но накрая осъзна, че няма друга възможност. Трябваше да отпътува за метрополиса на

здрачниците. При това не сам. Необходимо беше да се вземат много проби, трябваше да води със себе си екип. Звучеше налудничаво, сякаш никой не би се хванал на такова нещо. Но той умееше да си служи с думите и притежаваше обаяние, което струеше от него. Заложил на религиозните им възгледи, настоявал, че е наше морално задължение да извършим такова нещо. Твърдеше, че било за доброто на душите на здрачниците. Не след дълго убеди група от около трийсет души — трийсет! — да тръгнат с него. Да прекосят пустинята и да се натикат в гнездото на стършелите.

— Кога?

— Кога беше... преди две, три десетилетия. Промъкнаха се в града на здрачниците с намерението да останат най-много две седмици. Но се оказа, че са подценили сериозно... издръжливостта на здрачниците. Случило се нещо невъобразимо. Или напълно предвидимо, зависи от гледната точка, предполагам. Нашите хора били разделени, а после погълнати до дни, ако не и часове. Връзките за комуникация били напълно компрометирани, транспортните канали унищожени. Оцелелите били принудени да се скрият и когато хранителните ресурси свършили, останала само една възможност: да се инфилтрират, да се слеят с тяхното общество и да се преструват на здрачници. Минаха години и дори цели десетилетия, без да чуем и дума от тях. Честно казано, мислехме, че всички са мъртви. И после, преди няколко години, Учения се върна. Като фантом, изграден отново от плът и кръв. Излезе от онази гора, мина през портата и се озова право в Мисията. Като чудо, паднало от небесата. Или като проклетие. Защото той беше един съсипан човек с обезумял поглед, обсебен от нереални идеи. Настоя да остане тук на предния пост и да продължи изследванията в лабораторията си. Отхвърли всяко предложение да бъде освободен с почести и да се върне в Цивилизацията.

Сиси вдига рязко глава при тези негови думи.

— Почакай — спира го. — Какво имаш предвид?

Кругман е объркан.

— Искаше да остане. Каква възможност...

— Не, не — прекъсва го Сиси и клати глава. — Онази част за връщането в Цивилизацията.

— Ами — казва неразбиращо Кругман. — Това не е Цивилизацията. Мисията е само преден пост, както вече казах. Не ме

ли слушаше? Там навън съществува истински свят. Деветдесет и девет цяло и деветдесет и девет процента от земното кълбо е населявано от нашите хора в нашите градове и нашата цивилизация. Наложил се да се възстановяваме след въстанието на здрачниците и не сме стигнали дори близо до положението от дните преди появата им, но постепенно напредваме.

Двамата със Сиси сме напълно втрещени.

— Какво си мислехте, че има там навън? — пита той. По лицето му личи смут, а стъклените му очи ни изучават.

— Мислех, че земята е заселена с хо... със здрачници — обяснявам. — Не предполагах, че са оцелели много като нас, може би единици, разпръснати в изолирани кътчета. — В действителности допреди три седмици мислех, че съм последният от нашия вид. Така беше, докато не се натъкнах на групата в купола. Докато Ашли Джун още не се беше разкрила. Преди Директорът да разкрие — може би по невнимание — за съществуването на други като нас, държани в плен в двореца на Владетеля.

Кругман се вира в нас с широко отворени очи.

— Елате насам — заговаря и ни вика с ръка. От бутилката му се разплисква уиски. — Елате до прозореца. Нека ви покажа нещо.

Потропва по стъклото.

— Ето оттам — казва. — В далечина. Отвъд хребета теренът се спуска до дълбоко дефиле.

Виждаме го. Двухраменен сгъваем мост, двете му вдигнати половини сочат към небето, застанали като караули от двете страни на клисурата.

— Приблизително веднъж на две седмици — продължава Кругман — пристигат провизиите ни. С влак. Храна, мебелировка, разсад, лекарства. Това искахте да знаете, нали? Всичко пристига с влак. Сваляме двете половини на моста. Влакът преминава. Разтоварваме го на гарата. После го пращаме обратно, отнема около четири дни във всяка посока. Малко по-малко на връщане към Цивилизацията заради стръмния склон, по който се спуска от планината. Влакът направо лети надолу. И е на пълен автоматичен режим. Истинско чудо е колко е просто всъщност: натискаш няколко бутона и той потегля, мостът пада и влакът изчезва надолу. Вратите остават заключени, докато не достигне финалната точка, било тук или

в Цивилизацията. Обикновено изпращаме обратно по влака списък от нужните ни неща, които са извън обичайното. И при специални случаи влакът отпътува с пътник. Или двама.

Със Сиси го поглеждаме.

Той кима с блясък в очите.

— Онези, които са служили добре, които са се представили похвално в службата си към Мисията, получават награда във вид на почетно освобождаване. На отбрана бройка се дава правото да се качи на влака обратно към Цивилизацията, където ще бъдат богато възнаградени с държавна пенсия до края на дните си. Но това трябва да бъде заслужено.

— Със Знаци за заслуги — произнасям аз, осъзнавайки за какво говори.

Кругман кима с леко изненадана и издаваща неволен респект физиономия.

— Не ти убягва много. Да, със Знаци за заслуги. Спечели пет Знака за заслуги и получаваш билета си към Цивилизацията. Имайте предвид, че обикновено отнема десет години служба.

— Как получаваш един от тези Знаци за заслуги?

— О, има много начини, предполагам. Строго спазване на местните закони, любов към старейшините и жителите на Мисията, раждането на здраво дете. Демонстрирането на прилежност в ежедневните задължения в периода на десет години служба. Този тип неща.

— Ами Обозначените недостатъци? — питам. — Как получаваш такъв?

В помещението настъпва мълчание.

— О, да. Обозначените недостатъци. Просто е, неподчинението на местните закони ти печели Обозначен недостатък. Или два. Зависи от размера на прегрешението. Но хайде сега, не заради това сме тук в Мисията. Предпочитаме да се фокусираме върху положителните страни, върху Знаците за заслуги...

— Нека позная — прекъсвам го, припомняйки си момичетата с белези и татуировки на левите и десните ръце. — Един Обозначен недостатък вади от бройката един Знак за заслуги. Един белег анулира едно усмихнато лице. Това прави много по-трудно спечелването на

пет. — И какво се случва, когато събереш пет Обозначени недостатъка, каня се аз да попитам Кругман, но той прекъсва мислите ми.

— Изваждане, да, но в Мисията ние предпочитаме да го определяме като прибавяне чрез изваждане. Държи високо нивото на ентузиазъм и дух и стимулира живеещите тук. — Кругман се усмихва, полага ръце на раменете ми и ги стиска успокоително. — Ясна ми е причината за всичко това. Тревожиш се за... — той отмята брадичка по посока на Сиси — ... за твоето момиче. Заради многото ѝ прегрешения. Виж, не се тревожи. Няма да ги използваме срещу нея. Всъщност изобщо не мисли за Знаците за заслуги и Обозначените недостатъци. Вие всички минавате по бързата процедура. Няма да се налага да чакате: не десетилетие, не година, не месец и дори не две седмици. По график тази вечер трябва да пристигне влак. Ще ни отнеме няколко часа да го разтоварим. И после, ако всичко върви добре, утре вие шестимата ще отпътувате към Цивилизацията. Към заслужения с усилия оазис.

Сиси докосва прозореца с пръсти и притиска длан към него. Клати глава.

— Съжалявам, всичко се случва твърде бързо.

— Разбирам.

Взираме се за около минута в моста в опит да възприемем цялата тази, разтърсваща всичките ни възгледи информация.

— Защо решихте да ни прекарате по бързата процедура? — пита Сиси.

Кругман се смее и хвърля многозначителен поглед към другите старейшини.

— Като че аз имам думата! — Отваря едно чекмедже на бюрото си и вади пощенски плик, на мястото на отварянето има пречупен кралски червен печат. Измъква лист хартия с релефна бланка и ми го дава. — Писмо от управлението в Цивилизацията. Давай, прочети го на глас за нея.

Не си правя труда да извадя Кругман от заблудата му, че Сиси е неграмотна. Вместо това разгъвам листа и се вирам в ръкописния текст. Сиси се навежда да прочете.

Неотдавна в Цивилизацията се получи достоверна информация, че група от шестима млади хора с варираща възраст между пет и седемнайсет години са се спасили от плен при здрачните. Нашите агенти ни информираха, че е твърде вероятно да са се насочили към Мисията. Ако достигнат до гореспоменатата дестинация, трябва да бъдат третирани с максимална грижа и гостоприемство. Трябва да бъдат натоварени на първия възможен влак и да бъдат върнати в Цивилизацията. Наложително е да се върнат с Ориджин.

Ваши:

От Цивилизацията

— Получихме това писмо преди няколко седмици — обяснява Кругман. — Затова не бяхме толкова изненадани, когато се появихте на прага ни. Очаквахме ви, както виждате.

Сиси обръща листа. Гърбът му е празен. Вдига поглед към Кругман.

— Значи ще се качим на влака утре — заговаря, а в тона ѝ се долавя подозрителност. И кога се канехте да ни уведомите за това?

Кругман се смее развеселено. Но отвъд експлозията от звуци различавам неговото раздражение.

— Когато младият Джийн се възстанови. Ето кога. Не искахме да ви даваме надежди и после да се наложи да ви ги отнемем, ако той не е достатъчно добре, че да пътува. Нали помниш, че беше едва жив само преди две вечери? Но ето сега — казва и поглежда към мен — вече е образец за добро здраве и жизненост, нали така? Така че утре вечер ще ни напуснете с нашите благословии и несъмнено ще ни оставите най-скъпи спомени.

За кратко единственият звук в стаята е тиктакането на часовника.

— Ами Учения? — заговарям аз. — Той защо не беше изпратен обратно в Цивилизацията? Човек би казал, че е получил същото отношение като нас. Защо не сте го прекарвали по бързата процедура?

Във въздуха се усеща напрежение. В отраженията им в стъклото виждам как лакеите на Кругман, останали смълчани през цялото време, се наежват.

— Краткият отговор е: не получихме директива от Цивилизацията.

— А какъв е подробният отговор? — пита Сиси.

Кругман се смее силно.

— Подробният отговор е: сложно е за обяснение.

— Тогава ни дай подробния отговор — намесвам се аз. — Кажни ни всичко. Кажни ни защо е предприел самоубийство.

Кругман изсумтява раздражено.

— Трябва да разбере едно нещо. Когато Учения се завърна, не беше напълно с всички си. Показа се... неотзивчив.

— В какъв смисъл?

— Затвори се в себе си. Отказа да говори за живота си сред здрачниците. Никой преди не е пребивавал в метрополиса на здрачниците и после да е доживял да разкаже. Той прекара там над две десетилетия; би трябвало да е истинска съкровищница за информация. Но той отказа да говори за престоя си там. И изключително странно, когато му дойде времето да се върне с влака в Цивилизацията, отказа да го стори. Директно отказа, по-точно се заключи в лабораторията. Когато го притиснахме, всичко, което каза е, че трябва да изчака Ориджин.

— И какво ви обясни за този Ориджин? Не се ли сетихте да попитате?

Кругман се усмихва двусмислено.

— Разбира се, че го направихме. Обясни единствено, че представлява лек. Че през годините живот сред здрачниците е бил способен да получава ежедневен достъп до лаборатории и свръхсекретни научни документи. Както изглежда, работел е като разсилен в сграда от най-висока секретност в метрополиса. Както и да е, благодарение на достъпа си до цялата тази информация и апаратура успял да забърка формула. За Ориджин. Лекът, който би променил генетичните белези на здрачниците и би ги върнал към човешката им природа.

— Да промени генетичните им белези? — повтарям аз шокирано.

— Така каза Учения. Ако може да му се вярва, разбира се.

— Този лек... Ориджин — шепне Сиси също така смаяна, както и аз — ... той не го е донесъл със себе си, така ли?

Кругман клати глава.

— Не бил способен да го донесе, но твърдеше, че някой ден със сигурност щял да пристигне. Превърна се в налудничав пророк, всеки ден нареждаше за идване на млади хора, носещи Ориджин. Благословени да са ходилата на онези младежи, които ще дойдат с Ориджин, не спираше да опява. Когато не работеше в помещенията на лабораторията, с които разполагаме тук, стоеше на крепостната стена и следеше за движение по цяла нощ. Честно казано, накрая съвсем обезумя. Наложил се да бъде изолиран в една хижа на половин ден от тук.

Кимам, когато си спомням за хижата отпреди няколко дни.

— Колко дълго остана там?

— Не много. Два месеца, не повече. Проверяхме го на всеки няколко дни. Един ден го открихме да виси от гредата. — Кругман ни отправя мрачен поглед. — Искате да научите и ето я неподправената истина. Болезнена е, нали?

— Но какво го е накарало да се самоубие? — чудя се аз.

Стъкленият поглед на Кругман внезапно се прояснява.

Устремява очи навън през прозореца; когато ме поглежда отново, лицето му е напрегнато.

— Нещо направи ли ви впечатление?

— Какво?

— Този разговор. Малко едностранен е. Ако трябва да съм откровен, малко ми омръзна звученето на собствения ми глас. Бих искал сега да послушам малко. А вие да поговорите малко повече.

Със Сиси се споглеждаме неразбиращо.

— За какво? — недоумява тя.

— За Ориджин — изсумтява. — Мислех, че Учения е бил напълно лишен от разсъдък, но после вие шестимата внезапно се появихте от нищото, както беше предвидил той. А и Цивилизацията не само е научила за въпросната теория за Ориджин, но всъщност явно има склонността да ѝ вярва. Така че говорете. Какво е? И по-важното къде е? Бих желал да го видя, моля.

— Съжалявам — отвръщам. — Не знаем какво е. И това е самата истина.

Кругман се усмихва сам на себе си.

— Мога да разбере защо държите да сте предпазливи и дори потайни във връзка с това, но нали сега сме приятели? Дори семейство, не е ли така?

— Не е у нас — настоява Сиси. — Не сме потайни.

Той опъва брадичка и бенката изскача.

— Знаете ли в какво вярвам аз? — заявява Кругман, а в тона му се прокрадва известно вълнение. — Вярвам в принципа танто за танто. Знаете ли какво означава това?

Аз поклащам глава.

— Означава честна размяна. Аз ви давам нещо и вие ми давате нещо. Предоставих ви информация, отговори на въпросите ви. Сега в замяна вие трябва да ми предложите нещо. Разбирате ли? Мъничко от вашето танто срещу моето. Ясно ли ви е? Аз ви предложих гостоприемство, а вие ми дайте Ориджин. — Тонът му става все по-развълнуван, докато говори, емоциите нарастват. — Напълно честно е...

— Не е у нас — прекъсва го Сиси и тялото на Кругман потрепва. — Нямаме дори най-малка представа какво представлява Ориджин. Не бяхме чували нищо по въпроса, преди да пристигнем тук.

Кругман остава загледан в нея за дълго време. После кима съвсем леко и двамата старейшини се насочват към вратата.

— Много добре. Те ще ви придружат до жилището ви.

Тръгваме да излезем, Сиси е пред мен. Тя спира. Вратата продължава да е затворена. Двамата лакеи стоят пред нея. Усмивват се, а ръцете им са скръстени пред огромните им туловища.

— Само още нещо — обажда се Кругман, а гласът му звучи остро.

23

— Трябва да ви помоля за услуга — обявява Кругман и после започва да изучава мръсотията, измъкната изпод един от ноктите му.

— Казвай — отговаря Сиси. — Каква е?

— Позволете да ви претърся.

Тя напряга ръце.

— Какво каза?

— Чуй — намесвам се аз — вече казахме, че Ориджин не е у нас.

— Не ви вярвам — заявява напълно безпристрастно, но това не важи за погледа му, когато го улавям. Той кипи от наранена гордост и силен гняв. На повърхността е излязло нещо, потискано твърде дълго.

— Виж какво — настоява Сиси. — Дали ни вярваш или не, не променя факта, че не разполагаме с Ориджин. Можете да ни претърсите от глава до пети и няма да...

— Наистина ли? — прекъсва я Кругман, а в очите му проблясва зловещо пламъче. — Колко странно, че го споменавах. Аз самият се канех да предложа съвсем същата идея. От глава до пети.

Сиси сключва вежди недоумяващо. Хвърля ми поглед. Какво става?

Дъските на пода зад гърбовете ни проскърцват. Единият от старейшините пристъпва към Сиси.

— Свали си дрехите. Всичките. Трябва да огледаме кожата ти.

Аз впервам поглед в тях, а после и в Кругман.

— Кажи им да се отместят от вратата, Кругман.

— Не — отговаря тихо той, а в тона му звучи неприятно упорство. — Имаме причини да вярваме, че Ориджин може да представлява знак, отбелязан някъде по кожата ти. Някакви букви. Може би уравнение или код. Съблечи си дрехите.

— Няма да стане — заявявам аз, преди Сиси да е успяла да проговори. — Тръгваме си незабавно.

— Ти си тръгваш — казва другият лакей. — Тръгваш си. Но тя остава. Тя е единствената, която още не е прегледана.

— По лицето му пробягва бегла усмивка. — Вече го направихме с четирите момчета. А ти беше проверен, докато боледуваше и не беше на себе си. Всички сте чисти. — Отново стрелва Сиси с поглед. Протяга ръка към нея.

— Не ме докосвай! — крясва тя.

Не се чува никакъв звук, освен тиктакането на часовника, което сега е дразнещо силно.

— Виждате ли, така стоят нещата при момичетата с големи стъпала като на мъже — отбелязва Кругман зад гърбовете ни, а гласът му е коварно гальовен. — Когато стъпалата им не бъдат разкрасени, когато нужните жлези не бъдат обработени. Оставени неунищожени, те започват да произвеждат мъжки хормони у момичето. От принцеса я превръщат в заинатено магаре. Пречат ѝ да намери мястото си в обществото, карат я да остава с погрешното вярване, че може да върви като мъж, да говори като мъж, да има мнение като мъж. Да се опълчва на мъж. Момичето с големи стъпала е като златна халка на зурлата на прасе.

— Погледнете тези гигантски стъпала — заговаря с подигравка един от придружителите. — Можем ли изобщо да сме сигурни, че е момиче?

Продължителна пауза. В главите се прехвърлят мисли, премерват се възможности, преценяват се недискретни мерки.

— Понякога — шепне единият от старейшините — няма как да си прекалено сигурен в разни неща.

— Може би трябва да проверим — кима другият в знак на съгласие. Сближените му очи обхождат тялото на Сиси.

— Съществуват начини. — Ъгълчетата на устните му увисват и на лицето му сякаш стои обърната обратно усмивка. — Начини да бъдат потвърдени фактите и да се разбере истината.

Те се насочват към нея.

Аз се намесвам без каквато и да било елегантност. Но със силата на убедеността. Блъскам мъжете назад и дебелите им задни части се удрят във вратата. Оттласкват се, а гневът им кара бузите им да пламтят. Единият от тях замахва с ръка и се готви да я стовари върху мен, но Сиси скача към него и забива лакътя си в гръдната му кост. Той се превива надве, а от него изхвърчат слюнка и ругатни.

Не знам какво би се случило по-нататък, ако Кругман не беше започнал да се смее. Смахът му не е какъв да е. Истински мощен катаклизъм в гърдите му, рев, който идва отвътре. Строполява се на креслото си, а смехът му скоро затихва и се свежда до тихо буботене в основата на стомаха му.

— Ама че сте и вие — произнася между пристъпите на смях. — Казах танто за танто, а не тет-а-тет. Без повече лични разговори. — Лицето на Кругман сияе. — Времето за чай свърши.

Опакото на дланта на Сиси се докосва до мен, после кожата се плъзва върху кожа и се хващаме за ръце. Хладните ни длани пасват идеално една в друга.

Кругман се усмихва, брадата му щръква нагоре, разрешена на скулите, сякаш две мишлета са се заровили там.

— Хайде сега — изрича накрая с палци, пъхнати в колана.

— Мисията не толерира такива неща. Ние ценим слънчевата светлина, усмивките и щастието. Не нараняванията и насилието.

— За малко да ти повярвам — произнася тихо Сиси.

— Ти, малка проклетнице! — крясва един от старейшините. — Непокорна кучка, заслужаваш да нахраним с теб...

— Достатъчно — намесва се Кругман. Тонът му е мек. В очите му още се чете смях, но вече примесен с жлъчна искрица. — Боя се, че вината е моя. Забравих колко уморени трябва да сте и колко изнервени след всичко преживяно. Моля да извините пропуска ми. — Усмивката на лицето му става по-широка. — Ще оставим ли случилото се зад гърба си? Каквото било, било, нали така?

Аз кимам. Уморено.

— Бихме искали да си тръгнем.

— Както желаете — отвръща Кругман. Прави жест на старейшините да отстъпят встрани. Докато се промъкваме между лакеите му, през разделилото се море от лой, Кругман промърморва нещо.

— Какво каза? — пита Сиси.

— Нищо — мънка.

Докато вървим по покритата с камъни пътека отминаваме група усмихнати момичета с идеално бели зъби, те се отдръпват да ни дадат път. По небето плъзят черни облаци, безцеремонни и заплашителни. Само след минути завалява студен проливен дъжд в падащи косо

струи. Със Сиси вървим бързо редом, така и не сме пуснали ръцете си и те оформят малко топло убежище, което се опълчва на студа и влагата. Не ѝ казвам какво промърмори Кругман на тръгване. Главно защото не мога да си го разтълкувам, ако действително е завоалираната заплаха, която мисля, че е. Всички хубави неща, прошепна, докато излизахме от офиса му, се случват на онези, които умеят да чакат.

Когато стигаме до моята къща, вече сме напълно подгизнали. Сиси хваща раницата ми от дивана и изсипва съдържанието ѝ на леглото. Върху завивката изпадат остатъци от храна, скицникът на Епап, дневникът на Учения и разни дреболии.

— Виждаш ли нещо, което би могло да е Ориджин? — пита.

— Сигурен съм, че вече са пребъркали раницата — казвам ѝ. — А и не са ли с впечатлението, че Ориджин е нещо, гравирано върху кожата ни? Някакви букви или нещо подобно?

Тя взима дневника на Учения, прелиства го и го хвърля ядосано на леглото. Започва да зъзне. И двамата замръзваме. Отивам до камината; с треперещи пръсти се опитвам да запаля огъня.

— Виж — казва Сиси с тракащи зъби и сочи към масичката за кафе. Върху нея е поставен поднос с храна и ако се съди по парата, която се вдига от глинените купи, пълни със супа, била е доставена неотдавна. — Имаш своя собствена стая с камина и душ с гореща вода, а освен това и обслужване?

Докосвам хляба на подноса. Още е топъл.

— Защо не хапнеш малко? Може да отнеме известно време да запаля огъня. Супата ще ти помогне да се сгрееш.

Тя се съгласява, сядна на дивана и започва да сърба от супата. Носът ѝ се притиска към купата.

— Струва ли си? — питам.

Тя клати глава.

— Доста е солена. Но е добра. И гореща.

Аз се захващам с огнището. Взимам няколко от струпаните встрани цепеници. Но подпалките са леко влажни и срещам трудност да получа сериозен пламък. Сиси изгълтва цялата супа, но продължава да трепери.

— Сиси, върви и си вземи горещ душ. Ще ти помогне да се стоплиш.

Прекалено ѝ е студено, че да не се съгласи. Изправя се, а аз ѝ давам комплект дрехи от гардероба.

— Прекалено големи са за теб, но по-добре големи и сухи, отколкото мокри и студени.

Тя затваря вратата на банята. Аз се възползвам от възможността самият аз да се преоблека в сухи дрехи и да се отърва от наквасените от дъжда. Няколко минути по-късно успявам да накарам огъня да се разгори буйно. Сядам на дивана и отпускам премръзналото си тяло в меката прегръдка на възглавниците. Пламъците подскачат и светлината им танцува из стаята, като превръща стените в огнена буря, обагрена в червено и оранжево. Чувам от банята приглушения звук от водната струя.

Въпреки огъня и сухите дрехи продължава да ми е студено. Взимам юргана от леглото и го полагам върху краката си. Взирам се в огъня. Къдравите му езици наподобяват обърканите ми и щураци се мисли. Хапвам малко супа, но вече е хладка и е твърде солена за моя вкус. Оставям купата, след като съм погълнал половината от съдържанието ѝ и се заглеждам през прозореца.

Над селото е паднал мрак, в който чезнат следите от пушека, издигащ се от комините, поглъща целите сламени покриви. Няколко минути по-късно нощта вече е скрила лъкатушешите пътеки пред самата ни врата. От време на време се чува свистенето на вятъра из селото, смекчавано от все по-гъстите облаци, които плават по притъмнялото небе. Първите дъждовни капки опръскват стъклото като малки пукнатини.

Мислите ми са ангажирани с току-що разказаното ни от Кругман. Различен тип студ — по-неприятен и тревожещ — се настанява в тялото ми.

Появява се Сиси, лицето ѝ блести от чистота, а косата ѝ е мокра.

За няколко минути остава пред самата камина, като прекарва пръсти през мократа си коса. Блясъкът от огъня осветява свободно падащите кичури и ги кара да искрят.

— Душът наистина помогна — отбелязва. — Благодаря. — Отблясъците от огъня танцуват върху свежата ѝ измита кожа. — Но ме направи наистина сънлива. Едва не задрях там вътре. — Тя се настанява до мен. — За няколко минути седим смълчани, докато

топлината от огъня ни обгръща. Тя свива крака под себе си и придърпва юргана в скута си.

— Доста налудничави два дни — заговарям.

— Доста налудничав един час. — Тя се отпуска назад и изпуква с кокалчетата на ръцете си. — Точно започвах да свиквам с това село и с всички тези хора наоколо. А сега научих, че там навън има един цял свят, пълен с такива като нас. Съзнанието ми се опитва да го възприеме... но е като да търсиш опора в плаващи пясъци.

Кимам.

— Има много за привикване.

Пламъците пукат и разпръсква облак искри.

— Какво има? — пита тя. — Криеш нещо от мен.

Извъртам тялото си на една страна, за да съм с лице към нея.

— Кругман може и да лъже, Сиси.

Тя не казва нищо, но очите ѝ бродят по лицето ми.

— Кругман твърди, че влакът води до Цивилизацията. И може наистина да е така. Но...

— Ние не знаем нищо за Цивилизацията — довършва тя.

— Само каквото ни казва той. Убеждава ни, че е истински рай, че е невероятно място. Но ако не е така? Ами ако там има...

— Какво?

Поемам ръцете ѝ в моите. Чувствам топлината на кожата ѝ, върховете на пръстите ми долавят ритъма на пулса ѝ. Внезапно изгубвам желание да кажа онова, която се налага да кажа; просто ми се иска този спокоен миг да прерасне в цял час, в ден, в година, в десетилетие, да бъде насаме с нея без намесата на външния свят. Но тя вдига очакващ поглед към мен и аз заговарям.

— Ами ако влакът води право при здрачниците?

По лицето ѝ не проличава почти нищо, но ръката ѝ се напруга в моята.

— Когато бях в Института за хепъри, Директорът спомена нещо за двореца на Владетеля. Каза, че там тайно се помещавали стотици хепъри. Държали ги в подземни клетки също като скотове. За да могат да бъдат погълцани според волята му. — Впервам поглед в огъня, а после обратно към преbledнялото лице на Сиси. — Ами ако тези релси водят към двореца на Владетеля?

— Ние сме скотовете? — Тя хвърля поглед към празната купа от супа и към полуизядения хляб. — Затова ли ни угояват?

Проскърцвам със зъби.

— Не знам. Може би се държа параноично. Може би Цивилизацията е именно онова, което описват. Раят, финалната дестинация, към която ни е водел баща ми през цялото това време. — Издишам силно и ядосано. Няма съмнение, че това място е странно. Но какво знам аз по въпроса кое е странно? Или пък нормално, като стана дума? Имам предвид, че съм прекарал живота си да се преструвам на здрачник в света на здрачниците. Какво знам аз за света на хората?

Устремявам взор навън през прозореца. По небето има разпръснати тъмни облаци. Сипе се дъжд и носи със себе си още мрак. Външният свят започва да потъва в черната черупка на нощта и да ни обгръща в тази малка стая с блещукащата светлина на огъня в нея.

— Изживял съм целия си живот в ниша между двата свята. Не принадлежа на никой от тях и не ги познавам.

— Не очаквай помощ от мен, Джийн. — Опитва се да звучи лековато, но в думите ѝ личи униние. — И аз съм като теб — продължава. — През целия си живот съм живяла под стъклен купол. Не знам нищо за нито един от двата свята. Нито за този на здрачниците, нито за онзи на хората.

Стискам ръката ѝ по-силно.

— Разполагаш с инстинктите си, Сиси. Ти си най-интуитивният и уравновесен човек, когото някога съм познавал. Довери се на това, което ти казва вътрешното чувство.

Дълго време тя не казва нищо. С другата си ръка приглажда гънките на юргана с резки и настойчиви движения.

— Трябва да разберем къде ще ни отведе този влак, Джийн. Няма да допусна момчетата да се качат на него, докато не науча. Няма да оставя и ти да го направиш.

Гледа ме в очите. Светлината от огъня блещука в нейните. Изглеждат нетипично безизразни и с натезали клепачи.

— Нямаме много време — отвръщам. — По-малко от два дни.

— Знам. Пропускаме нещо, нали? Очевиден знак, нещо наистина натрапчиво — казва тя, а говорът ѝ е леко завален, като че забавен заради умората.

Дъждовните капки барабанят по покрива и ми действат хипнотизиращо, звукът им подмамва тялото ми в странно състояние на отпуснатост. Прозорецът действа като огледало заради тъмнината навън и аз зървам отраженията в стъклото и огнено червената светлина, която ни обгръща. За първи път от дни виждам лицето си. Изглежда по-старо, изражението ми е по-напрегнато. Все повече започвам да приличам на баща си.

Изпълва ме вцепененост. Някак не пасва на момента: в светлината на новините, сринали всичките ни предишни убеждения и при наличието на дилемата дали да се качим, която тежи на главите ни, би трябвало да крачим напред-назад и да разговаряме с развълнуван и тревожен тон. Вместо това двамата сме се отпуснали на дивана и сме на път да задремем.

— Някак всичко се свежда до баща ми — казвам, като се мъча да разбудя сам себе си чрез разговор. — Ако разберем какво се е случило с него, ще научим къде отива влакът. Той е ключът към всичко това.

Мисля си, че ще каже нещо в отговор. Но когато се обръщам към нея, виждам, че клепачите ѝ са натежали още повече от умора, а главата ѝ е облежната на една страна. Примигва усилено и се старее да потисне прозявка.

— Хей — промърморва и се взира в празната купа. — Какво имаше в тази супа? — В очите ѝ проблясва влага. Потъва още по-дълбоко във възглавниците на дивана и сякаш се слива с кожата му.

Никой от нас не говори. Огънят пука и свисти. Огромна тежест ме притиска нежно, но настоятелно към дивана. Едва устоявам на силното желание да потъна в сън. Помещението притъмнява и започва да плува пред погледа ми, сиви вълни се процеждат в черни локвички. Вглеждам се в нейната празна купа и в моята полуизпразнена, а образите им са неясни. У мен се надига тревога, но е далечна и смътна.

— Джийн? — промърморва тихо Сиси.

— Да?

Тя се намества по-удобно, а тялото ѝ се плъзва по гладката кожа на дивана и се опира в моето. Меката ѝ плът следва моите контури. Усещането е за съвършено съответствие.

— Какво има? — питам.

Тя дълго не казва нищо и аз решавам, че най-накрая е заспала. Но после от устните ѝ се откъсват думи, които звучат нежни и крехки

като крилете на пеперуда.

— Не ме оставяй. Обещавах ли? — След това очите ѝ се затварят и главата ѝ се плъзва по облегалката на дивана, за да се опре на рамото ми. Усещам кожата на челото ѝ върху шията си, гладка и топла е, чувствам пулса ѝ върху ключицата си.

Разтваря леко устни и диша ритмично. Вече е напълно заспала. Докосвам нежно лицето ѝ, върховете на пръстите ми следват скулите ѝ кафявите косъмчета на веждите ѝ. Докосвам бретона ѝ и го отмятам от челото.

Огнените езици танцуват като обезумели змии. Имат цвета на косата на Ашли Джун — яростно, буйно червено. Всичко, което мога да сторя, е да затворя очи заради бликналото чувство на вина. Потърквам ръката на Сиси, която лежи отпусната върху гърдите ми, напред и назад, напред и назад. Всяко движение ми създава усещане за предателство, предателство, предателство.

Сънят ме преборва с бързина, която е истинска милост.

Събуждам се от звука на силния дъжд, барабанияц върху стъклото. Тъмнината навън е непрогледна. Огънят е намален до тлеещи въглени и стаята е изстинала. Намачканият юрган лежи захвърлен на пода като изоставена кожа.

Сиси я няма.

Полагам ръка върху все още хлътналата възглавница на дивана, където по-рано беше заспала. Кожата е студена. Дъските на пода скърцат в синхрон с моите кости, които болят. Стаята се върти, накланя се към мен, а после обратно. Докато се препъвам към банята, блъскам се в масичката за кафе и събарям глинените купи.

Студената вода помага. Плискам я с шепи върху косата си толкова обилно, че когато надигам глава, надолу по шията ми, гърдите и гърба се спускат вледеняващи струйки. Изпълват ме бдителност и паника.

— Сиси! — крещя в тъмния коридор пред стаята, а после още по-силно отвън на улицата. Пороят е накарал всички да се приберат; улиците са напълно пусти. Земята се е разкаляла заради дъжда и в калта се виждат ясно отпечатани следи от обувки. Прекалено големи са, че да са оставени от лотосовите крака на местните момичета. Принадлежат на възрастни мъже. На старейшините. Доколкото виждам, били са поне трима.

Следвам следите. Но те изчезват, когато стигам до покритата с камъни пътека. Хвърлям поглед в двете посоки на улицата.

— Сиси! — крещя.

На вика ми отвърща единствено плискането на дъжда върху камъните и покривите. Втурвам се към площада на селото през навъсената сивота. Обикновено център на сериозна активност, сега селото е напълно лишено от движение, шум и дори цветове, цялата жизненост е отмита. Прозорците на къщите са затворени като здраво стиснати очи.

— Сиси! — крещя отново, като този път с ръце оформям фуния около устата си. — Сиси!

Вратата на една от къщите се отваря със замах. Навън пристъпва нечия фигура и застава под малкия навес. Епап е. Набързо е навлякъл риза, която е само донякъде закопчана.

— Какво става? — пита и ме гледа мрачно. — Къде е Сиси?

— Изчезна! Помогни ми да я намеря!

Трудно ми е да разчета изражението му. Той ме изучава, застанал в сянката без всякакво желание да излезе под дъжда.

— Епап?

Поклаща глава и примигва бавно. Потъва обратно в къщата, поведение, демонстриращо гнева, който все още таи към Сиси. Обръщам се, ядосан и разочарован от него. Бях се надявал на повече.

Но в следващия момент той изхвърча през вратата, като облича яке с качулка и джапа забързано през калните локви. Когато ме достига, вече е сложил качулката на главата си.

— Каж ми какво се случи — настоява. В очите му се чете загриженост.

— Ядоса старейшините. И сега те са я отвели някъде.

Той ме стрелва с поглед в търсене на истината.

— Това е налудничаво. Как ти хрумна такова нещо?

— Бяха сложили нещо в супата и я упоиха. Аз не я изядох цялата и... Виж! Въпроси ли ще ми задаваш или ще ми помогнеш да я намеря? Мисля, че е в сериозна беда.

— Не преувеличаващ ли малко? — тросва ми се той и клати глава. — Отнесоха се толкова добре към нас. Защо просто не се отпуснеш и не се откажеш от параноята? — Едното ъгълче на устата му увисва надолу. — Мислиш си, че само защото Сиси не е с теб, значи задължително е отвлечена, така ли? Причината не би могла да бъде, че... О, не знам... Може би просто не желае да е с теб. — Той размахва ръце в дъжда и изсумтява. — Заради това ли ме измъкна навън в такова време?

Нямам време за обяснения или сцени. Завъртам се и обмислям в каква посока да поема.

Епап ме сграбчва за лакътя. Обръщам се, готов да изтръгна ръката си от неговата. Но погледът в очите му ме спира.

— Какво? — пита. Въздъхва ядно. — Наистина ли мислиш, че нещо не е наред?

Кимам.

— Откъде знаеш?

— Епап, с мен ли си или не? Няма да губя време да обяснявам.

Нещо го кара да прояви повече отстъпчивост.

— Да вървим да я намерим — казва.

И когато тръгвам, той е плътно до мен, краката ни се движат в синхрон, а калта се разплисква в подобие на миниатюрни експлозии под обувките ни.

Но празните улици и тъмните прозорци на околните сгради не ни предлагат нищо.

— Къде са всички? — пита Епап и диша тежко, когато спираме. Обляга се на стената на една къща, превива се на две и хваща коленете си.

— Хайде — настоявам, като аз също се мъча да си поема въздух. — Да продължаваме да търсим.

Той кима и се оттласква от стената.

— Почакай — виква към мен и сочи с брадичка вдясно от нас.

Местно момиче с качулка на главата изприпква навън от една от къщите. Оглежда празните улици, а после тръгва към нас с клатушкане толкова бързо, колкото ѝ позволяват лотоските крака.

С Епап се споглеждаме, а после се втурваме към момичето. Тя спира и чака да я достигнем, като притеснено се озърта. Хваща ме за ръката и ни отвежда към тясна пътека, ръкавът ѝ се закача за моя и се вдига нагоре по ръката ѝ. От вътрешната на страна на предмишницата ѝ има четири белега от прогаряне. Тя сваля качулката от главата си. Момичето с луничките е.

— Прекалено късно е — шепне. — Прибирайте се.

— Къде е тя? — настоявам аз. — Къде я отведоха?

— Свършено е. Нищо няма да спечелите, като я издирвате. Но ще изгубите много. За ваше добро... и за нейно, вървете си.

— Тя добре ли е? Наранена ли е? — пита Епап и пристъпва към нея.

— Ще я върнат своевременно.

Хващам ръката на момичето без агресия, но решително. Тя е кльощава и под тънкия слой плът костите ѝ са твърди и здрави. В

погледа ѝ личи интелигентност.

— Показа се навън, за да ни помогнеш — казвам. — Така че ни помогни. Къде е тя?

Тя се поколебава. После шепне:

— Вече е прекалено късно. Но отидете в клиниката. Знаете къде е, нали?

— Клиниката ли? — пита Епап. — Знам къде е клиниката. Но защо да ходим там?

Тя дръпва ръката си.

— Закъснели сте. — Отдалечава се с поклащане и влиза в същата къща, от която се появи по-рано.

Лицето на Епап е изкривено от объркване и растяща паника.

— Клиниката ли? — обръща се към мен. — Джийн, какво става?

Не отговарям, макар у мен да се надига ужасно подозрение. Втурвам се и тичам по-бързо, отколкото през цялата нощ.

* * *

Останали сме без дъх, когато достигаме клиниката, но не губим никакво време. Епап влетява през вратата с рамо напред. Зърва нещо и гърбът му се напруга като на марионетка, чиито конци някой е дръпнал рязко нагоре.

Сиси се намира в една иначе празна стая и лежи на някакво приспособление, което наподобява зъболекарски стол. Но такъв с каиши и катарамии. Ръцете и краката ѝ са разтворени неугледно, очите ѝ са затворени, а устата ѝ е леко зяпнала.

Във въздуха се носи слаба миризма на изгорена плът.

— Сиси! — крещи Епап и се втурва към нея. Левият ѝ ръкав е вдигнат високо и излага на показ меката вътрешната част на предмишницата ѝ. По средата на гладката ѝ кожа като отделно същество, създадено от притискането на метал, стои издутината във форма на „X“ от изгорена плът.

Не казваме нищо, действаме бързо, за да я освободим от каишите. Дишането ѝ е учестено и плитко, устните ѝ мълвят нещо неразбираемо. Епап навива ръкава ѝ внимателно още по-високо, за да попречи на вълнената тъкан да се търка в прясното изгаряне.

Приближавам и понечвам да я повдигна, но той ме избутва. Вдига я със сила и грациозност, които не съответстват на тънките му ръце, и я притиска нежно към гърдите си. Очите му се затварят с известно облекчение и устните му започват да се движат, заровени в косата ѝ.

— Държа те, сега си в безопасност, Сиси — шепне. Оттласква я леко нагоре, за да я хване по-стабилно под краката и главата ѝ удря носа му. Не извиква при сблъсъка, просто я задържа възможно най-внимателно, докато отшуми пристъпът на болка.

В сърцето ме пробожда напълно неочаквана ревност.

Епап се втурва навън в дъжда. Той се лее със силата на водопад и само за секунди ни наквазва. Въпреки допълнителната тежест тича със скорост, която ми е трудно да следвам. Или да поддържам.

— Епап! — Сграбчвам ръката му, за да го накарам да спре. — Къде отиваш?

— В моята къща. — Прави опит да освободи ръката си.

— Не. — Успявам да го погледна в очите. — Твоята къща е в другия край на селото. На десет минути от тук. Сиси не бива да остава навън в този дъжд толкова дълго. Не и в нейното състояние. Донеси я в моята стая. Много по-близо е.

Ръцете му се разтреперват. Адреналинът започва да изчерпва действието си и той е напълно изтощен. Кима бързо.

— Води натам.

Но аз продължавам да стоя на едно място. Хрумва ми една мисъл.

— Трябва да доведем и момчетата — казвам му.

Епап незабавно разбира какво имам предвид. За тях не е безопасно да стоят сами. Агресия срещу един от нас е агресия срещу всички.

— Дай ми Сиси — предлагам му. — Ти доведи момчетата, Епап. Знаеш къде са, а аз не.

Хвърля ми предпазлив поглед.

— Не — отказва. — Ще я нося с мен...

— Из цялото село? — питам. Полагам длан на рамото му. — Тя ще бъде в безопасност. Обещавам ти. — Той се взира в мен, а лицето му е изкривено от нерешителност. — Сиси ще иска момчетата около себе си, когато се събуди. Върви да ги доведеш.

Това го убеждава. Прехвърля Сиси в моята прегръдка. Не бях осъзнал колко много желая това: начина, по който главата ѝ се намества върху гърдите ми, лекия допир на плътта ѝ до моята. Нужно ми е да впрегна цялата си воля да не я прегърна по-силно, да не заровя лице в косата ѝ и да не вдишам аромата ѝ.

Епап ме наблюдава с подозрение. Обяснявам му къде се намира моята къща и всеки поема по пътя си, като хукваме в противоположни посоки. И изведнъж аз съм неуморим, като че поел живот от Сиси и краката ми под мен набират сила и скорост. Хвърлям се напред през дъждовните капки и ги разбивам на милиони частици мъгла.

Обратно в стаята действам бързо. Полагам Сиси на дивана. Тя се свива на него с треперещи ръце, а посинелите ѝ устни се движат в бълнуване. Вдигам юргана от пода и я увивам плътно като в пашкул, като оставям жигосаната ѝ ръка отгоре. Изобщо не е достатъчно; тялото ѝ се тресе, пропито от студа.

Отивам бързо до камината. Някои от въглените още тлеят и само след минути огънят се разгаря. Тя продължава да трепери, филм от жълтеникава слуз покрива изгорената плът, а кожата наоколо е зловещо червена.

— О, Сиси — шепна със стиснати зъби. Отмятам влажната ѝ коса от слепоочието. Само преди миг не бях имал представа, че яростта и нежността могат да си съжителстват в един и същи удар на сърцето.

Момчетата се появяват само минути по-късно, стъпките им отекуват в коридора. Влетяват през вратата с преbledнели лица и мокри коси, разрошени от вятъра.

— Как е тя? — пита Джейкъб. Скупчват се около дивана и я галят по косата, без да са сигурни какво точно да сторят. Дейвид ахва, когато зърва белязаната ѝ кожа. Бен се разплаква.

— Донеси влажна кърпа от банята — нарежда Епап на Бен, за да го ангажира с нещо. — Трябва да поддържахме раната хладна. — Бен хуква към банята. Епап вдига юргана и се втренчва в мен. — Ти нормален ли си? Дрехите ѝ са подгизнали. Нищо чудно, че още ѝ е толкова студено.

— Е, какво се очаква да сторя? Да я съблека ли?

Епап не отговоря. Насочва вниманието си към напътстване на по-малките момчета. Сочи към чекмеджетата и Джейкъб отива да извади комплект сухи дрехи. Дейвид се втурва към банята за нова влажна кърпа.

— Обуйте ѝ и чорапи — нарежда им, когато те започват да я разкопчават и да събличат мокрите дрехи.

С Епап излизаме в коридора и затваряме вратата след нас.

— Сложиха опиат в храната — обяснявам му. — Приспаха и двама ни със Сиси. Именно тогава са я отнесли.

Той кима. Очаквам да срещна ненавист и може би обвинения, но тонът му е изненадващо мек.

— Ти добре ли си? — пита.

— Напълно — отвърщам след няколко секунди.

Епап кима, прекосява коридора и се обляга на стената. Отпуска глава назад и затваря очи.

— Искаха да я претърсят — казвам. — А тя отказа. Претърсване на голо, Епап.

Епап отваря рязко очи.

— Какво?

— Искаха да съблекат всичките ѝ дрехи. Да прегледат кожата ѝ.

Той примигва.

— Какво?

— Мислят, че Ориджин може да е надпис или нещо, татуирано върху нас. Уравнение или формула може би. Някакви букви.

Той произнася безгласно:

— Какво? — Обръща се към мен. — Но защо само нея? Защо не теб, мен или момчетата?

— Нас вече са ни прегледали. Мен, докато бях болен. А вас, момчета, може би докато сте се къпали в общата баня.

Епап се замисля и после разширява очи, когато осъзнава.

— Накараха момичетата да ни измият. И после да ни подсушат. Всеки сантиметър от телата ни.

— Вие не възразихте ли? Не се ли опълчихте?

Лицето му почервява и той забива поглед в земята.

— Не... Искам да кажа... За какво толкова да протестираме? Решихме, че е просто гостоприемство.

Присмивам се на отговора му, но вътре в себе си. Дърпам завесите на прозореца в коридора. Отвън не помръдва нищо, освен тъмната пелена на дъжда.

— Наистина сте заслепени, нали? — заговарям. — Нямате никаква представа, прав ли съм? За това място.

Той скръства ръце пред гърдите си.

— Знам за жигосването. Не е каквото си мислиш. Просто се иска известно време да свикнем. Както и с другите им... чудатости. Тези странности... Те са като пияната на бирата. Трябва да минеш през нея, за да се добереш до хубавата част.

— Те белязаха Сиси, Епап. Това не е чудатост, с която някога бих могъл да свикна.

Подът проскърцва под Епап, когато той се размърдва. Не казва нищо. През вратата дочуваме как момчетата разговарят с приглушени гласове, докато завършват преобличането на Сиси. Дълъг момент покъсно Епап пита:

— Какво мислиш, че трябва да предприемем оттук нататък? В опасност ли сме? Трябва ли да си тръгнем?

Вдигам рамене.

— Аз трябва да съм този, който задава въпроси. Бях болен и не на себе си в продължение на дни. Би трябвало вие да сте по-наясно с нещата в селото. Но вместо това вие се сдушихте със старейшините и пренебрегнахте „пияната“. Не знаете нищо за това място.

Той изминава късото разстояние до края на коридора и после се връща обратно.

— Това не е честно.

— Ще ти кажа кое е нечестно. Да зарежете Сиси сама във фермата. Именно така сте постъпили ти и другите момчета. Изоставили сте я. Тя ви доведе непокътнати до това село, преведе ви през пустошта, нагоре по планината, бранеше ви от здрачниците в нападение след нападение. А вие какво сторихте в отплата? В мига, щом кракът ви стъпи тук, захвърлихте я като чувал с картофи. Тичате наоколо и се забавлявате с...

— Достатъчно!

— ... с местните момичета, без да давате и пет пари за Сиси.

— Тя може да се грижи за себе си! Няма нужда някой да ѝ държи ръката...

— Не става дума за това! Въпросът е да сме заедно, да...

— Казах достатъчно! Не ми е нужна лекция от теб на тема лоялност! — Лицето му излъчва гняв. Но той не е насочен към мен. Стиска дланите си в юмруци. Самоомраза и вина карат раменете му да се напрегнат.

— Оставили сте я сама — казвам с по-мек тон. — Не биваше да правите така. По-малките момчета, добре, за тях разбирам, че са заслепени от всичко тук и главите им са объркани. Но ти. Трябваше да си по-съсредоточен. И не беше редно за нищо на света да оставяш Сиси да се грижи сама за себе си, Епап. Какво си въобразяваше, като се тътреше след всички тези момичета? Направи го, за да я накараш да ревнува, нали? — повишавам глас обвинително.

Той стиска устни. Отново започва да крачи по коридора, като прави малки и резки стъпки. Взира се безутешно в обувките си. Когато тръгва обратно, крачките му са бавни и провлечени. Обляга се на стената и ритва заднишком, като забива пета в нея.

— Не го направих, за да я накарам да ревнува — заговаря тихо. — Прекарването на време с местните момичета, общуването с тях, нямаше за цел да предизвика ревност. Не бих сторил нещо толкова... детинско.

— Защо го направи тогава?

Очите му се навлажняват и той свежда поглед.

— Да докажа пред себе си, че мога да живея добре и без нея. Че тя не ми е нужна. Че в компанията на други момичета бих забравил за нея. — Той подсмърча. — И в началото си мислех, че е точно така. Цялото това женско внимание беше опияняващо. Но грешах. — Той вперва поглед в ръцете си и ядосано изпуска въздух през носа. — И ти си напълно прав. Не биваше да я пренебрегвам. Много се изложих.

Вдига поглед към мен, а в очите му се четат уравновесеност, твърдост и решителност.

— Струвам повече, отколкото показах. Ще го докажа.

Кимам бързо, като през цялото време не прекъсваме контакта си с очи. Отне над седмица, но с Епап най-сетне имаме първото си истинско взаимодействие.

— Нещо тук те тревожи — заговаря. По лицето му личи, че кори сам себе си. — Какво съм пропуснал?

— Има неща, които научих току-що. И които определено трябва да узнаете. — Соча с брадичка към стаята. — Но нека влезем вътре. Искам и момчетата да чуят.

Движение. През прозореца зърваме към нас да приближава редица от неясни силуети.

— Почакай — казвам. — Някой идва.

Три местни момичета са. Носят медицински мазила и превръзки. Коленичили пред все още намиращата се в безсъзнание Сиси, те се трудят с отработени движения. Първо върху изгорената плът е положен някакъв крем с остра миризма. После го почистват и на мястото му бива положен друг жълтеникав и не така гъст мехлем. Поставят превръзки около мястото на раната, но не и върху самата нея.

— Лекарството трябва да се нанася на всеки час — казва главната сред тях. Има остър взор и пухкави бузи, а косата ѝ е сплетена на две плитки. Изправя се и се готви да си тръгне. Другите я следват, а дъските на пода скърцат под тях.

Едно от другите момичета заговаря с тънък и колеблив глас:

— Старейшините биха желали да изразят огромното си недоволство. Отнасянето на това момиче от клиниката представлява изключителна нередност. Великият старейшина Кругман обаче реши, че не са нужни допълнителни дисциплинарни мерки. Тази вечер бяха извършени достатъчно наказания. Справедливостта възтържествува, порядъкът беше възстановен. — Последното изречение е произнесено с интонация, придаваща му звученето на припев.

— Все пак — добавя третото момиче — старейшинството би желало да ви бъде предадено настояването им всеки да се завърне в собствената си стая. Разпорежданията за мястото за спане трябва да бъдат спазвани стриктно. Ще придружим момчетата до тяхната къща и ще отнесем момичето във фермата.

Момчетата се споглеждат.

— Не — заявява Епап. Няма да стане. Всички ще бъдем тук. Отсега нататък сме заедно.

— Старейшинството е категорично.

— Също и аз — отвръща Епап.

Несвикнали с предизвикателството да се изправят лице в лице с мъже, момчетата бързо се предават. Една от тях намества роклята си.

— Знам какво си мислите — заговаря. — Че случилото се тази нощ на приятелката ви Сиси е нещо ужасно.

— А не е ли? — питам аз.

Момичето дърпа ръкава си нагоре. На предмишницата ѝ има три белега.

— Някога бях непокорна и недисциплинирана. Не осъзнавах как неспазването на правилата от моя страна беше като рак за хармонията в Мисията. Но узрях. И сега мога да ви кажа най-откровено, че откакто се научих да поставям Мисията преди себе си, открих покоя и радостта, които бях издирвала все на погрешни места. По-щастлива съм, отколкото някога съм допускала, че би било възможно, особено като знам, че някой ден ще постигна най-голямото щастие, билета към Цивилизацията.

Забелязва скептичността в погледа ми.

— Старейшините ни учат, и аз стигнах до момента, когато вече осъзнавам цялата истинност на твърдението им, че тази Мисия ще процъфти или ще се провали в зависимост от това колко добре се грижим за хармонията в нея. По тази причина трябва бързо да се вземат мерки за всякакви отклонения без значение колко малки са те и в редки случаи се налага мерките да са драстични. Това е мирна и прекрасна общност. Трябва да престанете да търсите дявола във всеки храст. Защото го правите без необходимост.

— Жигосана си три пъти — заговарям аз и соча към ръката ѝ. — Какво ще се случи, когато станат пет?

Тя не отговаря, а само плъзва ръкава върху ръката си.

Лявата ѝ вежда потрепва.

— Време е да си вървим — заявява.

Вдигат медицинските си кошници и се заклатушкват навън от стаята. Чувам ги как куцукат в антрето.

Интересно, но една от тях остава в помещението. Стои неподвижно. Момичето с двете плитки е. Внезапно се завърта и ме поглежда.

— Бъдете много внимателни — шепне, а веждите ѝ се сключват в права линия, изразяваща страх.

— Какво? — пита Епап. Прекалено силно.

Отдалечаващите се стъпки в коридора затихват.

После се чуват отново, но вместо да се отдалечават, се приближават. Връщат се. Като юмруци думкаци по врата. Все по-силно и по-силно.

— Какво става? — шепна към момичето.

Но е прекалено късно. Тя чува приближаването на другите две и бързо се стяга.

— Поне ще приемете ли да ви донесем малко храна? — пита на висок глас. Другите момичета са обратно при вратата и я наблюдават с любопитство.

— Не — отговарям. — Не и след случилото се по-рано със супата.

Момичето се поклаща навън от стаята, а плитките ѝ подскочат нагоре-надолу.

Трите момичета слизат шумно надолу по стълбите. Чуваме как входната врата се отваря и затваря. И вече ги няма.

— Така че ето в каква ситуация се намираме — казвам аз в заключение на момчетата. Гласът ми е отслабнал и дрезгав след толкова много говорене. — Трябва да решим какво да предприемем. Да се качим ли на влака или не.

В рамките на последния час споделих с тях всичко, разказано ни от Кругман в офиса му. За света, историята на здрачниците, за Учения. И за Ориджин. От време на време спирах да говоря, за да им дам възможност да осмислят информацията и добавях дърва в огъня или проверявах състоянието на Сиси. На мен също ми беше нужно това време. Покрай това, че едва не се бях сбил в офиса на Кругман, бях упоен и тичах из селото в издирване на Сиси, аз самият също не бях успял да възприема всичко. Когато споделих подозренията си във връзка с Цивилизацията — че е възможно да не е Обетованата земя, а вместо това да е Двореца на Владетеля — гласът ми завибрира и се наложи да забия пръсти в дланите си, за да ги спра да не треперят.

Епап прегръща Бен, който е на ръба на сълзите. Всички са седнали на килима между камината и дивана, на който лежи Сиси и никой не обелва дума. Лицата им са изкривени в умислени гримаси. Полагам нова доза мехлем върху изгарянето на Сиси. Дишането ѝ е по-дълбоко и по-ритмично, а челото ѝ не е така потънало в пот. Ефектът от каквото и да беше онова, с което я упоиха, започва да изчезва и тя е на път да дойде на себе си. Всеки момент.

Отвън здрачът — скрит зад завеса от дъжд — неусетно е прераснал в нощ.

— Но не знаем, нали? — обажда се Джейкъб. — Не със сигурност, нали? Възможно е Цивилизацията да е Обетованата земя. Влакът може наистина да води към рая.

— Не забравяй какво каза момичето с плитките — отговарям аз. — Предупреди ни да внимаваме.

— Но помисли върху казаното от другото момиче — казва Джейкъб. — Да не търсим дявола във всеки храст. Може би това място

наистина е входът към рая.

Сиси стене от болка с все още затворени очи.

— Виж какво сториха същите тези хора на Сиси — настоявам аз.
— Как можеш да вярваш на нещо, казано от тях?

Джейкъб става от пода и отива до прозореца.

— Чуйте ме. Предишната нощ сънувах нещо. За Цивилизацията.
— Той замълчава, колебае се. Но после заговаря отново и по бузите му плъзва руменина. — Беше толкова реално. Видях открити стадиони, пълни с хора, наблюдаващи различни спортове на дневна светлина, също като във всички онези книги, които сме чели. Пазари на открито със стотици различни сергии, летни концерти върху тучни морави, градски квартали, пълни с ресторанти с разпръснати по тротоарите маси, хора седят около тях и ядат... салати. Имаше и увеселителни паркове с магически замъци и влачета на ужасите. Въртележки, натоварени с усмихнати деца, плаващи лодки, заобиколени от пеещите марионетки, за които ни разказа Учения. Не можем да си позволим да не отидем там.

— Хайде, Джейкъб. Това е само сън. Не можем да вземем решение на базата на нещо толкова несериозно — кара му се Епап.

— Не е по-несериозно от вашите голи предположения. — Той прекарва ръка през косата си. — Само се опитвам да кажа, че не знаем нищо. Поне не със сигурност.

Потъваме в мълчание. Хвърлям нова цепеница в камината и всички устремяваме поглед към пламъците, като че след танцуващите огнени езици се крие отговорът.

— Но едно нещо знаем със сигурност — обажда се Бен с писклив глас. Прегърнал е сгънатите си в коленете крака и е опрял брадичка на капачките. Вдига глава и се усмихва. — Ориджин. Знаем какво е.

Всички се обръщаме към него.

— Всъщност кой е — обяснява. Повдига ръка с протегнат показалец, сочещ право към мен. — Ти си Ориджин — заявява. — Толкова е очевидно.

— Аз ли? Откъде ти хрумна това? — питам аз с желание да му се подиграя, но някак съм неспособен да го сторя. Косъмчетата по цялото ми тяло настръхват. Момчетата се взират в мен със същото изражение

на лицата, както преди няколко дни. Когато бяхме на лодката, обърнахме плочата и прочетохме изписаното...

— „Не оставяйте Джийн да умре“ — произнася Бен.

— „Не оставяйте Джийн да умре“ — повтаря бавно и замислено Джейкъб, сякаш изпробва строежа на всяка сричка. Вдига поглед, за да срещне моя, а очите му са широко разтворени. — Бен е прав. Ориджин не е нещо друго, а човек. Това си ти. Ти трябва да си Ориджин.

Зад гърба ми цепениците пукат в камината.

— Има доста логика — заявява Епап и дърпа със зъби долната си устна. — Имам предвид, че търсихме къде ли не. Прегледахме всичките си вещи и дрехи. Прехвърлихме всички страници на дневника на Учения и всеки път оставахме с празни ръце. Ако Ориджин беше нещо сред притежанията ни, досега щяхме да сме го открили. — Хвърля поглед към лежащата на дивана Сиси. — Каза, че според старейшините може да представлява комбинация от букви, може би думи, татуирани върху кожата ни. Но какво ако буквите не са върху кожата ни. Ами...

— В името на някого от нас. В твоето име — допълва Бен и ме гледа настоятелно.

Джийн.

— Ами ако Ориджин е в твоите гени? — пита Бен. — Всички тези неща за ДНК, които ни разправяше Учения...

Всички са се втренчили в мен, като че изведнъж са ми пораснали пет глави.

— Не — отричам и клатя глава. — Не е така просто. — Намръщвам се, долавям отражението си в тъмното стъкло. — Дали?

— Джийн — произнася Епап и бавно се изправя на крака. — Баща ти някога споменавал ли ти е нещо?

— За какво? — питам.

— Някога казвал ли ти е защо са те кръстили Джийн? — пита Епап. Ако ме занася или си прави шеги, определено не личи по тона му или сериозния взор.

— Почакайте — казвам. — Мислите, че аз съм Ориджин, защото... той е в гените ми? Според вас лекът за здрачните се намира в генетичния ми код?

Широко отворените им очи и зяпналите усти предоставят достатъчен отговор.

— Хайде и вие! — изсумтявам. — Не ставайте смешни. Името е просто име. Комбинация от звуци. Към него няма прикрепено значение. — Поглеждам към Епап. — Нима ще ми кажеш, че Епап притежава някаква специална значимост? Или пък Бен? Или може би Джейкъб?

— Всъщност — отвръща Епап, а лицето му сияе заради осъзнатото — точно така е. Имената на всички ни значат нещо. Учения каза, че кръщаването зависи от някоя уникална наша черта. Бен беше кръстен на Биг Бен една митична часовникова кула заради пухкавите му ръце и крака, когато беше бебе. На Джейкъб даде името на библейски герой, защото леко накуцва. Колкото до Сиси, нея нарече „Сис“ та Бен да помни, че му е наполовина сестра. С течение на времето започнахме да ѝ викаме Сиси, защото се произнася лесно. Мен нарече Епап...

— Добро, добре, схванах — прекъсвам го аз. — Дал ви е хубави имена. Радвам се за вас. Но ще ви кажа едно: никога не ми обясни моето име. Беше просто име. Без да върви заедно със специално значение.

Но те сякаш не ме чуват. Усмиват се, а очите им са широко разтворени и излъчват благоговение.

— През цялото това време — заговаря Джейкъб, а погледът му блести — точно под носовете ни. Ориджин. Лекът за здрачниците, спасението за човешкия вид.

Аз стоя пред тях и се чувствам неловко. Иска ми се да се отърва от цялото това внимание и непотвърдени заключения. Кожата на дивана проскърцва.

— Е, има някаква надежда за вас, тъпаци такива.

Сиси е тази, която го изрича. Обръщаме се към нея.

Очите ѝ са отворени и е облегла глава на страничната облегалка на дивана. Прави опит да се усмихне.

— Може би трябва да губя съзнание по-често — отбелязва. — Да излизам от картинката. Очевидно това ви подтиква да разсъждавате сами, момчета. И ви хрумват доста добри идеи.

— Аз бях, Сиси! — крещи Бен, усмихва се и се втурва към нея. — Първо на мен хрумна!

Тя го целува по бузата.

— Но разбира се, че си бил ти. Нали си ми брат.

Бен сочи гордо към мен.
— А той е Ориджин.

Сиси е на крака от едва няколко минути, когато повръща обилно в легена. Бърше устата си от стичащата се слюнка и ни обяснява, че се чувства по-добре сега, когато го е изхвърлила от организма си. Вонята е ужасна и аз изнасям импровизирания леген навън. Когато се връщам, те са започнали разгорещен спор.

— Трябва да се качим на влака — настоява Джейкъб, чиято длан е обгърнала лакътя на другата му ръка. — Наистина вярвам, че това е причината Учения да ни доведе до Мисията. Това място е като чакалня, от която ще се натоварим на влак към рая. Добре, малко странна чакалня е, не го отричам. Да, пълно е с ексцентрични правила и се ръководи с железен юмрук. Това го разбирам. Но въпреки всичко представлява чакалня. — Той въздъхва ядосано. — След една седмица ще се храним на изискани места или ще се разхождаме из града и ще се смеем на подозренията си. Време е да празнуваме, а не да подлагаме на съмнение Учения. Той ни доведе до тук, за да се качим на влака. Искам да кажа... Колко по-очевидно от това може да бъде?

— В такъв случай защо самият той не се е качил на влака? — оспорва думите му Епап.

— Чакал е да пристигнем ние заедно с Джийн — Ориджин. Вероятно е искал да се качи заедно с нас и лично да ни придружи до Цивилизацията. — Махва с ръка ядосано. — Ще се обърне в гроба, ако ние чуе сега.

— И ти току-що зададе следващия ми въпрос вместо мен. Защото той наистина е в гроба. Ако ни е чакал, защо се е самоубил? — пита Епап.

Джейкъб преглъща с усилие.

— Не знам — отвръща с треперещ глас. — Може би е очаквал да пристигнем много по-рано. Месеци, дори години по-рано. Когато не сме се появили, може би е решил, че ни е провалил и вече не заслужава да отиде в Цивилизацията. Но ние бихме могли да почетем живота му

и да отидем там, където с години е полагал усилия да ни отведе: в Цивилизацията.

В стаята настъпва напрегнато мълчание.

— Не знам, Джейкъб — заговаря тихо Сиси. — Съжалявам, но има нещо притеснително свързано с Цивилизацията. И със самоубийството на Учения. Мисля, че ще го почетом най-добре, като сме нащрек и използваме главите си. Налага се да научим повече, преди да се качим на влака.

— И колко време ще отнеме това? Седмица? Месец? Година? — Джейкъб приковава поглед в белега на Сиси. — Не можем да останем тук безкрайно дълго.

Сиси забелязва, че Джейкъб се е загледал в раната и завърта леко ръка.

— Тук имаме храна и подслон — отвръща. — Това, което ми причиниха тази вечер, е нищо. — Малка драскотина. Почти не боли. — Тя му се усмихва успокоително. — Тук ще сме добре.

Джейкъб забива поглед в краката си, а очите му проблясват.

— Познаваш ме, Сиси — заявява, а гласът му трепери от емоции. — Никога няма да тръгна срещу онова, което ти решиш за нас. Щом казваш, че ти е нужно повече време, за да проучиш нещата, аз ти вярвам. Но го направи бързо. И обещавай, че няма да ни държиш тук и ден повече, отколкото е нужно.

Тя се приближава до него и притиска главата му към гърдите си. Напрегнатата му фигура се отпуска облекчено. Обгръща кръста ѝ с ръце, а долепеното му към нея тяло се тресе. От затворените му очи бликват сълзи.

— Нито секунда по-дълго. Ти пръв ще научиш. Хайде, без повече сълзи! Вече си прекалено голям за такива неща.

Джейкъб кима и бърше лицето си.

— Голям глупчо си, нали го знаеш? — казва Сиси и разрошва косата му.

Всички се настаняват за през нощта, трите по-малки момчета поделят леглото, Сиси е на дивана, а Епап на килима. Аз взимам висок дървен стол, изнасям го в коридора и го поставям до прозореца. Обяснявам им, че искам да следя нещата за всеки случай.

Дочувам буботенето на гласовете им в стаята, закачките им са мрачни и унили. Най-накрая разговорите им отстъпват място на тишина, а после на леко похъркване, дишането им е в синхрон дори в унеса на съня. Чудя се дали да не вляза и да не легна на леглото. Те ще ми направят място, както постъпват винаги. Но оставам прикован на стола и се вирам навън през прозореца. Изпитвам потребност да съм сам.

Проливният дъжд спира внезапно. След час, когато вече се оттекла и последната капка от стрехите и улуците, нощта е завладяна от пълна тишина. Облаците се разкъсват тук-там, но неравномерно. През участъците чисто небе, подобни на кръпки, нахлува лунна светлина и къпе планината.

Джийн.

Джийн.

Някога казвал ли ти е защо са те кръстили така?

Мислите ми са прекъснати от проскърцването на дъските на пода. Сиси — бледа и безцветна като призрак — се задава по тъмния коридор. Юрганът обвива раменете ѝ като наметка.

— Защо не се върнеш в стаята? — пита тихо. Спира до мен, когато не отговарям. Раменете ни почти се докосват, когато надзърта навън. Ръкавът ѝ е навит; тъмни сенки покриват ръката ѝ.

Полагам нежно ръце върху нейните и я придърпвам под светлината на луната. Раната от изгаряне сега изглежда дори по-зле, сбръчканата кожа сълзи.

— О, Сиси.

Очите ѝ придобиват студено изражение, но този път е различно. С цел да замаскира болката си, когато е с момчетата, очите ѝ действат

като рефлектираща преграда. Но сега успявам да зърна, че отвъд упоритата твърдост те са като бездни, преливащи от силна болка и гняв.

Казва ми, че не помни много. В съзнанието ѝ изниква единствено отпуснатостта, която я е обзела, след като изпи супата, усещането, че е носена и после нищо, докато не се озова обратно в моята стая. Където е установила, че е била жигосана.

— Сигурна съм, че освен това са ме и претърсили — продумва и дори в шепота ѝ долавям яростта. — Не съм сигурна кое е по-лошо — да знам, че са го извършили или да не съм способна дори да си спомня как се е случило.

— Съжалявам. Опитах се да те намеря — двамата с Епап те търсехме. Но...

— Не можем да допуснем това да ни повлияе — произнася тихо тя, но отново зървам очите ѝ да блестят от гняв. — Не ме разбирай погрешно. Искане ми се да ги наричам до смърт. Но не можем да си позволим да бъдем отклонявани. Нашият приоритет номер едно — заявява и се обръща в търсене на моя взор — е да установим истината за влака. — Ако се втурнем да търсим лично отмъщение, това само ще ни попречи.

По прозореца се стичат капки от кондензирания ѝ дъх. Ръцете ѝ потрепват леко в моите.

— Сигурна ли си, че си добре, Сиси? — Протягам се да отместя кичурите, покриващи очите ѝ. — Хей, може би просто трябва да си тръгнем. Да си съберем вещите и да напуснем. Да се скитаме из горите.

— Не — отвръща тя. Съвсем тихо. — Къде бихме отишли? Как ще оцелеем? Идва зима. А и, между другото, Джейкъб е прав. Може би влакът наистина пътува към Обетованата земя. Не е редно да отхвърляме тази вероятност така скоро — може да е най-добрият избор, с който разполагаме.

Потъваме в мълчание. По небето се разстилат облаци, а после се разделят, с което оставят лунната светлина да озари селото отново. Постепенно позата на Сиси става по-малко напрегната, а изражението на лицето ѝ омеква. Обляга се на мен и раменете ни леко се докосват. Изведнъж чувствам допира на плътта ѝ върху моята твърде ясно. През

цялото това време съм държал ръката ѝ; бавно отдръпвам длан. Нейната ръка се отпуска встрани от тялото ѝ.

— Какво има? — пита тя.

Преглъщам.

— Нищо. — Отново устремяваме погледи навън. От другия край на коридора се носи тихо похъркване.

— Хайде — настоява тя. — Трябва да си починем. Ела в стаята, има достатъчно място и е топло. Обхваща лакътя ми с длан. — Сънят ще проясни разсъдъка ни. На сутринта може би ще ни хрумне нещо.

Клатя глава.

Тя се вира настоятелно в мен.

— Все така вълк единак, Джийн.

— Не е това.

— Какво има тогава?

— Отговорите са някъде там навън. В селото. Не в главите ни. — Тикам ръце в джобовете на якето си. — Веднъж ми разказа как баща ми е играел с вас на криеница. И с мен го правеше. През цялото време. Скриваше някъде наградата, но оставяше наоколо знаци, които да ми помогнат да я открия.

Очите ѝ проблясват заради спомените.

— Отговорът е точно пред теб. Под самия ти нос.

Кимам.

— Не мога да се отърся от усещането, че някъде из селото има знак, който той е оставил за мен. Точно пред мен. Под самия ми нос. И само трябва да го открия. — Обръщам се към нея. — Там навън лежи отговорът. И чака да бъде открит.

Тяхваща нежно ръката ми.

— Мисля, че знам къде трябва да търсим.

Движим се бързо по осветените от лунна светлина улици. Ярките лунни лъчи са трансформирали дълбоките локви по земята в искрящи басейни от живак. Сиси е възвърнала всичките си сили и върви безпроблемно редом с мен, краката ѝ крачат по мократа пътека успоредно с моите. От двете страни на тясната улица са подредени къщи и не говорим, докато не се отклоняваме от главната улица и не поемаме по една странична пътека.

— Насам — продумва Сиси, когато сме на средата на пътя между селото и обработваемата земя.

Придърпвам якето по-плътно около тялото си заради студа и я следвам към една самотна сграда на около сто метра от границата на гората, ъгловата и тромава е. И сива. Няма прозорци, а гладката бетонова повърхност е нарушена от една метална врата. Половината от сградата е обляна от лунна светлина. Другата половина е скрита в сенките на надвисналите дървета.

— Лабораторията на Учения — обяснява тя, докато се доближаваме към нея. — Претърсих я вече безброй пъти, докато ти беше болен. Беше ми ясно, че старейшините са прегледали всеки сантиметър в издирване на Ориджин, но исках да проверя лично върху какво е работил Учения.

* * *

Въздухът вътре е застоял и пропит с миризма на мухъл. Сиси щраква ключа и флуоресцентните лампи по тавана светват. Лабораторията се състои от около пет големи работни станции, всяка от които е оборудвана с епруветки, малки опитни горелки, колби и стъкленици. По всички плотове и дори по покрития с мръсотия под са разпръснати отворени тетрадки и бележници, изпълнени с ръкописен текст, чийто почерк няма как да сбъркам. Този на баща ми е.

— Явно е спял тук — отбелязва Сиси и сочи към един хамак в ъгъла. — Лабораторен плъх, който проучва, разследва и търси двайсет и четири часа в денонощието.

Взимам една тетрадка. Всяка страница от корица до корица е пълна с неразбираеми химически формули и уравнения. Ако имат някакъв смисъл, за мен той не е ясен. Не ми изглеждат като нищо повече от налудничави писания и драсканици, плод на халюцинациите на човек, гласнат към ръба.

— Прегледах всички тетрадки — казва Сиси. — И всичките са еднакви. Пълни са с тези уравнения. Говорят ли ти нещо?

Поклащам глава. Вървя покрай стената, а очите ми не пропускат нищо. В един остъклен шкаф са строени безкрайни редици от стъкленни шишенца много от които до половина пълни с прозрачна течност.

— Какво е правел тук? Върху какво е работел?

Гласът на Сиси, който долита от другия край на лабораторията, е кънтящ и далечен.

— Мисля, че той е изобретил искрящата зелена течност в Светилата. — Тя приближава до мен, отваря шкафа със стъклените врати и вади две шишенца. Изсипва съдържанието на едното върху повърхността на един работен плот и течността оформя малка локвичка. После отваря другото шишенце и изсипва намиращото се вътре отгоре. Сместа мигом започва да блести в зелено.

— Според онова, което успях да си разтълкувам от прочетеното в тетрадките — обяснява, — работил е върху тази течност в продължение на няколко години. Представлява някакъв тип алтернативен източник на светлинна енергия. — Тя хваща в ръка една тетрадка и потупва с нея по бедрото си. — Чудех се дали във всичко това не се съдържа нещо повече. Скрит смисъл.

Аз взимам друга тетрадка. Още уравнения, химически формули, тук-там по някое изречение, съдържащо подлог, сказуемо и допълнение. Нито грам лична информация.

— Това ли е? Това ли е всичко, което е вършил тук? Работил е върху някаква глупава искряща течност? — Сграбчвам друга тетрадка, прелиствам я и я оставям да падне на пода. — Трябва да има нещо повече.

— Прегледах всички записки, Джийн. Не съдържат нищо друго, освен формули и уравнения, свързани със светещата течност.

Движа се между работните плотове с очи, бродещи по намиращото се около мен, издирващи. Отварям няколко чекмеджета, чието съдържание се състои от мръсни стъкленици, колби, мътни пластмасови очила, метални рулетки, по които е започнала да се появява ръжда.

— Знак, насока, нещо. Някъде тук е.

— Може би — отвръща Сиси. — Вероятността е малка, но ако аз съм пропуснала нещо, мислех, че ти може да го забележиш.

Преравам остъклените шкафове, избутвам встрани колби и епруветки, оглеждам дървените плотове за резки, минавам покрай стените в издирване на дупка, през която би могъл да се оформи слънчев лъч. Но след един час не намирам нищо повече от гладки чисти повърхности и празнота. Празен вик на безмълвие.

— Джийн. Проверихме всичко. — Тя хапе долната си устна. — Тук няма нищо.

И в този миг аз започвам да събарям редиците опитни епруветки от плотовете на земята, без да ме е грижа, че се трошат на парчета, а после идва ред на самите работни плотове, които изритвам от пътя си. Свалям прашните якета и шалове от дървените закачалки. Търся името си изписано, издълбано, очертано върху дърво, пластмаса или стъкло. Издирвам буквите „Д“, „Ж“, „И“, „Й“ или „Н“. Търся баща си.

— Джийн.

Сграбчвам други тетрадки, прелиствам ги, а те не ми предлагат нищо повече от още безсмислени уравнения и облаците вдигнал се от земята прах, който влиза в очите ми, кара ме да примигвам, дразни клепачите ми и навлажнява очите ми. Толкова време посветено на писане, толкова много изобразени букви. Но нито веднъж буквите „Д“, „Ж“, „И“, „Й“ и „Н“ не са използвани в комбинация.

— Джийн.

Вкопчвам се в кориците на тетрадките и започвам да ги късам на две, а гърбовете им пукат, като че съдържат хрущял. Захвърлям частите им срещу шкафовете. После гася осветлението и се озъртам в мрака с надеждата, че там ще открия искрящи букви и думи, тайно съобщение оставено за мен. Отварям вратата със замах, защото се нуждая от въздух. Стиснал съм очите си по-здраво и от юмруците, които

стоварвам върху металната рамка, а напрегнатото ми тяло потръпва от гняв, който ми създава едновременно усещане за тъга и отчаяние.

— Джийн. — Сиси вече е до мен. Пристъпва в малкия участък, в който ялната лунна светлина струи надолу към мен. Като сребристая тента е и косата ѝ е оградена от червеникавокафяв ореол.

Тя докосва лицето ми. Очите ѝ са приковани в моите, пръстите ѝ леко проследяват линията на челюстта ми. Чувствам всяка пора по върховете на пръстите ѝ, усещам как мекотата на кожата се прелива с острия ръб на нокътя ѝ, докато тя минава през брадичката ми и продължава надолу по шията ми, за да достигне до адамовата ябълка.

Притискам лице към хладния метал на рамката на вратата. Стоим напълно притихнали.

— Една вечер, като бях на седем, на баща му се наложи да отиде до училище, за да търси падналия ми зъб. Нямах го в продължение на няколко часа, но ми се стори като цяла вечност. Бях само малко момче и вярвах, че със сигурност са го разкъсали. Но точно когато изгубих всяка надежда, той се върна у дома и го накарах да ми обещае, че никога няма да ме изоставя. Той каза, че никога няма да го направи, заяви, че дори когато ми се стори, че го е нямало ужасно дълго време, пак ще се върне. Обеща никога да не ме напуска.

Поклащам глава и изпускам задържания в гърдите ми въздух.

— Защо обеща такова нещо само за да ме изостави по-късно? — питам. — И защо ме доведе до тук, за да ме зареже отново? Без никаква бележка. Без една проклета дума. Колко трудно може да му е било просто да изпише: скъпи Джийн?

Тя потърква главата ми отстрани, пръстите ѝ се заравят в косата ми, кожата ѝ закача леко върха на ухото ми.

— Ако е истина, че аз съм Ориджин, нищо повече от научен проект ли не съм представлявал за него?

— Джийн — шепне тя и потърква скулата ми с палец, като разпръсква влагата, събрала се там. Навежда се бавно напред. Устните ни се докосват тихо и нежно, като че са два облака в небето, сливащи се в най-меката точка на вселената. Затварям очи.

И в този миг земята започва да тътне. Съвсем леко, едва доловимо вибриране.

Отваряме очи и като че всичко пред погледа ми — и всичко на света, което има значение — са нейните кафяви ириса, опръскани със

зелени точки. Зениците ѝ са разширени и тъмни, уголемяват се все повече и ме поглъщат. Чувствам как ръцете ѝ се плъзват по гърба ми.

И в следващия миг аз я сграбчвам, придърпвам я към себе си и телата ни се сливат, а ръцете ни най-сетне намират пътя една към друга. Притискаме се здраво един в друг, редното и нередното във вършеното от нас ме заливат с такава сила, че накрая не знам какво друго да сторя, освен да я държа още по-здраво в прегръдките си. Слепоочията ни са притиснати и кръвта ни кипи в синхрон. Пулсът в нейното слепоочие е нежен като перце, а кичурите и коса, докосващи кожата ми, създават усещането за деликатни пръсти, които развързват възлите в душата ми.

В този момент тътенът става по-осезаем и стъклените колби около нас започват да тракат. Тя отдръпва главата си и аз се чувствам така, сякаш между нас се е настанила огромно празно пространство.

Разделяме се.

— Какво става? — пита тя.

Излизаме навън. Земята под краката ни вибрира леко.

Но звукът е това, което привлича интереса ни: металическо тракане и шумно съскане. Идва от другата страна на гората.

— Влакът — произнася Сиси.

Нещо друго привлича вниманието ни. На разстояние от нас група местни момичета се клатушкат към място, което явно е гарата. Също като черни мравки, изпъззели от дупките си, те крачат покорно и мълчаливо през поляната, осеяна с милиони блещукащи дъждовни капки.

Двамата със Сиси се прокрадваме по периферията на гората, където няма да бъдем забелязани така лесно. От другата страна на залесения полуостров се натъкваме на голяма просека. Насред нея се намира нещо, което явно е гарата. Десетки момичета вече стоят на двете платформи, всяка заета със своите задължения. Със Сиси приклякаме зад голям смърч в началото на гората. Лунната светлина, проникваща между клоните на дърветата, е разпокъсана.

Между двете платформи се вижда влак. От водещия локомотивен вагон, който е все още загрял от дългото пътуване, се издига пара. Съска, пука и трака, докато постепенно се охлажда. Над десет вагона са прикачени зад водещия, също като черни брънки на верига. Ограден с извити стоманени решетки, всеки вагон изглежда като голям и противен кафез за птици. Решетките са прекалено гъсти, че през тях да се провре дори кльощаво дете, но все пак вътрешността им е напълно изложена на влиянието на природни сили като дъжд, сняг и вятър. И по-важното — на слънчева светлина. С други думи, тези вагони са конструирани като защитени от здрачници. Дори подът представлява стоманена мрежа. Всеки нежелан пътник здрачник би намерил малко подслон от слънцето в този влак. До минути би се превърнал в локва помия и би се процедил през мрежестия под, оставяйки диря с километри между релсите.

Във вагоните са складирани всякакви видове предмети — от консерви и бутилки, съхранявани в големи пластмасови кашони, до маси и столове, подредени плътно едни до други като парченца от пъзел и увити в прозрачен найлон. Бутилките вино, уиски и бира са складирани в стъклени контейнери с контрол на температурата и въздушни възглавници.

— Виж — шепна. На по-близката до нас платформа едно момиче взима маркуч, прикрепен към някакъв вид генератор. Разтваря леко крака, привежда се ниско за по-добра опора и натиска бутон.

От маркуча бликва силна струя вода. Момичето е избутано на няколко крачки назад от мощната тяга, преди да успее да застане стабилно. Започва да облива с вода вътрешността на вагона, а към нея се присъединяват десетина други момичета. Подредени по дължината на влака, всяко от момичетата управлява свой маркуч. Повече от очевидно е: почистването на пластмасовите контейнери е дейност с най-висок приоритет. Не пропускат и квадратен сантиметър. Дори долната страна на всяко отделение е облята със струя. Около влака се е образувал облак от ситни капчици.

Малки групи старейшини се движат по всяка платформа с твърди поставки за листове с клипс в ръцете. Но ако имат намерение да описват доставката, нямат вид да бързат особено. Бавно се насочват към последния вагон, където са се струпали група момичета.

— Да се преместим по-близо — шепне Сиси и ние се промъкваме под прикритието на дърветата, а после поемаме по поляната. Никой не ни забелязва; цялото внимание е насочено към влака. И по-специално върху последния вагон. Събралите се старейшини кресчат на момичетата да спрат да пръскат. Генераторът е изключен и струята се свежда до капки. Постепенно облакът от влага, обгърнал последния вагон, започва да се разнася. Образът на оградения с решетки вагон става по-ясен.

Сиси сграбчва ръката ми и стиска здраво.

Докато по решетките още се стича вода, вътре нещо се размърдва.

Ние двамата със Сиси сме единствените, изтръпнали от страх. Никой на платформата не писва, нито дори потрепва. Нечий силует се насочва към външния край на вагона. Още фигури се подават отвътре, движещи се заедно с неравномерно поклащане като вълни на бурно море. Когато шумът от генераторите затихва, разграничава се ясно друг звук: блеене, крякане и грухтене, причинени от страх, умора и глад.

Издишвам рязко през носа. Осезаемо облекчение изпълва гърдите ми и търся ръката на Сиси.

— Какво има? — пита тя.

— Добитък е — казвам. — Тя насочва въпросителен поглед към мен и се опитва да разбере. — Здрачниците обичат да ядат определени видове месо — обяснявам. — Телешко, пилешко и свинско. Апетитът

им за тези меса е нищо, сравнен с охотата им да поглъщат нашата плът разбира се, но все пак... Имат недостиг на крави, пилета и кокошки. Сега те са достъпни само за висшия елит, при това в редки случаи. Обикновеното население никога няма възможност да ги консумира; повечето карат на синтетични изкуствени продукти. Сиси — заявявам с увеличаващо се вълнение. — Здрачниците никога не биха предоставили този добитък. Особено на хора.

В очите ѝ проблясва осъзнаване.

— Което означава, че каквото и да се намира от другата страна на релсите...

— Твърде малко вероятно е да са здрачници — довършвам и стискам ръката ѝ. — Трябва да е място, населявано от нашия вид. Цивилизацията е Обетованата земя! Джейкъб беше прав: напразно се тревожим.

Сиси плъзва поглед по простиращите се в далечината релси и ги проследява, докато не изчезват в мрака.

Аз продължавам да говоря.

— Мислех, че месото, което ядем, идва от фермата, а не го доставят. Но сега ми става ясно. Като се има предвид какви количества месо се консумират, няма начин сами да го осигуряват. По-голяма част от месото идва отвън.

Но Сиси е завъртяла глава по посока на влаковите релси. Челюстта ѝ е стегната, на лунната светлина лицето ѝ изглежда като гранитна скала. Поглежда ме с ъгълчето на окото си, а после свежда очи към голата си ръка. Към белязаната плът там.

— Не знам, Джейн — шепне намръщено. Хапе долната си устна. — Наречи ме свръхпредпазлива, но все още не съм спокойна.

Тихо следим дейността, течаща на перона. Пристигат още старейшини. Има много смях и усмивки. Удоволствието им от доставката е очевидно. Няколко от тях вече отварят контейнерите с алкохол и вадят тапите на няколко бутилки. Секунди преди в полезрението ни да влезе лицето на Кругман, в нощния въздух се разнася смехът му. Стиска за гърлата две бутилки, като че е хванал гъски.

Множеството момичета се трудят в мълчание с координирани движения: колони от тях се отдалечават от гарата, носейки контейнери, докато други момичета — вече с празни ръце — прииждат като

завръщаш се прилив. Движат се бавно заради умалените си крака, но общата им бройка осигурява добро темпо. Ще завършат разтоварването до изгрев-слънце или най-късно до обед. След това влакът ще бъде готов да тръгне обратно.

Сиси е наясно какво означава това. Скоро трябва да вземе решение. Но лицето ѝ е изкривено от съмнения.

— Имам идея, Сиси — заговарям. Местя се, така че да застана лице в лице с нея и полагам ръце на раменете ѝ. — Ще се кача на влака. Но сам. Вие с момчетата ще останете тук. Не, изслушай ме. Ще се добера до намиращото се в другия край на тези релси. Ако е онова, на което всички се надяваме, ако наистина е Обетованата земя, ще се върна обратно със следващия влак, за да ви отведе. Тогава ще потеглим всички заедно.

— Ами ако...

— Ако не се върна, ще знаете, че не трябва да ходите там.

Когато свършвам да говоря, тя продължава да клати глава, но побавно. По лицето ѝ пробягва леко колебание — в плана ми има логика и тя го знае. Но после устремява поглед право към мен.

— Няма начин — заявява.

— Сиси.

— Не. Няма да ти се удаде възможност да изиграеш жертвения герой.

— Не играя нищо. Премисли го, Сиси. Според моя план вие с момчетата оставате заедно. Не искаш ли именно това?

За секунда в погледа ѝ се чете двоумене.

— Да останем заедно — това е, което искам.

— Момчетата ще са съвсем добре и без мен.

Тя докосва лицето ми с длан.

— Когато казах да останем заедно, имах предвид мен и теб.

Отдръпвам ръка от рамото ѝ.

— Сиси...

— Не искам да бъда без теб — заявява. Лек порив на вятъра разрошва косата ѝ и няколко кичура падат върху лицето ѝ. Острият ѝ настоятелен поглед среща моя помежду тях. Луната хвърля сребърни отблясъци върху косата ѝ.

И в този миг сякаш всички звуци изчезват, шумолящият в тревата вятър, гласовете от перона край влака, шумът от животните във вагона,

всички до един замират. Като че единственият звук, останал във вселената, е нейният глас. — Не желая да се разделяме — шепне. Не за седмица. Не за ден. Дори не за час, Джийн.

Протягам ръка да отмахна кичурите от косата ѝ, поставям ги зад ухото ѝ, а тя обляга глава върху дланта ми и притиска скулата си към моята кожа. Замислям се.

Тя явно е успяла да почувства надигналата се у мен решимост и е забелязала свиването на зениците ми, защото в мига, щом оттласквам тяло, понечва да ме спре. Но закъснява.

— Джийн! Не!

Тичам през поляната по посока на перона. Чувам я как гази през тревата, докато ме преследва. Но аз я водя с прекалено много. Хуквам нагоре по стъпалата, като изминавам по три наведнъж.

— Кругман! — крещя. Той се намира по средата на платформата. Затичвам към него, а тълпата момичета се разделя пред мен, за да ми даде път.

— Ще се кача на влака — заявявам в мига, щом го достигам. Мъча се да си поема въздух и едновременно с това да говоря. — Но само аз. Другите ще останат тук и ще чакат завръщането ми. Едва тогава всички ще потеглим заедно.

Сиси достига до нас секунди по-късно.

— Каквото и да ти е казал току-що — заговаря, — то няма да се случи. — Обръща се към мен, а гневът струи от лицето ѝ. — Няма да се качиш сам на този влак.

— Просто ме остави да го направя — настоявам аз.

Кругман започва да се смее все по-гръмко и по-гръмко, като потропва с крака по земята, подобно на танцуващ елф. Тълпата старейшини зад гърба му се споглеждат, а после се усмихват. Няколко прихват в един глас с Кругман.

— Мили боже — заговаря Кругман и се тупва по тумбака. — Озовах се наред любовна свада. Кой да знае, че иде с такава веселба. О каква... драма!

В следващия момент усмивката изчезва и смехът внезапно замира. Старейшините също спират да се смеят и стискат устни, за да прикрият зъбите си. Кругман се взира в нас, а големите му бузи увисват.

— Истината е, че този ви спор е чисто теоретичен. Всички ще се качите на влака. Прочетохте официалната заповед от Цивилизацията — всички ще пътувате до там. Всички до един. Край на обсъждането. Влакът ще е готов да потегли след няколко часа.

Следващите думи на Сиси са произнесени тихо и спокойно. Но старейшините изпадат във все по-дълбок шок след всяка изречена сричка.

— Не мисля така — казва. — Няма да се качим.

Кругман притиска брадичка в гърдите си и се мръщи към Сиси.

— Какви те прихващат?

Говорът ѝ е почти шепот.

— Мисля, че е повече от очевидно, така че нека го кажа направо. Имаме въпроси във връзка с Цивилизацията. Не сме сигурни, че е мястото, което ни описва.

— Това ми стана ясно — отвърща Кругман. Издишва бавно и до носа ми достига зловонният му дъх. — Ще се опитам да не се обиждам от явната ви липса на доверие към мен. Ще се постарая да не се чувствам... предаден — думата прекалено силна ли е? Не, не мисля така — заради неоснователната ви убеденост, че по някакъв начин съм ви излъгал за Цивилизацията.

Той се изплюва на земята, огромната като птиче изпразнение хрчка е жълтеникава на цвят, полутечна и осеяна с миниатюрни мехурчета.

— След всичко, което сторих за вас, след всичко, което ви осигурих, получавам това в замяна? Не само неблагодарни, но и подозрителни? Хайде сега, какво съм сторил, че да заслужи такава недоверие?

— Помъчи се да отгатнеш — отговаря Сиси, а думите ѝ разцепват напрегнатата атмосфера.

Кругман се усмихва и бавно се навежда да огледа предмишницата ѝ. Леко цъка с език.

— Струва ми се, че започва да се инфектира — заявява с леко подсмиване.

Тя дърпа ръката си извън полезрението му.

— Отнесох се към вас като към гости в дома ми — заявява той, — но все пак това е моят дом. Съществуват правила и норми, на които

всички, дори почетните гости, трябва да се подчиняват. Съжалявам, че ти реши да не спазваш тези правила. Но изборът беше твой.

Той отправя към момичетата поглед, изпълнен с обич. Когато очите му попадат върху тях, те мигом свеждат глави и с позите си се затварят навътре като срамежливи мимози, които са били докоснати.

— Тези местни закони и предписания, за които вие имате толкова ниско мнение? Те не представляват нищо повече от одеялото, което пази топлината и уюта в тази общност.

— Съжалявам, но не чувствам кой знае каква топлина и уют тук — отвръща дръзко Сиси.

— Виж ти, не преливаш ли днес от интересни коментари? — Той щрака с пръсти и едно момиче приближава с чаши уиски върху поднос. Изгълтва съдържачото се в едната, обърсва уста с опакото на ръката си, но го прави небрежно и размазва от течността по бузата си. — Нека ви предложи нещо. Преживели сте много, нали така? Изглеждате уморени. Защо не се отпуснете за няколко часа? Превърнете Мисията в своя Шангрила. До утре, когато всички до един ще отпътувате с този влак към Цивилизацията. Междувременно просто се отпуснете, престанете да задавате досадни въпроси и просто се насладете на оставащото ви време в това изпълнено с щастие място.

— Казваш, че Цивилизацията е истински рай, нали така? — питам аз и пристъпвам пред Сиси. Поведението на Кругман отново ме кара да се настроя подозрително. Оптимизмът ми се изпарява с всяка секунда.

— Нещо много близо — отвръща.

Мълча за кратко.

— Тогава съм объркан във връзка с нещо. Може би ще успееш да ми помогнеш.

— По какъв начин?

— Ако Цивилизацията е такова прекрасно място...

— Да?

— Тогава се чудя защо Учения е предпочел да не замине за там. Защо е направил избор да не се качи на влака?

Насмешката угасва върху лицето на Кругман. Другите старейшини зад Кругман ме стрелват с погледи, а ирисите им придобиват вида на леденостудена стомана.

Кругман ме наблюдава продължително време.

— Това вече го обсъдихме. Той беше неуравновесен човек. — Думите му прозвучават не като твърдение, а по-скоро като заплаха, като че ме предизвиква да не се съглася. — Грешката ни се състои в това, че не настояхме да се върне обратно в Цивилизацията. Той се нуждаеше от професионална грижа. Налагаше се да бъде приет в лечебно заведение.

— Наистина ли?

— А и, между другото, кой може да го вини за желанието му да остане в Мисията? Признавам, че не е същото като в Цивилизацията, но не е и сметище, нали? Следва я близо, ако мога да си позволя да го кажа сам. Като гърненце злато на края на дъгата, лъч ласкава слънчева светлина. Място, където песните, усмивките и веселият нрав са обичай.

— Е, това извиква нов въпрос — казвам аз.

— Давай.

— Ако това селище е такъв лъч слънчева светлина...

— Да?

— Тогава защо Учения се е самоубил именно тук?

Тишина.

— Внимателно, момче — намесва се един от старейшините.

— Не, имам предвид, че ти самият току-що определи мястото като гърненце злато в края на дъгата. Именно така се изрази. Тогава по каква причина, мислиш, той е решил да се обеси, след като това селище е толкова прекрасно?

Кругман изстрелва бързо отговора си.

— Както вече казах, кой би могъл да обясни действията на един луд? Но той представляваше единственото изключение. Всички тук са щастливи. Огледай се сам и ми кажи; че не виждаш усмихнати лица.

— Говориш за лицата, татуирани върху ръцете им ли? — пита Сиси.

— Ами, не, всъщност нямах предвид тях. Но можем да обсъдим и това. Момичетата носят татуировките си с гордост; всъщност доставя им истинско удоволствие да излагат на показ своите Знаци за заслуги. За тях те са като трофеи. Наистина им създават такова усещане. Като резки в колана, отбелязващи сбъдването на мечтата им — получаване на билет към Цивилизацията.

— Явно всички искат да се махнат от тук — отбелязва Сиси.

Една крава измучава силно от последния вагон.

— Струва ми се, че никого не го е грижа конкретно за това място. За неговите правила. Да...

— Достатъчно — прекъсва я Кругман.

— За старейшините...

Долавям движение вдясно от мен, един от старейшините прави крачка напред и сочи с пръст към Сиси.

— Тя стигна прекалено далече! Просто трябва да нахраним с нея здра...

— Достатъчно! — прогърмява гласът на Кругман, бузите му се разлюлюват, а косматата бенка подскача на брадичката му. Старейшините около мен се напрягат като един общ мускул, като затягаща се примка. За няколко секунди Кругман въздиша тежко, като че съжالياва за избухването си. Но когато прошепва бавно следващите си думи, всяка от тях прелива от заплашителен подтекст и става ясно, че съжалението е последната изпитвана от него емоция.

— Утре всички ще се качите на влака. Повече няма да го обсъждаме.

— О, напротив ще го обсъждаме. Много дори. Но ще го направим насаме. Само ние шестимата. Хайде — обръща се към мен Сиси. — Да вървим. Този разговор приключи.

— Приключил е, когато кажем ние — крясва един старейшина с прошарена брада.

— Нека обясня нещо — отвърща Сиси. — Сега ще се върнем в къщата си. И ще бъдем оставени на спокойствие. Сами ще решим дали ще се качим на влака или не. Ако решим да не го правим, не се тревожете, ще напуснем скъпоценното ви село. Ще проверим какво ни чака извън него. Но сами ще изберем пътя си. Дотогава ще приготвяме своя собствена храна.

— Я почакай...

— Хайде, Джийн — казва Сиси и дръпва ръката ми. — Да вървим. — Тръгваме назад. — Не желаем да бъдем будени с песен от хор звънтящи гласове. Не искаме усмихнати момичета да ни доставят храна, размахвайки Светила...

— Знаещ ли какво, бива си те — внезапно крясва Кругман с огромна злоба, каквато до този момент не е показвал. Нещо у него най-

накрая се е пречупило. Като че тялото му е превзето от напълно различен човек.

Най-близката до нас група от местни момичета бързо се затътря настрани.

— Редно е да си знаеш мястото, момиче! — Ушите на Кругман са яркочервени. — Да си видяла някое друго момиче да ме прекъсва, да си забелязала изобщо някоя от тях да говори с мен или дори да посмее да ме погледне в очите? На нищо не си се научила — заявява Кругман тихо, но тонът му прелива от гняв. — Едно белязване не беше достатъчно, така ли?

— Ако някой трябва да бъде белязан, това си ти — отсича Сиси.

Кругман зяпва. Месестата му буза се изкривява на една страна, като че е бил зашлевен през лицето.

— Ти, грозна, своенравна никаквице с големи крака — шепне. — Не можеш да ми говориш по този начин пред останалите старейшини и да очакваш да ти се размине. Не можеш се отнасяш така пред погледите на всички момичета и да не срещнеш последствия. — Той прави три бързи крачки към Сиси и вдига подплатената си със сланина ръка.

Аз пристъпвам пред Сиси.

— Стига! — крясвам.

Кругман спира напред пътя си. Очите му са като ями, пълни с лава, заради яростта по бузите му се разстила червенина. Ноздрите му се разширяват, а масивният му гръден кош се надига и спуска забързано. Взорът му ме разсича в опит да проникне до Сиси.

— Досега играх кротко — заявява. — Молах любезно. Но е повече от ясно, че подходът ми е бил погрешен. Мога да бъда и суров. Това ли искате? — пита и гледа гневно към Сиси. — Защото татенцето може да играе и грубо, ако го желаш.

Внезапно той отскача напред с плашеща скорост и ме поваля сред тълпата старейшини зад гърба ми. Нещо твърдо ме удря по тила, изгубвам опора и се строполявам на земята.

— Джийн! — достига до мен викът на Сиси през замъгленото ми съзнание.

Чувам изплющяването на нечия кожа и се мъча да проясня съзнанието си. В този момент зървам как някой държи Сиси за шията, като че е кученце. Влачат я настрана, по посока на вагоните. Нечии

дебели космати ръце я стискаш за шията, като че се опитват да я задушат.

— Отведете я! — крещи Кругман към другите старейшини. — Заклучете я във влака.

— Махнете си ръцете от нея! — виквам, някак се изправям на крака и се устремявам напред. Вкопчвам се в мъжа, който задържа Сиси, а той е мек като медуза заради тлъстината. Повалям го с един удар в лицето. Усещам изхрущяването на кост и виждам как тлъстината по лицето му се нагъва. Той пада на коляно и изпуска Сиси. Обърсва лице и по ръката му се размазва кръв от раната там.

— Свършени сте — заявява и аз чувствам как ме полазват студени тръпки.

Ритам го в лицето и той пада на земята, като забива нос в нея.

Пред мен изниква тълпа. Върху средната част от тялото ми ваят юмруци и ритници. Отблъсквам удари, колкото успявам, но са прекалено много на брой. Завъртат ме и чувствам как оставам без дъх. Зрението ми се замъглява. Покрай мен се промъкват ръце и тялото ми е уловено в хватките им, като шиповете на абордажна кука са.

Зад гърба ми долита иззвънтяването на остриета, зървам проблясването им.

Сиси.

В ръцете си държи два кинжала. Един от колана ѝ. Вторият е от едно тайно отделение в обувката ѝ. Завърта ги, но не го прави заради шоуто. Това става ясно от изражението на лицето ѝ. Ще даде да разбере на всеки, който ѝ се изпречи. Ще инжектира у всеки разкаяние за цял живот, ако е достатъчно глупав да се изпречи на пътя ѝ.

Кругман я подценява. Внезапно се хвърля към нея.

Тя отскача с дясна ръка над главата си. Сваля я надолу, докато Кругман се носи към нея; и точно когато очаквам противния звук от потъването на острието в тлъстата му плът, чувам оглушаващ трясък.

Сиси е фраснала Кругман по главата с дръжката на кинжала. Замахнала е надолу с ефеса, а не с острието.

Кругман се олюлява, после завърта очи и от тях остава да се вижда само бялото. Спуска клепачи и се сгромолясва на перона. Тялото му се тресе. Той пъшка.

След изваждането на лидера им от строя старейшините бързо се укротяват.

Двамата със Сиси се насочваме към стълбите. Момичетата ни гледат ужасено, но в очите на няколко от тях долавям следа от благоговение.

— Заслужи си го — казва им Сиси.

Един от старейшините заговаря. Мрачното му лице е осеяно с белези като черупката на фъстък.

— Грещиш. Смъртоносно грещиш. Ще видиш. Смъртоносно.

Старейшините започват да се смеят. В началото само хихикат, а после избухват весело. Звукът от рева им кара гърбът ми да настръхне.

— Продължавай да вървиш — шепна към Сиси. — Просто продължавай.

Обратно на селския площад сме, улиците са пусти, наоколо не се вижда жива душа. Всички прозорци и врати са плътно затворени. Отекването от смеха на мъжете на перона ни следва по целия път до моята къща.

Чакаме изгрева. Скупчили сме се около пълните ни раници и сме готови да се измъкнем при появата на първите слънчеви лъчи. Със Сиси и Епап сме съставили план: ще следваме релсите. Пеша. Пътуване, което може да отнеме няколко седмици, ако не и месеци, но поне ще сме на свобода, а не заключени във вагон. Можем да събираме храна и да ловуваме. И веднъж щом се доберем близо до дестинацията си, би трябвало да сме способни да огледаме ситуацията от разстояние и да решим дали да продължим или не. Възможността сами да определим съдбата си е онова, което ни привлича към този план.

Сиси настоява да тръгнем незабавно, но аз я разубеждавам. Тъмнината в гората ще е така наситена, че ще озовем в ситуацията да разчитаме единствено на милостта на скритите опасности. А и бездруго няма да сме способни да минем по моста, докато той не се спусне утре. Засега е по-добре да седим на топло и да съхраняваме енергията си. Да поспим, ако е възможно.

Събрани пред камината, наблюдаваме пламъците. Бен се оплаква, че е жаден. Сиси и Епап вземат една кана и се промъкват до реката. Донасят достатъчно вода за всички. Казват, че наоколо няма жива душа и всичко е притихнало. Таящата опасности нощ напредва все повече. В селото не блести нито една светлина. Не се вижда дори точица от зелена светлина или мъждукащото пламъче на свещ. Нощният въздух тежи от надвиснала заплаха.

Умората най-накрая ни преборва и ни тласка към съня. Спираме се на смени от по един час. При първия знак за беда всички заедно ще се втурнем навън. Още съм свръхнапрегнат заради боя на гарата и предлагам да поема да пазя първи. Струва ми се, че ще минат часове, преди да съм способен да заспя.

Оставам сам, в къщата цари тишина. Минутите текат; струва ми се, че чувам звука от приглушено похъркване. Дъхът ми замъглява стъклото на прозореца, после петното постепенно изчезва само за да се появи отново след миг като ефимерна илюзия.

До слуха ми достига нежна постепенно усилваща се песен. Първо си мисля, че някое от момчетата горе пее. Но с усилването на гласа започвам да различавам думите и осъзнавам, че не идва отгоре, а отвън.

Навеждам се напред и се вглеждам през замъгленото стъкло. Тъмнината е непрогледна — нищо не се вижда. Открехвам леко прозореца и гласът зазвучава по-ясно. Това е Мисията, в пеенето няма нищо необичайно, но нещо в тази песен е смайващо различно.

На първо място е изпълнявана от един човек. Самотен, някак оголен глас в сравнение с обичайното хорово пеене. И има още нещо. Гласът е пропит с ужасяваща печал, липса типичната оживена жизнерадост, а на текста не е присъщ характерният захаросан оптимизъм.

*Господи, всевластни Боже,
закрилай ме да оживея тази нощ.
Господи, всевластни Боже,
пази ме винаги с всесилната си мощ.*

Моят замъгляващ стъклото дъх се учестява. Знам тази песен.

Това е приспивната песен, която ми пееше майка ми.

Гласът е съвсем различен, разбира се. Гласът на майка ми — единственото, което помня от нея — беше нежен и мелодичен, докато този дрънчи, като че някой тегли след себе си метална верига. Но мелодията е съвсем същата. Дори думите, макар и да не ги знам наизуст, пасват на място като изгубен ключ в отдавна забравена ключалка.

След секунди изхвърчам през вратата и се озовавам в хладния нощен въздух. Пеенето спира. Но не преди да успее да зърна отстъплението на неясен сив силует. Тръгвам след него.

Той е бърз. Трябва да е той; момичетата от селото с техните крака лотоси не биха могли да развият такава скорост.

— Хей, ти! Почакай! — крещя.

Той не поглежда назад, нито забавя крачка. Вместо това забързва още повече. Скрива се зад една къща. По времето, когато достигам до нея вече не се вижда никъде. Обгърнат съм от притихнали сгради и

тъмнина. И после — ето го. Призрачната му слаба фигура цепи през полето и се придвижва към крепостната стена. Русата до бяло коса искри в мрака. Вече знам кой е.

— Клеър! — крещя.

Тя продължава да се движи напред. Вече съм сред избуялата трева и се старая да поддържам темпо. Няколко минути по-късно тя достига до крепостната стена. Изчезва сред сенките като камък, хвърлен в черно езеро. В един миг е там, а в следващия вече я няма.

Когато достигам стената, опипвам студената черна стомана. Гладка е. Няма прорези, които да посочват място за вход. После зървам следите от стъпките ѝ, малки сребристи петна в нощната роса, лежащи успоредно на стената по посока на ъгловата кула. Втурвам се натам и откривам врата. Отварям я и в следващия миг съм във вътрешността на кулата. Чувам потропването от краката ѝ върху стъпалата на спираловидното стълбище.

— Клеър, почакай! — крещя, а гласът ми ехти и се връща към мен на затихващи вълни, с което ме стряска. Тръгвам нагоре по стълбите, а стъпките ми отекуват шумно по металните стъпала.

Няма я в помещението на кулата. Една врата, която води към върха на крепостната стена, зее отворена. Когато излизам навън, зървам я да стои на средата от дължината на стената, устремила поглед към окъпаната от лунна светлина планина. Чака ме.

Не се обръща към мен, докато не спирам на няколко метра от нея. Но все пак ме чака. Дишането ѝ е равномерно и спокойно.

Най-накрая се завърта към мен. Очите ѝ блестят от влага.

— Знаех, че си ти — заговаря. — Същият си, какъвто те описа баща ти.

— Какво? — питам със заекване. В главата ми едновременно нахлуват прекалено много мисли. Пристъпвам към нея с внезапно отслабнали крака.

— От първия миг, когато те видях — казва тя с тъжна усмивка — знаех, че трябва да си ти. Неговият син.

— Разказал ти е за мен?

— Знаех, че не може да е никое от другите момчета — прекалено млади са. А по-големият — Епап — просто не изглеждаше като да е той. Но ти. В кръвта ти кипи същата решителност. В очите ти се долавя същия израз, ядосан и тъжен в същото време.

— Клеър! За какво говориш? — Сграбчвам я за лакътя. — Откъде знаеш толкова много? — Тя внезапно придобива уплашен вид и аз отслабвам хватката си.

— У теб ли е Ориджин? — пита. — Ще ти разкажа всичко, обещавам. Но моля те, кажи ми: у теб ли е Ориджин?

Пускам ръката ѝ.

— Не знам. Не съм сигурен. Но кажи какво става тук. Обясни ми всичко.

Тя устремява поглед към притъмнените поля, които се спускат към черна пропаст. Повърхността им е нарушавана тук-там от някоя стърчаща скала.

— Нямам много време — казва. — Проследиха ни. Проследиха теб. Тази вечер на гарата наистина успя да раздразниш старейшините.

— Ще го преживеят.

— Повярвай ми. Няма.

— Не се тревожи, става ли? Никой не ни последва. Престани да си въобразяваш...

— Никой не последва мен. Аз бях тиха като мишка. Но някой последва теб. Ти се придвижваше с деликатността на ревяща лавина. — Тя сочи към група постройки. Погледни натам. Ще видиш двама души. Движат се насам.

Права е. Зървам два сиви размазани силуета, които пристъпват внимателно по пътеката. Идват към нас.

— Побързай тогава — настоявам.

Тя говори без никакво колебание, а мисълта ѝ върви гладко, изреченията се леят, сякаш са били репетирани.

— Той ми каза, че тази песен ще изведе сина му навън. Ще подейства като съвсем прост филтър. И беше прав. — Усмива се. — Упражнявах я на ум всеки ден, за да не я забравя.

— Защо чака толкова дълго? Вече два дни съм на крак.

— Опитах, повярвай ми. Но нямаше как да запея от покрива на някоя сграда. Текстът е подривен. Старейшините биха ме опекли жива. Не, налагаше се да изчакам подходящ момент.

— Тази вечер.

— По-малко от идеална, като се има предвид, че всички са изнервени заради случилото се на гарата. Но при скорошното ви заминаване към Цивилизацията утре нямах голям избор.

Хвърлям поглед към полето. Двамата мъже са се навели и оглеждат земята. Тръгват към крепостната стена.

— Побързай — настоявам. — Разясни ми всичко.

Тя поема дълбоко въздух.

— Мисията е била построена преди много десетилетия...

— Просто давай накратко. Представи си, че сме пет минути по-напред в разговора. Кажи ми какво става.

Тя клати глава.

— Не е така просто. Трябва да ти разкажа за...

Аз издишам шумно с раздражение.

— Побързай. Моля те.

Тя въздъхва.

— Кажи ми какво знаеш дотук. Ще продължим от там.

— Баща ми е станал отшелник — казвам забързано. — По думите им бълнувал на тема лек за здрачниците — Ориджин. Накрая се наложило да го отпратят в онази хижа, там, където ти откри нас. И там се е самоубил.

Тя не отговаря, а само се взира в далечина към двете приближаващи фигури. Вече са по-близо. Сграбчва ме за ръцете и ме отвежда обратно в помещението на кулата. Затваря вратата зад нас и

всичко потъва в мрак. Долавям звука от счупването на пластмаса, после още веднъж и стаята се осветява в зелено.

— Повечето от онова, което каза, е истина — отвръща Клеър и ми подава едно от двете Светила. — На баща ти му беше трудно да се впише обратно в общността на Мисията. Твърдеше, че нещата са се променили към по-лошо и обвиняваше Кругман, че си служи с... — Тя прави пауза, за да си припомни точните думи — „тоталитарна диктатура“. Старейшините не знаеха какво да правят с него. Някои го смятаха за разлагащ духа в селото и настояваха да се върне в Цивилизацията. Други вярваха, че още притежава качества и след време може да се окаже плюс. Така че достигнаха до компромис. Позволиха му да остане, но извън селото. Наредиха му да се настани в хижата.

— Съвсем сам?

Тя кима.

— Направиха ме куриер. Трябваше да ходя там два пъти в седмицата с лекарства и провизии. По тази причина не ми стегнаха краката, а ги оставиха да пораснат до размера на мъжки крака — та да съм способна да вървя много километри и да изкатервам въжената стълба. В началото мразех задълженията си, главно защото краката ми пораснаха толкова големи и грозни. Другите момичета бяха безмилостни в подигравките си. Мъжки крака, мъжки крака, мъжки крака. — Тя прави гримаса заради спомена. — Но после усамотението по време на скитането ми из гората започна да ми допада. А впоследствие и неговата компания. В началото ми предлагаше чаша вода. После премина на леки закуски; след време започнахме да се храним заедно. С течение на месеците ставахме все по-близки. Разказа ми за семейството си, за жена си и децата. За теб. Къде е работел...

— Какво каза? — Гласът ми е прекалено силен за това малко помещение.

— Какво?

— За мен, какво ти каза за мен? — Думите се изстрелват от устата ми една през друга като масивни дървени блокчета, търкалящи се надолу по стълби.

— Че някой ден ще дойдеш тук. Беше сигурен в това.

Аз премествам тежестта си.

— Нещо друго?

Тя вдига вбесено ръце.

— Спри да ме прекъсваш! Трябва да обясня всичко последователно, за да не забравя някоя важна подробност...

— Не. Направи го веднага. Кажи ми какво друго сподели той за мен.

Тя поема голяма глътка въздух.

— Е, добре.

Отвън се дочуват гласове, все още далечни, ала приближават.

— Каза, че си момче, родено с мисия. С определена съдба.

— Аз?

— Че имаш цел и призвание. Че животът ти има по-голяма значимост, отколкото изобщо можеш да си представиш. — Тя сваля качулката си. — Защо ме гледаш така?

— Нямам представа за какво говориш. Баща ми никога не е споменавал нито дума за това. Каква мисия?

— От мен се очаква да те въведа постепенно и леко.

— Напоследък нищо не се случва постепенно и лесно. Просто ми кажи.

Тя пристъпва към мен с очи, приковани в моите.

— Не се изненадвай и не се бой от онова, което ще чуеш.

— Каква е моята мисия, Клеър?

— Не се качвай на влака, Джийн. — Продължава да ме гледа право в очите. — Нито утре, нито в друг ден. Никога. Има друго място, на което трябва да отидеш.

Опитвам се да разгадая по лицето ѝ.

— Какво? Къде?

— При баща ти, Джийн. Той е жив.

Думите ѝ ме зашеметяват с осезаема сила. Коленете ми се разтреперват и краката ми се подкосяват.

— Жив е? Къде е? — чувам как я питам. Думите ми долитат от хиляди километри разстояние, изгубени сред водовъртежа от мисли, изпълващи съзнанието ми.

Тя се кани да каже нещо, а после поклаща глава.

— Няма време — промълвява тихо, като че на себе си. — Ела. — Отива до другия край на помещението, избутва настрана няколко празни кашона и кутии и пред нас се разкрива малка врата.

— Няма начин — произнасям несигурно. — Кажете ми, че не е там вътре.

— Разбира се, че не — отвръща. — Не ставай глупав. — Отваря вратата и влиза. Аз я следвам. Секунда по-късно чувам изпукването на счупена пластмаса и помещението е озарено от зелена светлина.

Всъщност представлява дълъг коридор, чийто край се крие в сенките. По стените, подобно на големи препарирани пеперуди, висят няколко големи приспособления, приличащи на хвърчила с огромен размах на крилето.

— Сега се намираме вътре в крепостната стена — уведомява ме Клеър.

— Какво е това?

— Наричат се „делтапланери“.

Докосвам тъканта на намиращия се най-близо до мен. Синтетична изкуствена материя.

— В ранните дни — казва Клеър — когато Мисията е приемала ролята си на преден пост сериозно, хората летели с делтапланери, за да оглеждат територията. Винаги под прикритието на дневната светлина. За да държат здрачните под око. Да са сигурни, че си стоят в своя град и не излизат да разузнават или да пътуват из пустинята.

Оглеждам десетките делтапланери, окачени на стената от основата чак до върха ѝ.

— Защо са спрели?

— Старейшините станали прекалено едри и тежки, че да ги управляват. Освен това отменили полетите, след като няколко момичета, както гласят слуховете, отлетели и никога не се завърнали. Вече никой не може да си служи с тях: старейшините са твърде дебели, а момичетата не могат да се затичат, за да се засилят заради краката си. Не че някого го е грижа. Дори са забравили за съществуването им.

Изминавам дължината на стената със Светило в ръката, което разкрива още покрити с прах делтапланери.

— Функционират ли?

Тя се подсмивва.

— Не би стигнал твърде далече. Всички до един са неизправни. Повечето от действащите заминаха. Изгоряха преди години. — Забелязва озадаченото ми изражение. — Направиха с тях огромна клада по заповед на старейшините. Този коридор... Мисля, че тук е била ремонтната работилница. Забравиха за тези.

Връщам се обратно и докосвам големия делтапланер, окачен най-близо до вратата. Притежава особено голям размах на крилете, синтетичният материал, от който е изработен, има ярък цвят.

— Този изглежда нов — отбелязвам.

Клеър кима.

— Относително. Този е единственият, за който съм сигурна, че лети.

— Баща ми?

Тя нежно прекарва пръсти по него.

— Той го конструира. Беше модел за обучение. На него могат да летят едновременно двама души. С баща ти летяхме заедно. Научи ме как да го управлявам.

— Често ли летеше?

— Да. Тайно, разбира се. Нощем. Старейшините никога не биха го допуснали. След като го прокудиха в хижата, освободи се от зорките им погледи и имаше по-голяма свобода да лети. Държеше друг делтапланер в хижата.

Кимам, защото си припомням делтапланера на една от стените там.

— Къде ходеше?

— Навсякъде. Където и да е. Не знам.

Плъзвам пръст по делтапланера. Нещо ми хрумва.

— Баща ми е използвал делтапланера, за да избяга — заявявам, а вълнението пулсира у мен. — Старейшините не са могли да допуснат бягството му да достигне до знанието на жителите на селото. Измислили са история за самоубийството му. Точен съм, нали?

Клеър кима.

— И накъде се насочи?

Но тя клати глава.

— Не мога да ти кажа, освен ако не сториш нещо.

— Какво имаш предвид?

Тя скръства ръце.

— Не мога да ти кажа къде е или как да се добереш до него, ако първо не ми покажеш Ориджин.

— Шегуваш ли се? Нямам нищо за теб. Само случайни хипотези и налудничави теории. Сега ми кажи къде се намира баща ми!

— Той ме накара да се закълна да не ти казвам, ако първо не ми предоставиш Ориджин. Защото това е твоята мисия, Джийн. Да отнесеш Ориджин при баща си.

Аз издишам ядосано.

— Добре, както и да е. Ориджин е пред теб.

Тя е объркана за няколко секунди и обхожда тялото ми с поглед.

— Къде... — Гласът ѝ замира. Клати глава и нахлупва вълнената си шапка на главата. — Губиш ми времето. Ако ще си правиш шеги по темата тогава...

— Не! Сериозен съм.

— Няма начин...

— Клеър! Казвам ти онова, което ми е известно — заявявам и размахвам ръце умолително. — Само помисли, обзалагам се, че баща ми е загатнал как Ориджин има нещо общо с надпис или комбинация от букви или нещо подобно. Направил го е, нали?

Тя ме наблюдава предпазливо.

— Джийн — казвам. — Толкова е очевидно, но всички гледат през него. Това е точно типът насока, който би оставил баща ми да се подвизава под носовете на хората. Очевидна и същевременно невидима.

— Престани!

— Не. Говоря сериозно. В гените ми е. Аз съм. Аз съм Ориджин!

Тя се визира настоятелно в мен. Оглежда шията ми, гърдите ми, ръцете. Виждам я как безмълвно произнася Ориджин, а бледото ѝ лице става още по-бяло.

— А сега ми кажи — настоявам. — Къде е баща ми?

В очите ѝ проблясва гняв.

— Трябва да ти кажа единствено ако съм сигурна, че Ориджин е у теб. А аз не съм. Но няма време да се убеждавам.

— Разбрано. Сега ми кажи къде е.

— На изток.

— На изток? На изток от тук няма нищо. Хвърлям поглед към безмълвната публика, състояща се от делтапланери и към това странно, подобно на елф момиче с руса до бяло коса, което стои пред мен. — Знаеш ли какво? Защо да ти се доверявам? В нищо, казано от теб, няма логика. Откъде да знам, че не си измисляш?

— Баща ти ме предупреди, че може да не повярваш. Така че ме помоли да ти покажа нещо. — Тя приближава до малко дървено ковчеже, скрито в сянката на един ъгъл и вдига капака. Когато се обръща, държи в ръка малък модел на аероплан.

Гръдният ми кош се свива и притиска белите ми дробове. Разпознавам самолета. Онзи, управляван с дистанционно управление е, който баща ми пусна от покрива на сградата, в която работеше, най-високия небостъргач в метрополиса на здрачниците. Самолетът е по-малък, отколкото го помня, избелялата му хромирана повърхност е очукана и олющена, но когато го оглеждам по-отблизо, е безспорно. Това е същият самолет.

— Обясни ми, че го е програмирал да отлети до конкретно място — казва тя. — Знаел е точно къде ще се приземи. И години по-късно, след като се завърна в Мисията, открил самолета. Очукан, смачкан, ръждясал, заплетен в клоните на едно дърво, но на по-малко от сто метра от мястото, където се очаквало да кацне.

Въртя самолета в ръцете си. Ремонтиран и излъскан е, покрит е с нов лак. На него пише нещо. По протежението на вътрешната страна на крилата, същият невъзможно да бъде объркан почерк, който познавам от четенето на дневниците на баща ми. Само четири думи.

— Следвай реката на изток — шепна.

— Трябва да тръгнеш на изток — казва меко Клеър. — Заедно ще тръгнем на изток. С делтапланера. Аз ще управлявам този,

предназначен за двама. — Очите ѝ се стрелват надолу със странен израз на вина в тях. — Ще следваме реката. От другата страна излиза от планината. И после право на изток.

— Там няма нищо. Само безплодни празни земи.

— Баща ти е там. На място, описвано като земята на млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина.

Всичко, което успявам да сторя, е да въртя самолета в ръцете си и да докосвам хладните му метални повърхности.

— Това е твоето предназначение в живота, Джийн. Така ми каза баща ти. Целият ти живот се свежда до това: да се придвижиш на изток с Ориджин. Нищо друго няма значение. Роден си да свършиш именно това. Такава е мисията ти.

Отвън се чуват силни гласове. Все по-близо до нас са. Може би вече са до самата крепостна стена.

Тя заговаря бързо.

— Трябва да тръгнем тази нощ. Но не веднага. Не и със старейшините по самите ни пети. А и се налага да се прибера в стаята си и да взема раницата с провизии, която скрих там. Пътуването ще отнеме няколко дни. Ще се срещнем обратно тук след час.

— Ами приятелите ми? Не мога просто да ги изоставя.

Тя се поколебава, а в очите ѝ се прокрадва същият израз на вина, който бях доловил само преди мигове.

— Може би само Сиси... — започва, но после поклаща глава. — Не, на делтапланера има място само за мен и теб. В очите ѝ личи странен и особен блясък на вина, сякаш върши нещо нередно.

— Налага се да вземем и останалите. — Клатя глава. — Какво говоря? Имам прекалено много въпроси...

— И докато сме във въздуха, ще имаме предостатъчно време за тях. — Тя ме дърпа през вратата, оставя избледняващото Светило вътре и я затваря. В мрака намества кашоните и кутиите обратно пред нея, а после отваря един плъзгащ се прозорец. — Качват се нагоре. — Обръща се към мен. — Ще мина през този прозорец и после по стената. Ти си прекалено едър. Няма да успееш да се провреш. Слез по тези стълби и се натъкни на тях. Кажи, че просто си оглеждал. — Тя слага качулката на главата си. — Тръгваме тази вечер. Върни се тук след час. Не казвай на никого. Ясно ли е?

— Не. Не е.

Но тя сякаш не ме чува. Прехвърля единия си крак през плъзгачия се прозорец, спира.

— Баща ти сподели нещо с мен. Понякога летял до метрополиса на здрачните. Отнемало му цял ден да отлети до там и обратно. Но искал да те види. Дори това да ставало отдалече, високо в небесата.

Сграбчвам я за ръката.

— Ти защо остана? Ако наистина някъде там е земята на млякото и меда, защо вече не си отпътувала за там?

Тя изтръгва ръка от моята и се оттласква, докато не застава в клекнало положение на перваза. С половината тяло вече навън казва:

— Защото баща ти ме помоли да остана и да те изчакам. — Поглежда ме в очите. — Той беше добър човек. Бих сторила всичко, за което ме помоли.

В следващия миг вече е навън в нощта и тича по крепостната стена.

Откриват ме, докато слизам надолу по витото стълбище. Двама старейшини с лица, почервенели от пиянстване или от положените усилия. Или и от двете. Няма как да ми кажат, а само протягат ръце в опит да ме заловят. Аз ги отблъсквам и след като осъзнават, че не се мъча да избягам, просто ме следват плътно зад гърба. Не си разменяме и една дума. И в мига, щом се озоваваме обратно на покритата с камъни пътека, те внезапно изчезват. В един момент са зад самия ми гръб, а в следващия вече ги няма.

Странно, че не решават да ме изпратят до къщата ми. Старая се да не придавам кой знае какво значение на това. Но ме изпълва все по-голямо безпокойство. Спирам и се ослушвам в притихващия звук от стъпките им. Но долавям само тънкото свистене на вятъра.

Дъждовна капка се стича по лицето ми. Голяма и ледена е, у нея няма нищо хипотетично. След секунди я следват още и още, покриват бузите и челото ми, докато не започва да се лее проливен дъжд.

Но не това е причината за внезапно обзелия ме студ. Водната завеса е като каскада от мокра тъмнина, плътна и дебела. Пронизват я искри от статично електричество. Дъждът плющи върху камъните и вдига шум като от хиляда търкалящи се топчета за игра.

Тръгвам обратно към моята къща. Страхът кара краката ми да се движат бързо по хлъзгавите камъни. На площада спирам и се ослушвам. Тишина и неподвижност, само сърцето ми блъска лудо. Нещо прещраква в главата ми, убеденост, която движи стъпалата ми все по-напред. В съзнанието си се виждам как нахлувам в спалнята и будя всички до един. Епап, Дейвид, Бен, Джейкб, Сиси. Обяснявам им, че трябва да напуснем това място на мига не само защото сега знам, че истинската земя на млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина лежи на изток от нас, не само понеже съм наясно, че баща ми е жив и ме очаква там, но защото ми е ясно, че времето ни в Мисията е изчерпано. Че последните зрънца пясък са изпаднали и са оставили след себе си море от ужасяваща празнота и зловец мрак. Вече виждам

как сграбчваме раниците си, как се прокрадваме през тъмната гора и се забързвам още повече, като се старая да пренебрегна усещането, че вече е прекалено късно.

Влетявам през входната врата. Точно се каня да се втурна нагоре по стълбите...

... когато нещо притегля погледа ми. В столовата. Светлината от огън танцува по стената, слаба и трепкаща. Но не тя привлича вниманието ми.

Прави го Дейвид.

Само че той не е с лице към мен. Стои в ъгъла с лице към стената и с ръце зад гърба. Като че е част от строй. Само че трепери.

— Дейвид?

Влизам в столовата и тръгвам към него.

— Дейвид?

Светлината идва от свещите върху свещник, намиращ се на масата за хранене. Епап седи до масата, а лицето му е озарено от пламъците. Тика лъжици супа в устата си като робот, бързо и невнимателно, и тя се разплисква по масата и по предницата на ризата му.

Вдига поглед, а очите му са червени и възпалени. Не показва никаква изненада от внезапната ми поява, но от погледа му струи отчаяние. По лицето му се стичат сълзи, но единственото, което върши, е да продължава да загребва лъжица след лъжица от супата.

В ъгъла зад Епап стои друг човек.

— Джейкъб? — произнасям, а очите ми вече се насочват към третия ъгъл.

Там е Бен с тяло, притиснато към стената, което се тресе неконтролируемо. Той също е с гръб към стаята. Косата му е разбъркана, като че някой я е теглил и извивал в различни посоки.

Отново стрелвам с поглед Епап. Лъжицата в ръката му, сякаш подвластна на взора ми, пада и издрънчава на масата. Очите му вече не са приковани към моите, а са насочени над рамото ми.

Подът зад гърба ми проскързва.

Чувствам как внезапно ме обгръща хлад от усещането за нечие присъствие, неочаквано и мрачно като крило на прилеп в полунощ. Обръщам се.

Бледо лице, закръглено, с топчести бузи и изпъкнали очи. Над самото ми рамо.

Като луна, същинска пълна луна.

Но празният му поглед е лишен от светлина. Примигва, клепачите му се спускат като гилотини на забавен ход. Аз понечвам да изкрещя.

Но преди да успея, нещо тежко ме удря по тила. Черепът ми изпуква, а мозъкът ми се блъска в предната му стена. Всичко около мен се втечнява в сиво-черна маса и аз падам, отпуснат и озовал се в нереалност, без да чувам, виждам или чувствам каквото и да било.

Тъмнина. Гъста като катран, нанесен на хиляди пластове върху очите ми. Няма разлика дали са отворени или затворени. Мракът е все така непрогледен.

Не е възможно да знам колко време е минало. Вътрешен инстинкт ме предупреждава да стоя неподвижно, да контролирам дори дишането си. Да избягвам предизвикана от паника хипервентилация. Издишвам и вдишвам абсолютно тихо. Осмислям известното ми, без да мърдам и да говоря.

Ето какво знам: вече не съм навън. По лицето ми не падат дъждовни капки. Над главата ми няма звезди. Няма и най-бегъл помен от вятър. Бавно полагам длани от двете страни на тялото си. Втвърдена пръст, суха и зърнеста текстура. Някъде вътре съм. На закрито. Тихо е като в ковчег.

Слушай, Джийн. Слушай.

Нищо, освен ударите на сърцето ми.

Преглъщам малко слюнка и адамовата ми ябълка подскача.

Задръж се спокоен. Не изпадай в паника. И отново онзи вътрешен инстинкт: не мърдай.

И после сред силните удари на сърцето си дочувам нещо. Само шепнещ звук, едва доловим. После се губи; вероятно съм си го въобразил. Но не: отново го чувам, приглушени хрипове.

Звук от нечии издихания.

Близо до мен има някой друг.

Бъди тих. Не оставяй да те усетят.

Вече не мога да чуя нищо. Кръвта бучи твърде силно в ушите ми. Налагам си да успокоя дишането си. Бавни и големи глътки въздух през широко отворена уста, за да избегна всяко непреднамерено просвирване през носа.

Къде се намирам? Кой е тук с мен?

Внимателно вдигам ръце над себе си и бавно описвам дъга. Нищо, освен студен въздух. Спускам лявата си ръка надолу и тя

докосва нещо студено, гладко и твърдо. Стъкло? Прозорец? Завъртам глава и се вирам към мястото, където се намира ръката ми. Не виждам нищо. Нито ръката си. Нито стъклото. Чернота. Пак онзи вътрешен глас: бъди тих, дръж се спокойно, не мърдай.

— Ало?

Гласът не е моят, а на някого друг. Идва отдясно. Като струйка дим е, толкова неясен, че сякаш почти го няма.

На Сиси е.

Не мърдай, не говори, не мърдай, не говори...

— Сиси? — боря се с изкушението да се изправя до седнало положение.

— Джийн? — шепне тя в отговор.

Много бавно, сантиметър по сантиметър, аз се приплъзвам към нея.

Тя прави същото. Без да обелваме и дума. Същият инстинкт, който ме предупреждава да пазя тишина, явно говори и у нея. Върховете на пръстите ни се докосват и ръцете ни мигом се вкопчват една в друга като разделени същности, които се борят да достигнат едно цяло. Ръцете ни са леденостудени; хватката ни е ожесточена и настойчива.

Държим се така напълно неподвижни.

Защото и двамата го чувстваме. Не сме сами.

Тя диша; аз дишам. Тишина.

И в този момент: по-нататък, отвъд нейното тяло, звукът от дишането на друг човек. От устните на някой заспал се откъсват тихи леки издихания.

Сиси започва да се придвижва към звука. Аз стискам ръката ѝ по-силно и се мъча да я спра. Тя прави пауза. После дърпа ръката ми. Аз стискам още по-силно. Не мърдай.

Но тя упорства. Аз изпълзявам, докато тялото ми не се притиска към нейното, устните ми са до самото ѝ ухо.

— Недей — шепна.

После тя се придвижва полека, така че устните ѝ да се отъркат в моето ухо.

— Къде сме? — шепне.

— Не знам. Опасно е. — Чувствам нещо да се притиска към страничната част на крака ми, в джоба ми е. Протягам ръка и го вадя.

Пластмасова тръба. Изучавам формата му, като използвам осезанието си. Тръбва да е Светило.

Ръцете на Сиси се придвижват надолу и спират при обувките ѝ. Чувам скърцането на кожа, а после тънко издрънчаване на метал. Извадила е кинжалите, които крие в обувките си.

— Имам Светило — прошепвам. Беше в джоба ми.

Чувам приглушено шумолене на дрехи, а после Сиси казва:

— Аз също. Какво става?

— Тръбва да сме тихи. И неподвижни. — Усещам как кима, притисната към бузата ми.

— Не използвай Светилото — поръчва ми. — Още не.

Аз стискам ръката ѝ в отговор.

Лежим неподвижно в продължение на още една минута. Отново долавям дишането, този път е по-шумно и неспокойно, не така ритмично. Сиси започва да се движи съвсем леко. Влачи краката си и се мъчи да определи какво я заобикаля.

Какво става?

Очите ни изследват заобикалящата ни чернота в опит да зърнат в нея някакво очертание.

Вместо това до ушите ни достига звук: прокашляне в мрака, съвсем кратко, почти като кихане. Тялото на Сиси се напруга като струна. Ново прокашляне, това някак прераства в ръмжене, което постепенно притихва и отново настъпва тишина.

Тихите ритмични издишвания се подновяват, но този път са по-затруднени и немощни.

Пръстите на Сиси стягат хватката си около моите. Знам каква е потребността ѝ; моята е същата. Да се махна от тук. Където и да се намира това тук.

Внимателно се изправяме. Отдръпваме се от далечния звук от дишането с ръце, протегнати пред нас. Тътрим бавно крака в старанието си да не се препънем в някакъв предмет, които би могъл да лежи на земята скрит от погледите ни. Ръката ми се удря в стъкло. Спирам, а ръката на Сиси също докосва стъкло. После издава лек стон.

— Джийн. — Това е най-тихият и шепнеш писък, който някога съм чувал. — Знам къде сме.

Пуска ръката и изведнъж оставам сам в морето от тъмнина.

— Сиси? — Пълна тишина. Не се чува дори слабото похъркване.

Протягам ръце към мястото, където Сиси се намираше за последно. Празно пространство, като че тя се е изпарила. Продължавам напред, като размахвам ръце, които срещат единствено празнота. Няма и следа от Сиси, нито загатване за сив силует в мрака.

Тишината е раздрана от гнусно слюнчесто изръмжава.

Вик — този на Сиси, — а после шум от бързи стъпки, мигом последван от шума на изритан пясък, ударил се в стъкло.

Задействам Светилото. Около мен заблестява слаба зелена светлина.

Намираме се в Познавариума.

Вътре в стъклената камера.

Вътре заедно със здрачницата.

Неясно петно. Препуска през призмата право към Сиси. Черната ѝ коса се развява назад от бялото ѝ лице, а уголемените кучешки зъби стърчат навън.

Сиси вече мята един кинжал. Проблясване от отразена светлина, докато кинжалът лети към момичето здрачница.

Когато острието е по средата на полета си тя се превива на две, сгърчва се на земята и надава силен и пронизителен вой.

Издрънчаване оповестява, че хвърленият от Сиси кинжал се е ударил в стъклото. Пропуснала е.

Хвърлям поглед обратно към здрачницата. Клечи и вие, прикрила очите си с ръка. И в този момент осъзнавам. Бои се от зелената светлина. Странно: реакцията ѝ е много по-ясно демонстрирана сега в сравнение с предишния ден, когато блестяха над десет Светила. Явно причината е, че стъклото филтрира по-болезнените дължини на вълните. А сега без стъкло между себе си и светлината здрачницата е напълно изложена на нея. Това бледо и немощно зелено е като бръснач в очите ѝ.

— Твоето Светило, Сиси! Използвай го! Светлината я ослепява!

Тя го вади и го вкарва в действие. Разпръсква се зелена светлина, която осветява още по-голяма част от камерата. Здрачницата пищи.

Не губя време. Завъртам се и се втурвам към стъклото. Вратата, къде е вратата? Но гладката и непрекъсвана от нищо стъклена стена не предлага и следа от брата. Блъскам по стъклото разгневено. Твърдо е като диамант и не поддава изобщо. И после я виждам, точно пред мен е, неясното очертание на врата, съвсем леко прорязано в стъклото.

Ръцете ми бързо пробягват по нея в опит да открият резе, брава или каквото и да било.

Но се сблъскам единствено с гладко нищо. Бравата е от другата страна, панелът с клавишите е от другата страна, всичко е от другата страна. И в този миг зървам старейшините. И Кругман. Седят от другата страна, взират се в нас, а от очите им струи вълнение. Лицата им са озарени от бледата зелена светлина. Дали са ни Светила за свое собствено забавление. За да наблюдават по-добре спектакъла на нашата смърт. Блъскам по стъклото разярено.

— Джийн!

Обръщам се. Здрачницата стои в клекнало положение със здраво стиснати заради светлината очи, а бледата ѝ кожа е зеленикава и на петна.

— Не говори, Сиси! Ще издадеш местонахождението си!

И за да докаже, че съм прав, превита на две здрачницата се насочва към мен със скокове, размахва ръце, а разперените ѝ пръсти с черни заострени нокти, наподобяващи стрели с отровни върхове, политат към мен. Отскачам настрани и тромаво се приземявам по лице.

Здрачницата прелита покрай мен, а дългата ѝ коса се отгърква в ръката ми, сякаш ме милва.

Блъска се в стъклото и главата ѝ се отмята рязко назад. За част от секундата остава залепена за стъклото като размазана жаба, а после се плъзва надолу изтощена. Въпреки всичко се избутва с ръце и присвива замъглените си от удара очи, за да ме открие. Надава неистов оглушителен писък.

Претъркувам се и скачам на крака. Сиси ме сграбчва за ръката и тичае към другата страна.

— Има само един изход навън от тук — казва, като едва отваря уста.

— Връща се...

— Не, чуй ме! — Тя дръпва рязко ръката ми и едва не я измъква от ставата. — Имаме само един ход. Остави я да скочи към мен. Ще я задържа възможно най-дълго. Докато я разсейвам, ти прережи гърлото ѝ в гръб с това — поръчва и ми подава един кинжал.

Мъча се да изтръгна ръката си дори когато чувствам хладната му повърхност върху дланта си.

— Не...

— Няма друг начин! Прережи й гърлото дълбоко...

— Аз ще я хвана! Ти я пронижи. Повече те бива с кинжалите.

— Просто слушай, слушай, слушай! Не спори с мен. Само един от нас ще оцелее тук. Знаеш го!

— Тогава ти...

— Не оставяйте Джийн да умре! — крещи тя, а здрачницата се хвърля към нас, жадна за кръв.

По инстинкт аз мятam кинжала, а Сиси запраща във въздуха своето Светило. Кинжалът удря Светилото точно пред лицето на здрачницата. Светилото експлодира и запраща струя право срещу лицето й, която вдълбава в него улеи с нещо, подобно на разтопена лава в леден блок.

Между стъклените стени се разнася зловец писък. Здрачницата пада между нас, свита на топка заради болката, търка и дере очите си. Въздухът е изпълнен с остра миризма на изгоряла и разядена плът. Здрачница ще иска, ще има нужда да отмие горящата течност.

Очите ми незабавно се насочват към плоска, наподобяваща огледало водна повърхност. В далечния край на камерата. Представлява отворът към шахтата с форма на „U“, през която й подават храна от другата страна на стъклената стена. Откъдето едва вчера учителката беше избутала чувал с месо. Надолу по вертикалния канал, после през късия хоризонтален мост и нагоре по другия канал.

Здрачницата започва да пълзи към водата.

И изведнъж аз осъзнавам: това е пътят ни навън. Толкова е очевидно, явно страхът е блокирал мозъка ми. Това е единственият ни път навън. И ние трябва да стигнем до там преди нея. Трябва да го предприемем сега, да го сторим и да се приключи.

Хващам Сиси за ръката и я тегля. Няма време да обяснявам.

Но тя се мъчи да се добере до кинжала на земята, като си мисли, че това е възможността й да убие здрачницата. Придърпвам я към себе си и почти я нося към другия край.

— Какво правиш? — крещи тя. — Това е шансът ни...

— Спасявам ни! — отвърщам. Вече сме до шахтата. Не е толкова широка, колкото си мислех. Изглежда достатъчно широка за нея. За мен ще се наложи да проверим.

— Помниш ли този отвор на шахтата? Има форма на „U“, слиза десет метра надолу, извива се на дъното и после се изкачва от другата страна.

Но тя вече клати глава.

— Няма да се поберем, прекалено е тясно и дълбоко. Ще се удавим.

Здрачницата пълзи към нас с протегнати ръце, които се люлеят над земята. Чува гласовете ни и съска злобно. Светлината от Светилото избледнява. С нея свършва и времето, а заедно с това и животът ни...

Сиси забелязва.

— Ти пръв — шепне.

— Не.

— Джийн.

— Няма да тръгна, докато не влезеш.

— Не. Не оставяйте Джийн да умре — повтаря, а очите ѝ пламтят решително.

— И Джийн няма да слезе там долу, докато не го направиш ти — отговарям с неотстъпваща на нейната твърдост.

— Проклет да си — изсъсква тя, после ме сграбчва за шията и гладката ѝ буза се долепва до моята. В следващия миг се отгласква от мен и застава пред отвора. Поема дълбоко въздух и се гмурва с главата надолу. Последното нещо, което зървам от тялото ѝ, са стъпалата и после пръстите, които потъват във водата, изпълваща шахтата.

За секунда съм озадачен. Защо тръгна с главата надолу?

После си отговарям. Но разбира се. Ако беше скочила с краката надолу извивката на дъното би се оказала твърде тясна, за да я премине. Само плуването с главата надолу би ѝ позволило да извие тялото си в чупката долу и после да излезе с главата нагоре от другата страна.

Също така става дума за сделка всичко или нищо. Няма възможност за връщане назад, ако искаш да се покажеш за още въздух или ако промениш решението си.

Зад мен долита ръмжене и дращене на нокти по земята. Следва тишина, която би могла да значи само едно: здрачницата вече е във въздуха.

Ясно ми е, че не бива да губя време и да се оглеждам назад. Хвърлям се надясно и се превъртам със засилване в мига, когато

здрачницата се строполява на земята до мен. Извъртам тялото си, освобождавам дясната си ръка, която е притисната зад гърба ми и замахвам с ръката, в която все още държа Светилото.

Пръчката едва тлее, като гаснеща жарава, която едва отделя светлина. Но съдържа достатъчно течност, че да освети здрачницата: лицето ѝ е ужасяващо близо до мен, дясното ѝ око е подутото и от него се стича бяла слуз, но другото ѝ око е чисто и се взира лакомо в мен.

Имам още една карта. Тикам пръчката в устата си и я стискам със зъби. После извъртам глава и отхапвам върха. В устата ми потича слузеста и лепкава кисела течност. Задържам я там.

Здрачницата скача към мен...

... Вече е върху мен, разтваря ръцете ми и ги притиска на земята, а единственото ѝ действащо око блести победоносно, от устата ѝ се стича слюнка като пръски вода от чучура на бурно кипящ чайник.

Неин съм.

И в тази част от секундата — докато тя бързо навежда глава към шията ми с вече оголени кучешки зъби — аз изплювам течността от Светилото, изстрелвам я със засилка навън от устата си. Лицето на здрачницата е оплискано с искряща зелена течност.

Тя пищи и отскача назад. Във въздуха се разнася някакъв звук, цвърченето на плътта ѝ.

Вече бързам към отвора на шахтата. Не мога да го открия, не и в тъмнината. Ето! На няколко крачки от мен, където сивата повърхност помръдва едва забележимо. Пръстите ми потъват във водата и не губя никакво време. Гмуркам се вътре, водата — ужасяващо студена — поема главата ми, линията на брадичката, шията раменете.

И внезапно съм се озовал вътре. Под вода съм.

Ледената ѝ прегръдка представлява шок за организма ми, белите ми дробове са стиснати от смразяващи юмруци, които изтласкват целия намиращ се в тях въздух. Внезапната промяна в окръжаваща ме среда действа изключително замайващо.

Притиснат съм плътно. Отворът на шахтата е с една идея по-широк от раменете ми. Съзнанието ми е заплашено да бъде завладяно от паника, макар да се старая да пренебрегна ужасяващата дезориентация, предизвиквана от позата ми надолу с главата под вода и състоянието на пълен ужас. Поне ми е стигнал умът да тръгна с

ръцете, протегнати пред мен. Ако бях потопил първо глава, сега ръцете ми биха били притиснати към тялото. Щях да съм в капан.

Това обаче предоставя малка утеха. И определено няма време да се потупвам сам по гърба. Защото все още не съм се измъкнал. Долната част на тялото ми (сега горна) все още се намира над водата, ритам с крака във въздуха в безуспешен опит да открия опора. Чувствам ги като отделни същества, които се извиват подобно на пипала някъде на хиляди километри над мен. Завиждам им, задето имат достъп до въздух. Ще ми се да вдишам през тях, сякаш са сламки.

Чувам ръмженето, предизвикано от копнеж, приглушено, но все така плашещо. Дори под повърхността чувствам вибрациите на нейната устременост да се предават към мен чрез ледената вода. Идва за мен. Или поне за краката ми. За миг изпитвам напълно ирационално усещане за облекчение. Че съм в безопасност зад краката си и зад укрытието, което ще ми предложат. Здрачницата може да ги получи, стига да остави мен.

Мозъкът ми. Мислите ми. Напълно объркани са. Не разсъждавам ясно.

Започвам да се въртя в различни посоки. Нужен ми е въздух. В паниката си забравих да поема дълбоко дъх, преди да се гмурна. Не ми достига. Вече. Едва съм пробил повърхността — в буквалния смисъл — на разстоянието, което трябва да измина под вода, а дробовете ми вече са празни.

Извивам се и се гъна в опит да освободя хванатото ми в капан тяло, като едва сега ми хрумва, че би било добре да бях съблякъл обемистите си и широки дрехи преди гмуркането. Полюлявам се, гърча се. Някак си това действа: движенията ми помагат да се придвижа около метър надолу. Дланите ми се плъзват по ограждащата ме гладката метална повърхност в издирването на нещо, чрез което да се отгласна. Намирам минимална издатина: нищо повече от болт, който не е завинтен докрай. Но това стига, достатъчно е за пръста ми да се опре в него и да избути тялото ми още няколко десетки сантиметра.

Сантиметър по сантиметър се придвижвам надолу, вече цялото ми тяло е под водата. Но съм прекалено бавен, това не е добре. Очите ми са отворени, но не виждам нищо, освен чернота, вледеняващият студ е като хиляди карфици, които се забиват в кожата ми. Липсата на

въздух беше абсолютна грешка. Трябва някак да се върна, да изплувам обратно на повърхността и да вдишам въздух, скъпоценен въздух...

Нещо сграбчва стъпалото ми някъде над мен.

Крещя. Последните остатъци въздух напускат гърдите ми, като че съм спукан балон.

Обувката ми е събута, а заедно с нея едва не е откъснат и кракът ми. Ритам силно и пищя в черната мокрота, като тласкам тялото си по-надолу.

Нещо поддава. По някакъв начин. Тялото ми се плъзва с около петдесет сантиметра надолу. Започвам да се придърпвам. Пръстите ми се опират в стените за инерция, а раменете ми са прегърбени и прибрани максимално...

Остър нокът закача оголеното ми стъпало.

Отварям рязко уста, за да изкрещя. От там не излиза нищо. Не ми е останал въздух. Вече не мога да издам и звук.

Не преглъщай вода! Недей! Дори само капка вода в трахеята ми ще предизвика фатален спазъм. Ритам силно с крак. Той докосва кожа, заоблена кост — скулата на здрачницата? — преди да го отдръпна обратно, чувствам кичури от косата ѝ да гъделичкат глезена ми и да обгръщат стъпалото.

Цялото ми тяло е подвластно на паниката. Мъча се да сграбча хлъзгавите стени около мен, отчаян да получа тяга. И после чудо: отворът внезапно се разширява. С по едва три или четири сантиметра от всяка страна, със сигурност недостатъчно, че да има място да се завъртя, но го чувствам широк колкото цял каньон. Тялото ми слиза надолу с още петдесет сантиметра, а после два метра, притискам ръце към стените и се оттласквам надолу, а краката ми ритат на главата с резки кратки движения. Придвигил съм се надолу, като че на цяла галактика разстояние, а съм изминал общо около пет метра. Чувствам в ушите си острата болка от водното налягане.

Извън обсега на здрачницата съм. Не би посмяла да слезе по-дълбоко.

И в следващия миг усещам острите ѝ нокти да ме стискат като клещи около глезена. Хватката ѝ е уверена и решителна. Крещя, а от устата ми се отделят мехурчета. Ритам, но това като че я активира повече. Стиска още по-силно. Отново подритвам и този път петата ми закача нещо голямо и твърдо, като например главата ѝ.

Тя е под водата. С потопена глава. Като че самата тя, току-що осъзнала този факт започва да се мята. Чувствам как хватката на глезена ми отслабва, но ръката ѝ се е заклезила в крачолата на панталона ми. Тъй като движенията ѝ са ограничени от теснината на отвора и от стегнатия крачол на панталона, тя е способна единствено частично да разкъса плата. Двете панталоните ми на ленти и пръстите и се оплитат като вързани в примка. Здрачницата е обзета от паника, докато аз я тегля все по-навътре в шахтата; приглушените ѝ от водата писъци са придружавани от резките движения на пръстите, докато те се кривят и губят форма. Чувствам един силен пристъп и после нищо. Здрачницата е напълно неподвижна. Удавила се е.

Отварям рязко очи и се мъча да зърна дъното. Но все още виждам единствено чернота. Всичко, което мога да сторя, е да продължа да се примъквам надолу в бездната метър по метър. В този миг ме осенява смразяваща мисъл. Ами ако вместо да докосна дъното, докосна Сиси? Ако бездиханното ѝ тяло блокира пътя, дрехите ѝ се реят около нея, лицето ѝ е подпухналото и безизразно в смъртта с коса, бавно олюляваща се около него?

Стискам очи, като че да прогоня образа от съзнанието си, сякаш така ще пропъдя мислите. Продължавам да дращя с пръсти надолу, а температурата на водата спада, кръвта бучи в ушите ми...

Няма да успея. Вече не ми е останало нищо.

Въздух. Никакъв. Започвам да изпадам в делириум, остри като бръсначи нокти се впиват в дробовете ми. Не желая нищо повече от това да дойде краят на това страдание, да отmine тази финална фаза от удавянето ми и мястото ѝ да бъде заето от смъртта.

Изведнъж пръстите ми докосват нещо. Не мека и еластична кожа, а блажената твърдост на метал. Дъното на шахтата. Започвам да вършея с ръце в старанието си да открия отвора, където каналът завива и преминава в другата част от шахтата. Не мога да го намеря. Едва когато изтласквам тялото си възможно най-ниско и главата ми се удря в дъното, успявам да видя дупката. Точно пред лицето ми е.

Ужасяващо малка е.

Раменете ми едва ще се проврат. Може би. Или пък може би не. Протягам ръце навътре. Нищо не ми остава, освен да се удавя, докато правя опит.

Хоризонталният участък не е дълъг. Всъщност е толкова къс, че ръцете ми успяват да достигнат другата му страна. Вкопчвам се в ръба и се придърпвам рязко с изпънати ръце като провирам глава и рамене. Главата ми преминава, докато не се изравнява с ръцете и поглеждам във втората вертикална шахта. Тази е много по-широка. Всичко, което трябва да предприема, е да прекарам тялото си, а после да ритам здраво. Само на секунди е. Въздухът е на секунди от мен.

Но аз се заклещвам. Нещо възпрепятства прогреса ми. Здрачницата е, макар ѝ удавена, ръката ѝ все още е заплетена в лентите от раздрания ми панталон. Тегля я зад себе си като мъртъв товар.

Дърпам по-силно, усещам леко поддаване. Успявам да измъкна по-голяма част от тялото си от хоризонталната тръба в по-широката вертикална шахта. Но въпреки това чувствам, че съм спиран. Ръката ѝ, мъртва и неподвижна, все още е закотвена в панталоните ми и без значение колко силно ритам, не успявам да се откача. В капан съм. Дори удавена, здрачницата се е превърнала в гюле и верига, водещи до моята смърт.

Значи това е краят ми. Сам във водния си гроб, във възможно най-непрогледния мрак на света. Същината на цялото ми съществуване, самотата, осуетяването на плановете, отчаянието, всичко е събрано в този тесен ковчег. Тялото ми се отпуска, напрежението ме изоставя. Пристъп; и после нищо. Мускулите ми релаксират. Дори бученето на кръвта в ушите ми отслабва и замира. Пръстите ми бавно се разтварят и ръцете ми се реят над мен като двойка струи дим над погребална могила.

Смъртта не е нещо чак толкова лошо. Просто ми отне дълго време да стигна до нея, това е всичко. Всичките тези години.

Над мен се появява ангел, нечий сив силует. Косата ѝ е отметната назад, докато се спуска надолу към мен, очите ѝ са широко отворени и се носят към мен като двойка гълъби. Готов съм за нея, когато посяга към мен с дългите си гладки ръце. Дърпа ме веднъж, после втори път. Заклещен съм; тялото ѝ се плъзва надолу.

Нещо освобождава крака ми и ангелът ме издърпва, освобождаването ми е далечно и маловажно. Чувствам натиска на топлото ѝ тяло върху гърба ми, така нежно и успокояващо е. Бавно движение нагоре, ръцете ѝ са под мишниците ми и ме държат през гърдите, черните стени пробягват покрай нас, докато се движим

нагоре, навън от шахтата, отминавам тавана на Познавариума, отминавам облаците, отминавам звездите, право към небесата, само че тук няма звезди, нито пеещи ангели или улици, павирани със злато, няма мляко, мед, плодове и слънчева светлина, а само чернота и мрак и после вече няма нищо.

Върнат съм обратно в съзнание от груби и настоятелни тласъци, от болезнени и ритмични удари в гръдния кош. Последвани са от празнота; потъвам обратно в сивотата.

После нечии кадифени устни върху моите, така сладостни и влажни. Мекота, притисната към мекота, така живи и всеобхватни. Изведнъж стават по-свирепи, държат ме в желязна хватка.

В устата ми прониква въздух и се плъзва в трахеята. Притокът на кислород е изгарящ, главата ми е изпълнена с ослепителна белота. В следващия момент започвам да кашлям, от устата ми бликва воняща вода, отвратителна е, сякаш е отлежавала в мен с години. Вдишвам въздух, невероятната чистота на кислорода ми носи неописуема яснота.

— Обърни се на една страна — казва Сиси и ми помага. — Изкашляй я.

Започвам да бълвам вода, повече е, отколкото си мислех, че е възможно. Правя го с такава засилка, че имам усещането, че изхвърлям части от черния си дроб, стомаха и бъбреците. Оставам да лежа на една страна, около минута съм твърде уморен да помръдна. Сиси ме вдига до седнало положение. Пръстите ѝ дърпат тениската ми нагоре, ръцете ѝ обхождат тялото ми, плъзват се по гърдите ми, опипват стомаха...

— Сиси? — произнасям името ѝ, а от устата ми продължава да се стича вода.

— Одраскан ли си? Ухапан? Наранен?

— Не знам.

— Докопа ли те, Джийн? Каж ми! — Очите ѝ са като водовъртежи от тревога.

И изведнъж отново ме изпълва страх, нов вид безпокойство завладява разсъдъка ми. Сиси е права: ако някой от нас е дори леко одраскан от здрачницата, ще започнем да се преобразяваме. Симптомите на тази ужасяваща дезинтеграция винаги се проявяват

незабавно, макар че завършването на целия процес може да отнеме няколко часа. Тя ме оглежда ужасено, косата ѝ е полепнала по бялото като порцелан лице, а водните капки се стичат по него, като че са пот.

Изправяме се едновременно, ръцете ѝ се вкопчват в тениската ми, а моите пръсти трескаво разкопчават блузата ѝ, която е залепнала плътно към кожата ѝ. На фона чезнещата зелена светлина очите ни обхождат кожата на другия. Пръстите ми се плъзват по нежните извивки на тялото ѝ в издирване на пробождане, драскотина или порязване.

Нейните ръце слизат надолу по десния ми крак и достигат до глезена. Тя потръпва.

— Какво има? — питам.

— Джийн — заговаря, а гласът ѝ е дрезгав от страха.

В продължение на най-дългите две секунди в живота ми тя отстранява разкъсания плат. Зяпва ужасено. Заради дългите предимно бели линии отбелязани по кожата ми от ноктите на здрачницата. Но има и една кървава рана. Където е успяла да пробие кожата и да даде път на слюнката си да проникне в мен.

Очите ни се срещат. И в следващия миг аз отскачам от нея.

— Махай се от мен — крещя. — Бягай, Сиси!

Но тя не помръдва, само ме наблюдава настоятелно, като че се опитва да ми инжектира лекарство със силата на взора си.

— Сиси! Трябва да се махнеш. Преди да съм се преобразил.

— Джийн! Правиш ли го?

— Какво?

— Преобразяваш ли се? Не ми се струва така.

И въпросът ѝ ме зашеметява. Притискам ръце към гърдите си, сякаш отговорът лежи там. Но тя е права. Не показвам нито един от симптомите на преобразяването, които баща ми беше ми втъпявал преди всички тези години. Няма треперене. Нямам усещането, че вътрешните ми органи се разпадат. Кожата ми не гори от треска.

— Обясни ни, че симптомите винаги се проявяват най-много до минута. Но мина доста повече от минута, а ти изглеждаш напълно добре. — Погледът ѝ се придвижва внимателно по тялото ми. Тя се изправя и отива до първия ред, където бях зърнал старейшините да ни наблюдават. Сега редът е празен. Оставили са след себе си само

няколко Светила, докато са напусkali забързано. Тя взима едно Светило и го задейства.

Разнася се зелена светлина.

Не потрепвам и не присвивам очи. Дори не примигвам. Светлината не ме дразни ни най-малко. В действителност е точно обратното: това е най-сияйният и красив цвят, от който някога не съм потрепвал. Светлината се замъглява и аз осъзнавам, че очите ми са пълни със сълзи.

Чувам звука от пречупването на пластмаса, а после по лицето ми потича течност.

— Хей — възмуцавам се. — Я престани. — По лицето и дрехите ми са разпръснати ярки зелени петна.

— Съжалявам — казва Сиси, като едва потиска усмивката си на задоволство. — Просто трябваше да се уверя. — Протяга се и бърше няколко искрящи капки от лицето ми. Потърква с пръст скулата ми, като го задържа там за една дълга секунда.

— Джийн — шепне — ти наистина си Ориджин. — Беше ранен, би трябвало да се преобразиш. Но погледни се само. — В очите й блести възхищение.

Всичко, което мога да сторя, е да се вирам в нея, временно останал без глас. Здрачницата беше цяла обляна в собствената си слюнка, ръцете и ноктите й бяха покрити с лиги, когато се гмурна в шахтата след мен. Но може би, когато ме е одрала, водата вече е била отмила слюнката.

— Не знам, Сиси.

— Самата истина е — шепне тя, все едно, че не чула и дума. — Ти си Ориджин.

Клатя глава със съмнение подозрение.

— Слюнката й може да е била отмита по времето, когато ме одраска. Имам предвид, че в шахтата се съдържа голямо количество вода. Ако е забила в мен нокът, изчистен от всякакви остатъци от слюнката й, тогава не бих се инфектирал. И това е причината да не се преобразя. Може това да е всичко.

Но тя продължава да ме гледа с удивление.

— Трябва да те огледам — заявявам бързо. — Обърни се. — Тя го прави, бавно излага мокрия си гръб на бледата зелена светлина. Пръстите ми бавно проследяват стърчащите й лопатки, спускат се

надолу по гръбнака. Гърбът ѝ е извит и гладък като вътрешната страна на мидена черупка. Пръстите ми спират на кръста ѝ. Стоя неподвижно и долавям някаква промяна у нея. Гръдният ѝ кош започва да се издува и свива учестено, диша по-бързо и по-дълбоко. Завърта глава и ме наблюдава с угълчето на окоото си през рамо.

— Добре си — обявявам тихо. — Няма драскотини. — Вдигам блузата ѝ и тя я облича. — Вкара въздух в дробовете ми. Откъде знаеше какво трябва да правиш?

— Учения ни обучи — обяснява. — Все се боеше, че може да се удавим в езерото под купола. — Тя потъва в мълчание; гледа към вратите. Те са обточени от утринната светлина навън. — Там навън не е безопасно — заговаря. — Вече никъде не е безопасно.

— Те бяха тук вътре — отвърщам. — Група старейшини. За да наблюдават смъртта ни.

Тя кима.

— И аз ги видях. Защо биха ни причинили такова нещо? Защо биха искали да ни убият? Мислех, че заповедта от Цивилизацията ни предпазва от... убийство.

Вдигам тениската и започвам да я нахлузвам.

— На гаровия перон престъпихме границата. Пред цялото село физически нападناхме старейшините, пък било то и при самозащита. Не са могли да го преглътнат. Не и при положение, че момчетата станаха свидетели. Налагало им се е да ни използват като назидание. Заповедта да върви по дяволите.

— Трябва да отидем за момчетата — казва тя, докато бързо закопчава блузата си. — После ще избягаме в гората. Далече от тук, доколкото е възможно. Засега да забравим за спускането на моста. Да вървим.

Полагам длан върху ръката ѝ.

— Налага се да ти кажа нещо. Сериозно е. — Представям ѝ накратко всичко, научено от Клеър. Говоря бързо, защото през цялото време изпитвам спешна потребност да се добера до къщата, където са момчетата.

— На изток от тук ли? — пита смаяно Сиси. — Учения е жив?

— Много е за смилане, знам го. Но онова, което трябва да предприемем, е да се измъкнем от тук. Можем да осъзнаваме и разбираме информацията по-късно. Ще избягаме незабавно, ще се

спуснем по планината до мястото, където реката извира от нея и ще я следваме на изток.

Но Сиси вече не ме слуша. Нито гледа към мен. Очите ѝ са приковани към нещо извън камерата. С още по-пребледняло лице сочи към отвора на шахтата.

Здрачницата — с лице надолу и неподвижна — е изплувала на повърхността като безжизнена буца. Черната ѝ коса е разстлана върху водата, подобно на пукнатини в стъкло. Острите ѝ нокти се бяха заплели в панталоните ми и аз я бях извлякъл през извивката на тръбата на дъното и оттам във втора шахта. Където безжизненото ѝ тяло бавно беше изплувало до отвора.

Сиси приближава към нея.

— Мъртва е, Сиси.

— Трябва да се уверя — отвърща тя и посяга надолу. Здрачницата е подгизнала и е твърде тежка. Сиси я просва на ръба на отвора и горната част на тялото ѝ увисва като прогнил черен език.

Подритвам с крак главата ѝ, докато профилът ѝ не става видим. Очите ѝ са затворени, устата е отворена като зейнала паст, а върховете на кучешките ѝ зъби са притиснати към долната устна.

Стене.

Двамата със Сиси отскачаме назад.

От лицето ѝ започват да си издигат тънки сиви струйки дим. Заскимтява, а пръстите ѝ треперят. Заради светлината от Светилото е: не е достатъчно ярка, че да я убие, но е повече от достатъчна да я подложи на бавно и мъчително изгаряне.

— Трябва да я довършим. Да я унищожим. Ще я изнеса отвън на слънчевата светлина.

— Сиси, да не поемаме риск. И да не губим време.

— Никога няма да намеря покой, ако знам, че в планината има здрачница.

— Сиси — произнасям с настойчив и въпросителен тон. — Прекалено опасно е. Ще си възвърне силите.

Но тя не ми обръща внимание. Навежда се и сграбчва здрачницата под мишниците. Измъква я от очертанята на отвора и я тегли заднишком, а петите ѝ се тътрят по земята. Но подгизналата здрачница е твърде тежка. След едва няколко стъпки Сиси я изпуска и тя се строполява на земята. Изпъшква глухо.

Аз вдигам здрачницата от земята и я мятам на рамо. Главата ѝ се отпуска до плешката ми, а зъбите ѝ се озовават изнервящо близо. В желанието си да ги държа под око, аз я извъртам, така че вече я държа като бебе. Лицето ѝ излъчва неочаквана ранимост. Черните дълги мигли са в пълен контраст с белотата на лицето ѝ. От кожата ѝ струи още дим, а острият аромат на горяща плът изпълва ноздрите ми.

Стоим пред вратите. През процеците прониква светлина.

— Може да живне. Заради болката. Бъди внимателен, следи устата и зъбите ѝ.

Сиси се настанява до мен с тяло, плътно долепено към моето.

— Държа ръцете ѝ плътно до себе си — казвам. — Ти наблюдавай устата, зъбите...

— Ясно — отвърща тя.

Притискам плътно здрачницата към гърдите си и затичвам към двойните врати.

При стълкновението с тях те се отварят рязко и се блъскат във външната страна на стените. Слънчевата светлина ни заслепява, изпречва се пред нас като преграда. Но ние не спираме; стъпалата ни продължават да пружинират по земята, дори когато здрачницата започва да се разпада в ръцете ми, дори когато кожата ѝ започва да цвърчи под пърлещите слънчеви лъчи. Тичаме възможно най-бързо и най-далече от Познавариума и от неговата затъмнена вътрешност, където здрачницата би могла да потърси спасение.

Окъпана в ранната утринна светлина, здрачницата надава смразяващ писък. Започва да трака с челюсти и звукът е като от трошенето на мрамор.

Препъвам се. Не ми е ясно как, дали причината е в някой камък или заради собствената ми паника, но изведнъж се озовавам във въздуха. Сривам се на земята и повалям Сиси със себе си, а твърдата и неприветлива повърхност ме блъска в стомаха. Свивам се и се боря за глътка въздух, като почти не осъзнавам, че здрачницата се е освободила от хватката ми.

— Джийн!

Покрай мен прелитат скърцащи оголени зъби. Неясните очертания на хлъзгавото ѝ тялото се хвърлят към мен, а после тя отскача назад.

Половин секунда по-късно скачам на крака и я подгонвам. Здрачницата е бърза, но определено не е във форма: вече отслабнала заради близкото до удавяне състояние, тя е съсипвана заради ужасяващия ефект на слънчевата светлина. Скоростта ѝ спада рязко; после се препъва, краката ѝ са омекнали като масло в горещ тиган, а костите ѝ се превръщат в желатин. Тялото ѝ се отпуска все повече, очертанията му се размазват бързо, докато мускулите и скелетът се карбонизират.

Скачам към нея и я бутам на земята. Всичката ѝ съпротива е изчезнала.

Повалена от моята инерция, тя се превръща в купчина кожа и тлъстина. Аз съм възседнал тялото ѝ и блокирам главата ѝ, като бавно тракащите ѝ зъби са далече от мен. Ръката ми потъва в разпадащия се череп, който сега е мек като варено яйце.

И в следващия момент у здрачницата не е останал и грам сили. Вече няма мускули, които да движат крайниците ѝ, нито желание да живее или да се храни. Повдига гърди леко като заешка въздишка. Съсухря се пред самия ми поглед, само гъстата ѝ гарваново черна коса не е пострадала от слънцето. Свършено е.

Въпреки това все още шепне и мълви нещо.

Сиси приближава и коленичи до мен. Здрачницата продължава да се разтапя и около нас се оформя жълтеникава локва. Въздухът е изпълнен от остра и задушлива миризма на горяща плът.

— Пази се от зъбите ѝ! — предупреждава ме Сиси.

— Всичко е наред. Свършена е.

Внезапно устата на здрачницата се отваря широко сякаш се прозява и излага на показ острите ѝ резци. Челюстта ѝ потръпва, вибрира силно заради треперенето ѝ. Носят се неясни звуци.

— С-с-съ... — шепне в опит да оформи думи.

Със Сиси си разменяме озадачени и ужасени погледи.

— Съ... съ... — мънка едва разбираемо.

Аз приближавам ухо към устата ѝ.

— Не, Джийн. Това е уловка.

Аз бутам ръката ѝ.

— Всичко е наред — шепна, но не към Сиси. Към здрачницата.
— Всичко е наред. Свърши се. — И се навеждам ниско, докато ухото ми не се озовава до самата ѝ уста.

Тя поема една последна глътка въздух с широко отворени очи, наподобяващи двойка зяпнали усти. И в този миг забелязвам ръката ѝ или по-точно онова, което е останало от нея. Пет белега от жигосване бавно чезнат под слънчевата светлина.

Най-накрая тя успява да произнесе последната си дума. Навеждам се още по-близо.

— Съжалявам — промълвява.

И после затваря очи.

Не казваме нищо. Заравям ръка в черната коса на здрачницата и в началото колебливо започвам нежно да галя копринените кичури. Пръстите ми разресват още влажната коса отново и отново, докато здрачницата не се смълчава напълно, докато вече я няма и от нея не остава нищо, освен косата ѝ.

Тичаме през селото. Сутринта е набрала скорост и по улиците вече се изсипват групи момичета. Със Сиси изоставяме всякаква надежда да останем незабелязани и поемаме по главната улица. Момчетата се обръщат да ни огледат и клатят глави, докато ги отминаваме.

Влизаме тихо в моята къща и оглеждаме смълчано вътрешността ѝ, поемаме с погледи празнотата на дневната. Изкачваме се по стълбите, като избягваме скърцащите участъци. Вратата на спалнята е леко открехната и аз внимателно надничам вътре. Всички момчета са на леглото, а ръцете им са завързани за различни части от него. Само Дейвид ме забелязва; разтваря широко очи. Аз вдигам пръст към устните си. Примигва учестено и сочи с брадичка към ъгъл от стаята, който е извън полезрението ми.

Оставили са стража.

Едър тип, но по-важното — заспал. Встрани от него лежи празна бутилка от вино, притисната към крака на стола. Устата на старейшината е широко отворена. От гърлото му се откъсват бълбукащи звуци, но не излизат напълно от устата. Очевидно не са очаквали съпротива или опит някой да ги спаси.

Сиси се плъзва в стаята след мен с кинжал в ръка и започва да реже въжетата. Момчетата, вече всички с широко отворени очи, са напълно наясно, че не бива да обелват и дума. Аз стоя с лице пред старейшината, а бутилката от вино вече е в ръката ми. При първия знак, че започва да се пробужда ще го фрасна с нея в лицето.

Само след минута всички момчета са освободени. Раниците, които бяхме опаковали по-рано, все още стоят на куп до вратата, сграбчваме ги и се измъкваме на пръсти от стаята. Затваряме вратата и оставяме пияния старейшина в неведение за случилото се.

Озовали се навън, хукваме по пътеката. Вече на открито лесно бихме могли да избегнем дебелия търбуси и лотоските крака. Бягството ни е подсигурено. Отминаваме групи момичета, които се

взират със зяпнали усти. Изминаваме настланата с камъни улица и завиваме по една странична пътека. Няколко момичета перат на платформата до потока, спират, за да ни проследят с поглед, докато тичаме покрай тях. Забелязвам как една се изправя и прави няколко бързи крачки към нас. Момичето с луничките е, вдига протегнатата си ръка и ни прави знак да спрем. Но няма време и ние прелитаме покрай нея, прекосяваме потока и влизаме в гората. Със същия успех между нас и тях могат да лежат стотици километри, вече няма начин да ни хванат.

Не спираме да тичаме цели петнайсет минути. Ромолящ поток ни предлага извинение да направим пауза; пълним манерките си доволни от възможността да си поемем въздух. Сиси оглежда главата на Бен, където по-рано е бил ударен от старейшина. Има малка цицина, но не е нищо страшно. По лицето на Елап се виждат няколко синини и драскотини. Казва, че е раздал няколко добри юмрука, преди да го надвият.

Внезапно сграбчва якето си и се препъва по посока на едно дърво. Чуваме го да повръща, а после кашля. Връща се обратно с преbledняло лице. Коленичи до реката и плиска лицето си с вода.

— Сега по-добре ли си? — пита Сиси.

— Все още съм малко замаян. Заради супата, която ни накараха да погълнем. Накараха ме да я изям със заплахата, че другите момчета ще пострадат в противен случай. Обещаха да ви върнат, ако я изгълтам цялата. — Прави гримаса и клати глава. — Единственият резултат беше загуба на съзнанието. Но студената вода помага. Също и изпотяването заради тичането. — Изправя се. — Иха, твърде бързо беше. Още съм замаян. Ще ми дадете ли няколко минути?

Правим го. Аз използвам времето да им разкажа всичко научено от Клеър: за Мисията, баща ми и необходимостта да се придвижим на изток. Те кимат мрачно, докато говоря и хвърлят предпазливи погледи по посока на Мисията.

Само Джейкъб се опълчва. Бавно вдига раницата си, а после я пуска обратно на земята.

— Значи сега вече наистина сме сами.

Сиси се обръща към него.

— Можем да се справим, Джейкъб. Ако останем заедно, ще оцелеем.

Той рита малък камък към потока.

— Значи просто ще следваме реката.

— Докато не се доберем до земята на млякото и меда.

— И колко дълго ще отнеме това пътуване? Няколко дни? Седмици? Месеци? Година?

— Не знам, Джейкъб.

Лицето му потрепва от емоции.

— Какво има, Джейкъб? — пита Епап.

— Защо не поемем на запад? — Той оглежда всички ни един по един. — Където се намира Цивилизацията. Ще следваме влаковите релси. Поне знаем, че това е някаква посока. Дори да ни отнеме седмици, поне знаем, че в края на тунела има светлина. Място, където има пилета, телета, храна и други неща. И хора. Цивилизация.

— Но не там трябва да отидем — отвърщам аз. Това не е земята на млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина.

— Кой го казва? — пита Джейкъб. — Онова странно момиче ли? Може би греша. Може и да лъже. Защо ѝ вярваш?

— А ти предпочиташ да вярваш на старейшините ли? Извини ме, но не са ли те именно хората, които току-що се опитаха да ни убият със Сиси? Които ви завързаха и се канеха да ви качат на влака насила?

Бузите на Джейкъб пламват, но от срам, а не от гняв.

Чувствам прилив на разкаяние, задето му се разкрещях.

— Просто искам да стигна до Обетованата земя — обяснява и се визира навъсено в краката си. — Там, където ни обеща да ни отведе Учения. Това е всичко.

Заговарям с по-мек тон.

— И тя лежи на изток, Джейкъб. Ще се доберем до там. Обещавам.

То вдига поглед към мен, очите му са влажни. Кима, кратък жест; но в това единствено движение долавям, че той ми дарява нещо ценно и съкровено, с него ми показва, че ми се доверява.

— Добре — намесва си Сиси. — Да продължаваме. Искам да се доберем до хижата преди падането на нощта.

И ето че отново тичаме между дърветата право към изгряващото слънце, на изток.

Придвижваме се трудно. След минути свеждаме темпото си до бърз ход, съобразен с по-малките крачки на Бен и крехката му възраст. Той дава най-доброто от себе си, косата му е мокра от пот под зимната шапка, а бузите му розовеят от усилието. Постепенно теренът на гората, покрит с килим от борови иглички, отстъпва място на гола пръст, докато зад гърба ни не остава и последното дърво и краката ни започват да стъпват по твърдата повърхност на планинските скали. Слънчевата светлина рефлектира от ширналия се с километри леко набразден гранит и блясъкът ѝ ни заслепява.

Правим нова почивка, накацали по ръба на стръмен склон. Надолу по него се спуска същата въжена стълба, която само преди дни бяхме използвали, за да се изкачим. Спускането е опасно и ще изразходваме много физически сили, така че Сиси желае всички да са напълно отпочинали, преди да тръгнем надолу. Седим на твърдата повърхност с крака, протегнати пред нас, като се облягаме на раниците си. Скалистите куполи са обдухвани от свиреп вятър, който свири в клисурите.

Сиси рови в раницата си и вади бинокъл. На мястото, където се намираме, разполагаме с почти панорамна гледка. Тя оглежда просналата се пред нас, нагъната като одеяло територия. Вляво тънката сребърна нишка на река Неде блещука под яркото слънце. Сиси насочва бинокъла на изток. Ако се надява да зърне нещо на хоризонта, нещо, което би могло да подсказва за Обетованата земя, не го споделя с нас.

— Може ли да погледна? — пита Епап.

Сиси не му обръща внимание и оглежда вляво.

— Още колко? — пита Бен.

Епап му отговаря.

— Бих казал, че сме на половината път. Така че ни остават около четири часа, докато стигнем до хижата. Хей, Сиси, дай и на мен да погледна през бинокъла.

Но тя като че не го чува: показалецът ѝ върти диска за фокусиране, като го придвижва напред и назад във все по-малък диапазон. Гънките по подаващото ѝ се над бинокъла чело стават все по-дълбоки. Внезапно гърбът ѝ се напруга.

— Всичко наред ли е? — питам аз.

Тя зяпва с уста широко, колкото са големи окръжностите на лещите на бинокъла. Дърпа го от лицето си и се визира с невъоръжени очи. В тях личат уплаха и смущение.

Изправя се. Ние всичко го правим. Решавам, че е забелязала от планината да се спускат група старейшини. Но бинокълът беше насочен встрани от планината към територията под нас.

— Няма начин — произнася тя. Вятърът приглушава гласа ѝ и го свежда да ужасен шепот.

Епап взима бинокъла от ръцете ѝ. В началото не забелязва нищо. Но после веждите му се повдигат високо като хвърчила, запратени в небето. Отскача назад и почти изпуска бинокъла.

— Какво има? — пита Дейвид, вперил поглед в същата посока.

Епап поклаща глава, сякаш се опитва да проясни разсъдъка си.

— Не знам... Не е възможно.

— Какво става?

— Просто въображението ми играе номера...

— Лодки — прекъсва го Сиси. — Плават по реката.

Сграбчвам бинокъла от ръцете на Епап. Отнема ми няколко секунди да определя мястото на реката и дори тогава единственото, което успявам да видя, е проблясването на водата. Реката представлява тънка виеща се лента, изпълнена с ярки, отразяващи слънцето окръжности, доста е дезориентиращо и започвам да мисля, че може би Епап и Сиси си въобразяват неща, които не са там.

Но в следващия миг го зървам.

Кръгъл кораб във формата на купол, блести приглушено заради хромираните повърхности, които го покриват. Върти се и подскача по течението, подвластен на милостта на реката. От периферията му висят тънки въжета, наподобяващи краката на насекомо. В края на всяко от тях има нещо дребно с форма на топка. Увеличавам образа.

Въпросните топки представляват удавени коне, безжизнени и отпуснати, влачени в реката като обесени престъпници. По-рано тези коне явно са теглили лодката, докато здрачниците са се приютявали в купола за през деня. На двата бряг има по три коня, всеки вързан за лодката, които я насочват по протежението на реката. Когато течението се е ускорило, конете явно са били принудени да преминават в лек галоп,

а после и в по-силен; и накрая, неспособни да спазват темпото, са се строполили и са били повлечени във водата.

— Какво става? — чувам да прозвучава гласът на Бен от милиони километри разстояние.

Насочвам бинокъла нагоре по реката. Има още лодки. Всички са с куполи и всички теглят удавени коне в края на въжетата.

— Виждаш ли здрачници? — пита Бен, а гласът му се усилва истерично.

Завъртам диска за фокусиране с треперещ пръст. В ползрението ми влизат още лодки, цяла флота е разпръсната по протежението на реката. Течението ги тласка към пещерата в планината. Към нас. Снижавам бинокъла.

Бен се вира в мен.

— Това е, нали? Група ловци — произнася, а гласът му разцепва въздуха.

Клатя глава.

— Не просто група. Приижда цяла армия от тях.

Сиси се навежда и опира длани в коленете, сякаш някой я е ударил в стомаха.

— Помните ли, като ни нападнаха в реката? С абордажните куки? Тогава казах, че стават все по-находчиви и силни.

— Тя клати глава. — Дори не съм имала представа.

— Как изобщо е възможно това? — пита Епап. — Как са построили тези лодки толкова бързо? — Обръща се към мен, сякаш аз би трябвало да знам.

— Може би са... Не знам — отвърщам.

— Флота от толкова много лодки... не се строи за няколко дни — отбелязва Епап. — Това отнема месеци и дори години. Ти си този, който е живял с тях. Не си ли чувал нещо за създаване на цяла флота?

— Не, нищо.

— Да се съсредоточим върху това какво да предприемем — подканя ни Сиси. Мъчи се да запази тона си спокоен. — Наясно сме, че до няколко часа здрачниците ще влязат в пещерата. Допускам, че водопадът ще изтреби сериозна част от тях, но много ще оцелеят. И в пещерата е тъмно; оживелите ще се задържат там до падането на нощта.

— А после какво? — пита Бен.

— И после ще ни погнат — отговаря Дейвид. Изглежда толкова дребен, а тънките му ръце треперят, отпуснати край тялото му.

— Не — намесвам се. — Няма.

Всички се обръщат, за да ме погледнат.

— Обърнете внимание на вятъра. Духа от запад на изток.

— Което значи? — пита Бен.

— Значи, че първо ще надушат Мисията. Достатъчно е да продължим да се движим на изток и да се държим по посока на вятъра. Населението на Мисията наброява стотици. Ние сме едва шестима. Мисията представлява вулканично изригване от аромати, докато ние сме просто повеи. Докато продължаваме да поддържаме разстоянието между нас и Мисията и се движим по посока на вятъра, ще сме добре. Ще продължим да бягаме. Ще продължим да оцеляваме. На път към Обетованата земя.

— Те ще ни последват.

Клатя глава.

— Ще са така преситени от човешка плът в Мисията, толкова потопени в човешките аромати, носещи се около тях, че няма да подушат нашия бегъл полъх на десетки километри разстояние. — Поглеждам към реката. Дори без бинокъл вече успявам да зърна черните точки, които представляват лодките в момента. — Но се налага да действаме. Въпросът е на живот и смърт и се налага да наберем скорост.

Вземам раницата си и я мятам на гърба си. Пръв съм на въжената стълба, а момчетата са след мен. Епап предлага да поведе колоната и прикрепя раницата на Бен на гърба си.

— Не гледайте надолу — поръчвам на по-малките момчета. — Дръжте погледа си прикован към напречниците пред вас. Бавно и внимателно, ясно ли е?

Епап се хваща за стълбата и поставя стъпалото си на първия напречник, но в следващия миг се заковава на място.

— Сиси? — казва.

Тя не е помръднала. Продължава да седи на същото място, а лицето ѝ издава, че е разкъсвана от противоречия.

— Хайде, Сиси! — крещя. — Трябва да побързаме.

В този момент лицето ѝ се прояснява. Вътрешната битка е приключила. Поглежда ме със спокойни, но влажни очи.

— Хей! — викам. — Да вървим.

— Не е така просто — отговаря тя.

— Кое не е така просто? — учудвам се.

— Да побегнем.

— Какво?

— Трябва да се върнем.

— В Мисията ли? Ума ли си изгуби?

— Налага се да ги предупредим за лодките на здрачните.

Аз отивам обратно при нея.

— Ако се върнем, ще умрем. Ако тръгнем сега, ще живеем — обяснявам. — Толкова е ясно. Ако тръгнем незабавно, ще стигнем до Обетованата земя. Отново ще видим баща ми. Няма как да е по-просто от това.

— Аз се връщам в Мисията.

Взира се в нея.

— По каква причина, Сиси? И бездруго са мъртви. Дори да ги предупредим, колко далече мислиш, че ще стигнат с тези крака?

— Не мога да постъпя така, Джийн. Не мога да ги оставя да бъдат разкъсани.

Обръщам се към Епап.

— Ще й вкараш ли малко здрав разум в главата?

Но той само гледа към Сиси с колебание и неувереност.

— О, хайде, не и ти, Епап!

Сиси стои, загледана към реката.

— Учения ни поръча никога да не оставяме свой. Ако просто си тръгнем, като знаем това, което знаем, значи, че ще изневерим на всичко, научено от него.

Ядосано соча с пръст на изток.

— Учения иска да поемем на изток. Учения желае да се доберем до земята на млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина. Учения ни очаква там. Ще се движим на изток. Това иска от нас Учения! Така че не ми казвай какво мислиш, че би искал Учения.

Гласът на Сиси е тих в сравнение с укорния ми тон.

— Тръгнем ли си, ръцете ни ще са изцапани с кръвта им. На момичетата от селото, на бебетата. Стотици на брой. Няма да съм способна да живея с това.

— О, хайде, Сиси, сами си го докараха.

— Не! — отвръща тя, като вече повишава тон. — Ние ги доведохме при тях. Не го ли схващаш? — Погледът ѝ търси моя. — Заради нас сега те са в опасност. Ако не бяхме идвали, лодките им никога нямаше да стигнат толкова далече. Ако не бяхме ние, здрачниците никога нямаше да открият Мисията.

Вятърът свири сред гранитните кубета. Пред лицето ѝ се спускат дълги кичури коса, но тя не ги отмята встрани.

— Аз се връщам — заявява. — Това е единственото, което ми хрумва да сторя. Ще им кажа за здрачниците. Ще ги убедя всички да се качат на влака и да напуснат незабавно. Ще бъде тясно, но ще се справим.

— Полудя ли? Сиси, не знаем къде отива този влак. По тази причина напуснахме Мисията.

— И именно по тази причина ще се качим в него. Защото не знаем. Може и да ни отведе до избавление. Но ако не се качим на влака, това значи сигурна смърт. — Тонът ѝ е напрегнат и решителен. — Животът на никоя от тях не е бил лесен. Няма да ги оставя да бъдат разкъсани от здрачниците, след като бих могла да го предотвратя. Няма да мога да се помиря с мисълта, че съм ги изоставила.

Заглеждам се в Сиси.

— Сиси, не прави това.

Тя пренебрегва думите ми и се обръща към останалите.

— Вие всички тръгнете с Джейн. Помогнете му да намери Учения. Не се тревожеше за мен. Аз ще се справя.

— Не. — Епап примигва учестено, а лицето му е бледо. Пристъпва към Сиси. — С теб съм, Сиси. Така е редно да се постъпи.

— Аз също — казва Дейвид и бърше сълзи от лицето си. — Да се върнем в Мисията.

— Аз също — присъединява се и Джейкъб, гласът му трепери, а на устните му се появява лека храбра усмивка. — И аз съм с теб.

После Бен се затичва към Сиси и я прегръща здраво през кръста. Тя разрошва косата, която се подава изпод зимната му шапка. Поглежда ме.

Аз отклонявам поглед. Вятърът духа и макар поривът му да не е по-силен от предишните, прорязва ме, като че съм изпразнен от съдържание. Ритам един камък от ръба.

— Значи това искате? — питам. — Да ви гонят, да бъдете преследвани? Да бъдете техни жертви през целия си живот? Родени като жертви и да умрете жертви? — Оглеждам ги един по един. — Това е нашият шанс да сме нещо повече от жертви. Да се спасим от всичко това. Но вместо това вашият избор е да се върнете като избягали животни, които се прибират обратно в клетката.

Никой не отговаря. Съзвездието от точки в далечината става по-забележимо.

— Можем да бъдем свободни! — Гласът ми изневерява. Махам с ръка към хоризонта на изток. — Това е посоката, в която трябва да поемем. На изток, където е баща ми.

Внезапно се чувствам замаян и слаб, а земята под мен е нестабилна. Навеждам се и чакам светът да спре да се върти.

— Не постъпвайте така — отронвам, а приглушен допълнително от вятъра, гласът ми е изгубил цялата си сила. От устата ми едва долита шепот. — Не ме оставяйте сам.

Те мълчат за миг. Стоят абсолютно неподвижно. В застиналата картинка, която представляват, помръдват единствено развяваните им от вятъра коси. После Дейвид прави крачка към мен и макар тя да е една-единствена, усещането е сякаш цялото разстояние помежду ни е изчезнало.

— Ела с нас, Джийн — заговаря. — Моля те. — И тази последна дума като че пречупва нещо у мен.

Обръщам глава и устремявам поглед към хоризонта на изток. Към огромната шир, празна и пуста.

— Джийн — Ред е на Джейкъб да заговори. — Ела с нас. Вече си част от нас. С нас си. Наистина го чувствам. Пасваш така идеално. Ние сме семейство. Няма да те оставим да си тръгнеш.

Никой никога не ме е молил за нищо. За няколко секунди не казвам нищо, чувствам единствено странна разливаща се топлина да пълни ниши в мен, където досега съм усещал единствено празнина. Отново се обръщам с лице към тях. Бен ме наблюдава с големите си, изпълнени с надежда и очакване очи. Прочита на лицето ми решение, което едва съм наясно, че взимам и се усмихва широко. Подръпва развълнувано ръката на Сиси.

— Идва! Идва с нас!

Епап кима към мен с топлина в погледа.

— Трябва да потегляме — заговаря. — До Мисията има много път. Ти води, Джийн. Аз ще поема опашката. Какво ще кажеш?

Виждам се как пристъпвам напред и ставам част от групата им. Почти чувствам как ме потупват по гърба и зървам радостните пламъчета в очите им, усещам прилива на енергия в краката си, докато ги вода обратно към Мисията.

Но всъщност не съм помръднал. Заковал съм се на място. Още веднъж се вирам към хоризонта на изток. Чувствам как милиони ръце ме теглят в различни посоки.

— Аз ще вървя зад Джийн! — заявява Джейкъб и вдига раницата си.

А аз продължавам да не помръдвам.

В следващия момент, останалата мълчалива толкова задълго Сиси заговаря. Но за разлика от гласовете на другите нейният не звучи развълнувано.

— Джийн. — Това е всичко, което казва. Просто моето име, съвсем тихо. Тонът ѝ е изпълнен с нетърпима тъга, която ме съсипва. Клати глава, докато ме гледа, и в този кратък момент помежду ни прелитат хиляди скрити слова на осъзнаване и разбиране.

Момчетата се обръщат към нея, а по лицата им се изписва объркване.

— Сиси? — обръща се Бен към нея. — Какво...

— Джийн няма да дойде с нас — обяснява Сиси, без да откъсва поглед от мен.

— Какво? Какво имаш предвид?

Гласът ѝ е спокоен.

— Изток е неговата посока. За него е определен пътят до Учения.

— Не — възпротивява се Дейвид, а гласът му кипи от емоции. — Той е един от нас. Остава с нас...

— Той е Ориджин — прекъсва го тя. — Неговият път е различен от нашия.

— Сиси — казва Бен — той иска да дойде с нас и...

— Не оставяйте Джийн да умре — произнася тя. — Джийн е Ориджин. Той е лекът. Трябва да остане жив. Трябва да поеме на изток. Нищо не е по-важно.

Лицата на момчетата пребледняват. Но широко разтворените очи и безмълвно потрепващите устни издават нежеланото признаване на

факта, че Сиси е права.

— Той трябва да открие Учения — продължава с решимост и спокойствие. — Именно това желае Учения, такъв е бил планът му от самото начало. Не можем да допуснем чувствата ни... — лицето ѝ става твърдо като кремък — да се изпречат на верния път. — Гледа ме съсредоточено с ъгълчето на окото си и за първи път гласът ѝ затрепера заради вътрешната битка и изпитваната болка. — И дълбоко в душата си Джийн също иска това.

Момчетата ме поглеждат. И сега Бен вижда нещо друго на лицето ми, различно изражение, което кара долната му устна да затрепери, а очите му да се напълнят със сълзи.

— Джийн? — произнася въпросително и въпросът му увисва във въздуха, брулен от вятъра.

Сиси приближава към мен, а изражението ѝ е непреклонно.

— Той иска баща си. Нищо — и никой — няма по-голямо значение за него. Не можем да му го откажем. Трябва да го оставим да си тръгне. — И сега тя стои точно пред мен, толкова близо, че успявам да зърна пукнатините в коравото ѝ изражение. Меките процеци, където личи болката.

— Би вървял до края на земята, за да го намериш, нали, Джийн?

Момчетата зад гърба ѝ се взират в мен. Небето над тях е наситено синьо, няма нито едно облаче. Бен започва да риде, а Елап го прегръща утешително през раменете.

— Няма да ви напусна — заявявам.

— Трябва — отвръща Сиси. Няма да позволя да останеш.

— Приключих с изоставянето...

Тя притиска пръст към устните ми и ме кара да замълча.

Отразяваната от гранитния купол слънчева светлина озарява дълбоките извори, които представляват ирисите ѝ. Помня първия път, когато видях тези кафяви очи на екрана ми в училище. Случи се, когато тя избра номерата от лотарията за Лова на хепъри. Минали са толкова много дни, а аз още помня всички подробности за тези очи, макар и видени през дигиталните пиксели на екрана, невероятната им смесица от сила и нежност.

И именно това усещане създава ръката ѝ върху лицето ми. За сила и нежност.

— Джийн — шепне и гласът ѝ най-накрая я издава. Преглъща с усилие. — Върви. — За миг решителният ѝ взор отстъпва място на бегло колебание. Прави пауза, сякаш ми дава възможност да заговоря. Но аз не казвам нищо. Тя затваря очи и се обръща обратно към момчетата.

Аз не помръдвам. После с движение, което като че отнема часове, пристъпвам към въжената стълба. Вече нищо не е материално, нито гранитът под мен, нито краката ми, нито тялото ми. Имам усещането, че следващият порив на вятър ще ме понесе нагоре, не точно ще ме отвее, а по-скоро ще ме разгради кост по кост, докато от мен вече не е останало нищо.

— Джийн! — крещи Дейвид. — Отново ще те видим. Някой ден. Нали?

Кимам. Той ми се усмихва в отговор и аз усещам как устните ми се извиват от само себе си и се разделят, за да оформят усмивка. Това не го знаех, не ми беше ясно, че усмивката може да изразява печал. После правя нещо, което баща ми винаги ме е предупреждавал да не правя. Вдигам бавно ръка и махам едва-едва. Те помахват обратно, всички до един, очите им са влажни.

Придърпвай надолу от бремето на натежалото ми сърце, аз стъпвам на по-долния напречник и после на по-долния. Образът на Сиси и момчетата е заменен от този на твърдата гранитна стена, изникнала пред мен, докато слизам по стълбата. Стъпалото ми намира следващия напречник, и следващия, и следващия и ето, че отново съм сам на света.

Движа се усилено и бързо. Така е по-добре, с бясно препускащо сърце, бели дробове, молещи за глътка въздух и съзнание, устремено към онова, което лежи пред мен, а не към онова, което оставих зад гърба си. Аз съм миниатюрна точка, която се придвижва през необятността, забравена територия, опразнена от спомени, застинал в позиция, която никога няма да се промени.

Когато слънцето започва да залязва, обувките ми вече не газят по твърдия гранит, а по мекия килим на гората. След дърветата е по-студено и по-тъмно, сякаш здрачът се е настанил там преждевременно. Продължавам да спазвам енергичната крачка, нетърпелив да натрупам километри зад гърба си.

Но плътно разположените дървета и сходният им вид ме дезориентират и ме карат да се въртя в кръг. Гледам към небето за насока, но високите секвой растат гъсто една до друга и позволяват да зърна само откъслечни участъци от небето, пречат да установя позицията на слънцето. Дори не знам накъде е изток. Цветът на небето ме тревожи, оттенъкът му вече не е син, а е озарено от огненочервените отблясъци на залеза.

Нощта започва да пада.

Аз съм градско момче, не съм свикнал да се ориентирам в пущинака. Забързвам, в очните си ябълки усещам напрежение от нарастващата паника. Десет минути по-късно съм принуден да приема онова, което отричам от повече от час. Изгубен съм, вътрешният ми компас не става за нищо. Вече не знам дали вървя към Мисията или се отдалечавам от нея. Изразходвах скъпоценно време.

С тревога забелязвам, че няколко звезди вече блещукат по сумрачното небе. Нощта се спуска върху света. В същия този миг някъде под краката ми, в планинската пещера, стотици здрачници чакат чезненето на деня и настъпването на нощта. Тази мисъл ме изнервя до крайност. Не след дълго здрачниците ще започнат да се изкачват по стените на пещерата, да се вкопчват в пълзящата

растителност и да изникват през отворите, през които влизат сноповете светлина денем. Ще се изсипят навън в невъобразимо огромна маса, ще покрият планинските склонове като надигаща се черна мазна течност, докато се надпреварват към Мисията.

Надявам се Сиси и момчетата да са се справили добре и да са достигнали невредими до Мисията. Надявам се да успеят да убедят момичетата да се качат на влака и те самите да имат възможност да напуснат преди пристигането на здрачниците. Докато вървя, на плещите ми започва да тежи все по-голямо чувство за вина. Задето ги изоставих. По същия начин, по който заряхах Ашли Джун, предадох и тях. Вървя по-енергично и по-бързо, защото изпитвам потребност умората да заглуши мислите ми.

Половин час по-късно се облягам на ствола на едно дърво, дишам учестено и оглеждам притъмнялата гора. Досега би трябвало да съм от другата страна на планината, на километри далеч, на безопасно разстояние от техния маршрут и с вятър, духащ в гръб. А не изгубен и уплашен в тъмнината и тишината на гората. Преди няколко дни, когато Клеър ни водеше, тук гъмжеше от живи същества. А сега ме обгръща зловеща тишина. Като че всички обитатели са почувствали прииждането на здрачниците и вече са побегнали.

Когато учестеното ми дишане се поуспокоява, долавям далечния ромон на поток. Запрепъвам се към него не защото съм жаден и ми е нужна вода, а защото си спомням, че само на петдесет метра от дървената хижа минава поток. Може би е същият.

Бълбукащ и бързо течащ ручей е. Навеждам се и наплисквам лицето си. Ледената вода ме изтръгва от облака на замаяност, в който се намирам и ме запраща в безоблачните полета на бдителността.

В главата ми се оформя идея. За изход. Не е съвършена; всъщност е далече от такова определение. Но тъй като температурата пада рязко и студът пролазва по гърба ми, аз осъзнавам, че това не само е приложим метод, но е и единственият. Слагам раницата на гърба си, затягам каишите и затичвам успоредно на реката. С широко отворени очи, които следят за хижата.

Защото вътре в хижата е делтапланерът на баща ми.

Почти отминавам хижата само на метри разстояние от нея. Единичен вой е онова, което ми помага. Носи се в нощното небе и идва плашещо отблизо. Кара ме да се закова на място. И точно тогава я виждам, не хижата, не веднага, а само просеката. След секунди вече прекосявам просеката и се озовавам на предната веранда на хижата.

Докато завъртам топката, хор от още викове, мъжки и женски, се извисява в небето, кънтящ от безумен копнеж. Оглеждам гората, ограждаща просеката. Никакво движение. На изток от мен просеката внезапно преминава в стръмен скалист участък. Там духа силен вятър. Това е мястото, от което баща ми е отлетял с делтапланера. От ръба на скалата, нагоре в небето, реещ се над пустошта. И това е мястото, от което аз трябва да полетя.

В хижата е тъмно. Вадя Светило от раницата си и го задействам. Делтапланерът е точно където си спомням, че го видях, окачен на стената на спалнята. Сега, когато се налага да го използвам, ми изглежда не така солиден и в същото време тромав. Оглеждам го, като се старая да схвана идеята зад безумието от каиши и пръчки. Не намирам никаква логика. Трябва да има и нещо друго. И в този миг си припомням. Отварям раклата с дрехи и вадя странния на вид елек, който бях забелязал няколко дни по-рано. Разкопчавам ципа като се опитвам да разгадая предназначението на куките и карабинките, които висят от дрехата. Обличам елека и прекарвам краката през коланите. Сега в делтапланера има повече логика: куките се закачат към противоположни куки, а карабинките съвпадат с други като тях в същия цвят.

Вик отвън кара прозорците да задрънчат.

Стъклото вече представлява гладка черна повърхност. Нощта се е просмукала в небето.

Като че с цел официално да се обяви падането на мрака, планината е огласявам от писъци. Но сега са по-силни, дращят по стъклата като нокти по парче лед. Дочувам приглушен пукащ шум, като че от трошенето на клечки за зъби — отнема ми минута, преди да осъзная, че това са далечни звуци от падането на дървета, стволовете им биват поваляни от ордите здрачници. Миризмата на хепъри, която се носи из планината ги кара да обезумеят.

Оставям делтапланера на леглото и изтичвам навън. От верандата успявам да видя как прогресира масовото им настъпление. В

далечина високите дървета се тресат.

Идват. Движат се насам. По грешка или по предварителен план хижата се намира директно на пътя им.

Тичам обратно вътре. Обмислям да спусна капаците и да се укрепя в хижата. Но незабавно отхвърлям тази идея — тази хижа има толкова шансове да издържи на нападение на здрачници, колкото и кутия кибрит на пожар. За секунди ще превърнат постройката в купчина трески.

Взимам делтапланера и се придвижвам странично по коридора, за да го изнеса навън. Около мен вее свиреп студен вятър и усилва ехото от техния вой.

Сега или никога, готов или не. Избирам сега и влагам надежди в готов.

Закачам една кука на съответстваща кука на делтапланера. Тръгвам към ръба на скалата още докато свързвам карабинките една с друга и прекарвам различни въжета през отвори, всичко е плод на предположение и в никакъв случай не съм убеден в онова, което върша. Мога само да се надявам, че застават, където се очаква, че трябва да бъдат.

Земята под мен започва да вибрира.

От гората зад гърба ми и встрани от мен се носят писъци. Звучат малко по-различно, възторжени са, стонове на приятна изненада, на неочаквано откритие.

Тичам. Висящи, още незатегнати карабинки се удрят в тялото ми, като че някое нетърпеливо дете ме потупва с длан — погрижи се за мен, погрижи се за мен, погрижи се за мен — но вече е прекалено късно за това. Всичко, което усещам, са острите им като бръснач писъци, които се връзват не само в тъпанчетата на ушите ми, но и в кожата на гърба ми, в кожата на стъпалата, като докопващи ме нокти на протегнати пръсти. Дърпам металното кормило на делтапланера над главата си, като се старая да не се препъна докато тичам. Едно-единствено залитане сега би представлявало ужасна грешка.

Започва да ме обгръща море от тъмнина.

Не поглеждай назад. Не поглеждай встрани. Просто следи с поглед ръба. Тичай към ръба, тичай, тичай, тичай.

Ето го и него, ръбът на скалата ме връхлита. Отвъд е зяпналата паст на нищото. Не ми е ясно какво се очаква да правя с делтапланера,

но вече е твърде късно за умуване. Земята се тресе, въздухът е пронизван от хиляди стонове на копнеж и аз се хвърлям през ръба в зейналата бездна с бездънната ѝ чернота.

И точно в мига, когато го правя, чувам вик, зад гърба ми се откроява една-единствена дума. Джийн!

Летя надолу, размахвам крака в празното пространство, след като там вече е изчезнала опората на скалата. Няма вятър. Делтапланерът плющи като ранена птица, крилете му тракат истерично. У мен се надига смразяваща паника.

Изведнъж задухва ужасяващ вятър. Делтапланерът се понася с него с почти доловимо за ухото съответствие. Нощният въздух — някога така празен — внезапно придобива плътността на пищен килим под мен и ме издига в небето.

Със сърце в гърлото и с ръце, стиснали кормилото така силно, че кокалчетата ми са побелели, аз хвърлям поглед надолу. Здрачниците се изсипват от ръба на скалата и падат право в черната пропаст. Делтапланерът се заклаща. Насочвам погледа си към кормилото и се съсредоточавам върху шеметната задача, която стои пред мен. Накланям тялото си ту в една ту в друга, посока и изпробвам принципите на летене на внимателно обмислени етапи. Усвоявам бързо повечето неща и скоро придобивам усет за управлението на делтапланера. Всичко се получава бавно и плавно, без резки движения и внезапни маневри. Не е прекалено трудно, щом веднъж надделееш уплахата.

Всъщност е доста стимулиращо. Усещането да се извисявам във въздушната шир, изненадващо галещият свеж вятър върху лицето ми. Далече под мен от планината изниква колосален водопад и от планината се излива река Неде. Блести там долу като сребриста нишка, показваща посоката стрелка, сочеща на изток. Към Обетованата земя. Към баща ми. Ако вятърът задържи посоката си, ще се справя лесно.

Хвърлям един последен поглед назад към планината. Луната вече сипе млечната си светлина върху планинските склонове и аз успявам да зърна одеялото от сребристи и черни точки, което се спуска по тях като плащ. Вътрешността на планината бълва вълна след вълна здрачници. Не след дълго ще се стигнат до Мисията.

Постарах се да не мисля за тях, но съзнанието ми неволно се насочва към Сиси и момчетата. Досега вече трябва да са се добрали до Мисията. За миг ме изпълва празнота, по-всеобхватна от нощното небе.

Взира се право напред. На изток. Някъде там, отвъд обсега на зрението ми се намира баща ми.

Питам се колко момичета е успяла да убеди Сиси да се качат на влака.

Хрумва ми, че баща ми ще е почернял, след като вече не му се налага да се крие от слънцето. И вероятно ще е понапълнял около кръста, като се имат предвид всичката храна и напитки, които е консумирал.

Чудя се дали Сиси и момчетата вече са на влака. Дали момчетата от селото се тъпчат вътре заедно с тях, докато локомотивът набира обороти.

Баща ми сигурно ще има брада или мустаци или може би само наболи косми. Ще има окосмяване по ръцете и краката. Торбичките под очите му ще са се смалили или изобщо ще са изчезнали благодарение на месеците и годините дълбок и спокоен сън. Ще изглежда различно — моят баща, но освободен от маските, носени с години, ще е показал истинската си и неподправена същност.

Искам да знам дали Сиси и момчетата са добре. Чудя се наясно ли са за огромния брой здрачници, устремили се към тях.

За пръв път в живота си наистина ще видя баща ми да се усмихва. Ще стана свидетел на най-съкровени емоции, които се е научил да потулва. Ще зърна как устните му се извиват, как зъбите му блестят с вече отработена естественост, как проблясват очите му. Ръцете му ще останат спокойно спуснати встрани от тялото му, защото вече няма да изпитва потребността да чеше китките си в преструвка. Именно това ще направи, като ме види. Ще се усмихне. Ще се усмихне, облян от слънчевата светлина и няма да е принуден да се скрие в сенките.

Питам се дали Бен не е прекалено уморен от целодневното ходене. Дали Дейвид се е сетил, че ще му трябва ръкавици и шал, защото проникващият в отворените клетки на влака вятър ще е суров и режещ. Чудя се дали ръката на Сиси е по-добре и дали се е преборила

с инфекцията. Чудя се дали мислят за мен, както аз за тях. Чудя се дали Сиси изпитва потребността да е с мен. Както аз да съм с нея.

Над мен блещукат звезди и създават усещането, сякаш са на една ръка разстояние. Като че мога да се протегна, да ги откача от местата им и да ги наблюдавам как се сипят надолу като снежинки.

Устремявам поглед на изток. Зървам баща ми, окъпан от топлите слънчеви лъчи, сияещ и неясен като фантазия. Виждам го как чезне и избледнява като всички сънища на ярката утринна светлина.

Стискам кормилото по-здраво. После насочвам краката си на една страна и накланям тяло. Звездите се завъртат около мен, докато извивам делтапланера, луната подскача като топче, прикачено на канап. Сребрилата река се върти под мен. И в следващия миг планината е пред мен, върхът ѝ е килнат на една страна като наклонена от изненада и объркване глава.

Летя на запад.

Обратно към Мисията.

Мисията е сгушена между два хребета на планината и аз я пропускам при първото минаване. Мостът — по-точно двете му половини, изправени като подпори за книги, — се оказва безценна отправна точка. Кръжа наоколо и зървам няколко светли точки в тъмната гръд на планината. Приближавам, докато Мисията не изплува от мрака и не различавам меко озарените къщи. Погледнато отгоре, селото ме изненадва с малките си размери и старомодния си вид.

Вече съм заключил с примирение и немалка тревога, че приземяването, уви, ще бъде неугледно, вероятно болезнено, потенциално фатално и зависещо от огромна доза късмет на начинаещия. Имах много време да го обмисля — около петнайсетте минути, които ми бяха нужни да долетя обратно — и вече заключих, че най-добрият вариант е да кацна в стъкленото езеро в далечния край на Мисията. Но нещо, което изглеждаше толкова добра идея, всъщност е невероятно трудно за изпълнение. От тук горе езерото е с размера на дребна монета — нелепо малък терен за приземяване, ограден от неравни гранитни скали и гъста иглолистна гора с дървета, стърчащи нагоре също като ножове.

Приземяването в езерото създава усещането за сблъсък с ледена стена. Солената му вода не поддава. Краката ми, а после и тялото са посрещнати от метален шредер, докато се плъзгам по повърхността му. Планерът внезапно прониква в дълбините и светът ми е обърнат надолу с главата и с вътрешната си част навън сред студ, тъмнина и безбройни мехурчета. Напълно дезориентиран, аз се разкопчавам и се изтръгвам от елека, а после изритвам потъващия делтапланер. Наблюдавай мехурчетата, следвай ги нагоре, наблюдавай мехурчетата. Пробивам повърхността му и откритият свод на нощното небе се разстила над главата ми, пълен с кислород.

Плувам до брега на езерото и извличам навън подгизналото си и омаломощено тяло. Студ. Трябва да побързам, крайниците ми треперят като клоните на дърво по време на буря, съзнанието ми започва да се

поддава на несвързани и случайни мисли. Препъвам се на нестабилните си крака, а зъбите ми тракат. Насочвам се към най-близката къща с ръце, притиснати към гърдите и длани, пъхнати под мишниците. Замръзналите ми пръсти едва успяват да обгърнат бравата. Вътре е тъмно. Отварям със замах един шкаф, хвърлям мокрите дрехи и навличам сухи.

В този момент осъзнавам, че още не съм видял жив човек.

Изтичвам навън с тракащи зъби.

Оглеждам площада; нищо не помръдва, наоколо няма никого. Точно когато решавам, че Сиси е успяла да убеди всички да напуснат, забелязвам група момичета. Сънливите им очи под спуснатите клепачи се разширяват от изненада, когато ме виждат.

— Къде са приятелите ми? — питам. Първите ми произнесени от часове насам думи звучат остро и нервно.

Момичетата само се взират предпазливо в мен.

— Чухте ли ме? Приятелите ми: Сиси, Епап, другите момчета. Добраха ли се до тук? Виждали ли сте ги?

Но те ме наблюдават с празни погледи, настоятелността в тона ми не им е повлияла. С изключение на една. Тя изглежда като вцепенена.

— Стигнаха ли до тук? — питам я.

Тя кима.

— Къде са? — питам.

— На гарата — обяснява тихо. — Повечето от тях.

— Как така повечето от тях?

Тя стиска полата си и мачка плата с ръка.

— Какво става? — настоявам. У мен се надига тревога.

— Не мога да кажа повече. Не мога — заявява и напруга тяло.

— Какво става тук? — питам още по-настоятелно. И когато никоя не отговоря, след като никоя дори не среща погледа ми аз затичвам към гарата.

— Качете се на влака веднага! — крещя към тях през рамо. — Ако искате да живеете, трябва да се натоварите на влака!

Гарата кипи от активност. Както изглежда, половината село се е стекло и разтоварва вагоните. Все още разтоварват вагоните.

— Сиси! — крещя.

Множество лица се обръщат към мен, закръглено и сънено лице след закръглено и сънено лице. Но от Сиси и момчетата няма и следа.

— Епап! Дейвид!

Всички спират да се движат и се обръщат, за да ме погледнат. По лицата им пробягва изненада, но никой не заговаря.

И тогава я чувам от другата страна на влака. Сиси крещи.

— Насам, Джийн! Насам. Побързай... — Прекъснатата е от изплющяването на шамар.

Това кара краката ми да се задействат. Тичам по платформата, като бутам настрана контейнери и генератори и прескачам струпани маркучи. Група старейшини са се скупчили в този край, като оформят стегната групичка.

Спирам пред тях, дишайки учестено. Старейшините се раздалечавана като отваряш се цвят на Венерина мухоловка и ме обкръжават. И именно тогава ги забелязвам. Всички са завързани вътре във вагона. Сиси и момчетата. Почти всички момчета.

— Къде е Бен? — питам.

— Кругман държи Бен в офиса си — обяснява Сиси. От едната страна на лицето ѝ има синина. Ожулените ѝ и изранени ръце са вързани над главата ѝ, прикачени към един от металните пръти. — Не желаят да ни послушат. Хванаха ни и ни принудиха да се качим на влака.

Намиращият се до нея Дейвид трепери и е на косъм да заплаче. Джейкъб е вързан от другата страна на вагона. Виждам въжетата, които ги държат в плен. Епап изглежда в най-тежко състояние. Сам е в ъгъла, а очите му са червени и почти затворени от подпухване. Повален е на една страна в полусъзнание, а ръцете му са вързани зад гърба. Забелязвам, че в другия ъгъл има още някой. Момиче, чиито очи блестят, като че възвърнали живота си. Клеър.

Обръщам се към старейшините.

— Добре, добре — заявявам. — Държете ни. Предаваме се. Ще се качим на влака. Ще си тръгнем незабавно.

Те се намръщват озадачено. Очакват съпротива, а не капитулация.

— Само доведете Бен. После можете да ни изпратите по пътя ни.

— Чудесно — отвърща един от старейшините. — Качвай се веднага.

— Ще се кача веднага щом доведете Бен — отговарям.

На лицето на старейшината цъфва топла усмивка и го прорязват бръчки.

— О, добре — отвърща. — Както кажеш. Но може да отнеме час или два да го доведем до тук. Да кажем общо три часа.

Застаналите в кръг мъже се изкикотват.

Поглеждам към Сиси. Тя клати глава. Няма да се получи, казват ми очите ѝ.

Пробвам с различна тактика.

— Чуйте ме много внимателно — заговарям. — Нека ви го кажа по-ясно. Трябва да напуснем незабавно.

— Защо реши така? — пита старейшината.

— Те идват.

— Кои?

— Здрачниците.

Старейшината се усмихва. Сочи към Сиси.

— И тя така твърди. О... Толкова сме уплашени. О... Здрачниците плават по реката в спретнатите си малки лодки.

— Редно е да сте уплашени. — Взира се в развеселените им лица, докато усмивките не изчезват от там. — Защото аз ги видях. В момента са в планината. Препускат към нас, докато си приказваме тук, покриват склоновете ѝ като лавина от черен копнеж. До минути ще са дошли.

За секунда, две, три те остават притихнали. Тишината е нарушена от шумен смях.

— Добре изиграно, господинчо, добре изиграно — прогърмява гласът на старейшината. — Трябва да призная, че за миг почти се хванахме. — После спира да се смее, а тонът му става съвсем различен. — Но не лъжеш достатъчно добре, дори не наполовина достатъчно добре. — Лицето му става сериозно. — А сега се качвай на влака.

— Първо доведете Бен. Междувременно момичетата също трябва да започнат да се товарят.

— Какво имаш предвид? — пита едно от момичетата. Онази с луничките е. Гласът ѝ е плах и изпълнен с боязън, сякаш сам си няма

доверие. Пренебрегва погледите на старейшините. — Кажи ми.

Старейшините се обръщат към нея.

— Ти мълчи...

— Всички трябва да отпътуваме — крещя сега, насочил вниманието си към момичетата. — Влакът е начинът ни да оцелеем. Единственият начин. — Забелязвам, че момичетата слушат съсредоточено, като се привеждат леко напред. — Мислите, че здрачницата от Познавариума беше страшна? Представете си десетки такива. Представете си стотици от тях да се разпиляват из селото — крещя, а те потрепват. — Сега си представете как ви сграбчват и ядат плътта ви. Както със сигурност ще сторят до петнайсет минути.

Едно ниско момиченце на не повече от седем, което стои близо до нас, започва да плаче. Луничавото момиче полага успокояващо длан на рамото ѝ, но ръката ѝ е бледа и трепери.

— Не го слушайте! — крясва един старейшина. — Не обръщайте внимание на наглите му лъжи!

— Напротив, слушайте ме! — надвиквам го аз. — Запалете локомотива. Започнете да снижавате моста. Незабавно трябва да потеглим!

Никой не помръдва.

И в следващия миг: единственото, което би подействало.

Към нощното небе се извисява вой с пълно гърло.

Не е звук, издаван от вълк или друго животно и не е предизвикан от усещане за самота. Това е звученето на извратен импулс, изпълнен с неистов копнеж. Кипи от емоции, но не такива, характерни за човешко същество. Секунда по-късно към него се присъединява друг стон и после още един, докато от притъмняващото небе не завалява експлозия от зверски крясъци.

Лицата на старейшините се изцеждат от всякакъв цвят, а очите им се разширяват, когато осъзнават предстоящия кошмар. Предприемат нещо много странно. Не нареждат на момичетата да се качат на влака. Самите те не се качват. Просто се завъртат и мълчаливо се отдалечават като изпълнители, които са били освиркани и се оттеглят от сцената, а израженията им излъчват пълен шок. Старейшините се затърят през полето обратно към селото. Право към воя.

— Какво правят? — пита Клеър. — Къде отиват.

В това няма никаква логика. Момичетата, които първоначално следват старейшините и слизат от перона, спират и започват да се взират въпросително една в друга. Лицата им са олицетворение на душевна борба: съревнование между вродения им инстинкт за оцеляване и втълпеното им подчинение към старейшините.

Нов писък. Не воят на здрачник, а проплакването на човек. Идва от известно разстояние — от фермата, намираща се от далечната страна на Мисията — но това не успява да заглуши излъчващия се от него ужас. Вик, изпълнен със страх, пронизващ завесата на нощта. В съзнанието си успявам да зърна как момичетата се втурват към касапницата и сграбчват сатъри и ножове, за да отблъснат здрачниците. Не осъзнават безполезността на действията си, не им е ясно, че видът и миризмата на кръв в касапницата — била тя и животинска — само ще разярят здрачниците допълнително.

— Ако искате да живеете, качвайте се на влака незабавно! — крещя. Момичето с луничките пристъпва напред. Със силно разтреперан глас нарежда на останалите да се насочат към влака. Нямаат нужда от допълнително подканване; движат се като една към вагоните изненадващо тихо, от устите им се откъсва по някое ридание или единично проплакване.

Едно момиче вдига нещо от пода на един вагон. Момичето с двете опашки е, а в ръката ѝ е коланът с кинжали на Сиси. Секунди покъсно прерязва въжетата, с които е завързана Сиси. Сиси се изправя, като потърква китките си. Отправя поглед пълен с благодарност, а после вади друг кинжал от калъфа му и заедно започват да освобождават момчетата и Клеър.

— Как да накараме този влак да потегли? — питам момичето с луничките.

— В края на перона има командно табло — обяснява. — От там се управлява всичко. Комбинация от бутони включва влака на автопилот. Оттам нататък отнема петнайсет минути вратите да се затворят, спирачките да бъдат освободени, влакът да потегли и мостът да се спусне. Процесът е необратим. Не и преди влакът да достигне дестинацията си, Цивилизацията.

— Знаеш ли как да действаш с контролното табло?

Тя кимва, като не откъсва очи от мен. В погледа ѝ се чете неочаквана твърдост.

— Наблюдавала съм старейшините много пъти — отговаря. — Много е просто. Всичко е означено с различни цветове и картинки.

От селото се носи още вой, вече по-силен и преливаш се със стонове на болка. Кървавата баня е започнала. Може да не успявам да я подуша, но я долавям във въздуха. Нощният мрак е пропит със смърт.

— Върви веднага — нареждам ѝ. — Стартирай процеса. — Тя заприпква бързо, колкото ѝ позволяват лотоските крака.

Забелязвам, че Дейвид шепне настоятелно на Джейкъб. Завъртат се готови да затичат.

— Къде си въобразявате, че отивате? — питам и ги сграбчвам за якетата.

— Да доведем Бен — заявява Дейвид и бута ръката ми.

— Няма начин. И двамата оставате тук.

— Няма да го изоставим, Джийн.

— Знам — отвърщам и стягам челюстта си. — По тази причина аз отивам за него.

— Аз и ти — намесва се Сиси.

— Сам действам по-добре — противя се.

— Не и този път. Става дума за Бен. — Тя се обръща към Дейвид и Джейкъб. — Вие останете при Епап и се убедете, че е добре. Тези две момичета — тя сочи към онова с двете плитки и другото с луничките — са способни. Дръжте се близо до тях.

И после Сиси скача от перона, като опасва колана с кинжали около кръста си. Секунди по-късно аз съм по петите ѝ и двамата тичаме през полето. От селото се носят още писъци. По улиците и вътре в постройките цари пълен ужас. А ние бързаме право към него.

— Защо Кругман взе Бен? — питам.

Тя клати глава, а очите ѝ преливат от уплаха.

— Не знам. — Стъпалата ѝ се отгласкват от земята още по-бързо и по-устремено.

На половината разстояние аз хвърлям поглед назад към гарата. Разнася се силно механично изщракване, последвано от облак светлосив пушек, изпускан от локомотива. Влакът се подготвя за потегляне. Петнайсет минути. Това е цялото време, с което разполагаме. Ако приемем, че изобщо успеем да се върнем.

При първата къща, намираща се в периферията на селото, ние се облягаме на стената и надзъртаме иззад ъгъла. Улицата е празна.

Чувам зад гърбовете ни нечии тичащи стъпки. Клеър е.

— Да отидете по-далече би било чисто самоубийство — казва тя, докато диша учестено. — Чуйте писъците. Върнете се при влака.

— Отиваме в офиса на Кругман, за да приберем Бен — обяснява Сиси. — Не тръгвам без него.

Двете момичета се взират една в друга. Клеър плюе на земята.

— В такъв случай идвам с вас. Мога да помогна. Знам най-краткия път до там. И обратно.

— Клеър... — намесвам се аз.

— Хайде — казва Клеър. — Няма време за губене. — Тя затичва с ясното съзнание, че ще я следваме, завива по различни улички и се промъква през тесни пространства около къщите. Подвижна и пъргава, тя пресича трудни за преминаване пространства, минава през различни сгради и прескача огради. От време на време се натъкваме на групи момичета, които бягат по улиците, доколкото това им е възможно с лотоските им крака и крещят.

— Вървете на гарата! — поръчвам им. Но дори когато ги виждам да се поклащат натам, ясно ми е, че нямат шансове да надбягат здрачните.

Които са навсякъде и никъде. Все още не съм зърнал нито един, въпреки че воят им цепи селото. По растящата сила на виковете им съдя, че още прииждат, безкраен поток от здрачници. Подтиквани са от мириса на кръвта ни, докато препускат по улиците, нахълтват в къщите, през дрехите ни, през кожата ни, през мускулите и телесната мазнина, през вътрешни органи и кръвоносни съдове.

— Насам! — подканва ни Клеър с приглушен глас и ние се втурваме по улицата.

През две къщи от нас едно момиче изскача от вратата. Писъците са я накарали да напусне скривалището си. Объркана и несигурна е, когато се обръща към нас. Така и не вижда... черния силует, който я сграбчва. С времетраенето на едно примигване неразличима тъмна фигура замахва отстрани, поваля я и я затътря обратно в къщата, а вратата е натрошена на трески. Писъците на момичето се смесват с воя на здрачните в зловец хор.

Хващам Клеър за ръката и я дърпам. Ръката ѝ е отпусната и тътри крака шокирано.

— Офиса на Кругман. Мисли само за това, Клеър. Отведи ни там!

Тя кима, но тялото ѝ не я слуша. Започва да трепери и стрелка поглед в различни посоки в опит да намери логиката в свят, който е станал мрачен, черен и кървав. Дърпа шала от шията си и го омотава на главата.

— Какво правиш? — питам.

— Бялата ми коса издава мястото ни в тъмното.

— Не. Привлича ги миризмата на кръв — обяснявам, взимам шала и го връщам обратно на шията ѝ. — И в този момент това е нашето предимство. Знаем точно къде се намират. Когато крещят, значи има кръв и те са там. Ние ще стоим далече от крясъците.

Тя кима трескаво, а долната ѝ челюст трепери.

— Дръж се до мен, Клеър, и ще си добре. Защото тези неща са ми ясни. Оцелявал съм след техни атаки и преди. Знаем как се придвижват, къде, защо, кога. Погледни ме, Клеър! Погледни ме в очите!

Тя го прави и аз вливам в бездните, изпълнени със страх, представляващи нейните очи, целия кураж, с който разполагам. Почти успявам да чуя кръвта, бушуваща във вените ѝ. Тя кима бавно и поема дълбоко въздух.

— Насам — заговаря. — Почти стигнахме. — Когато поема напред, краката ѝ отново са започнали да се подчиняват. Письци — понякога единични, а в повечето случаи групови — огласяват нощта и ние сме принудени да заобикаляме или да отстъпваме от тях.

Неясни тъмни силуети се стрелкат из селото смущаващо близо. Две момичета се мъчат да се измъкнат през прозореца на една къща, крещят за помощ и гледат умолително. Заклешили са се в рамката на прозореца и блъскат с ръце по външната страна на стената. Внезапно телата им се изопват, от устните им се носят безмълвни писъци, а клепачите им се скриват зад очните ябълки, от които се вижда само бялата част заради агонията им. После телата им рухват рязко и увисват, отпуснати пред прозореца, подобно на простряно пране, преди да бъдат изтеглени обратно вътре.

Не се бавим. Тичаме, като от време на време кривваме в по-тесни улички.

— Насам — обажда се Клеър и изведнъж се озоваваме на открито, тичаме през полето право към крепостната стена. Кабелът над главите ни, който минава от центъра на селото до офиса на Кругман в ъгловата кула е като насочваща стрелка. От панорамните му прозорци струи светлина, наподобяваща ореол.

Втурваме се нагоре по спираловидното стълбище с крака, тропаци по стъпалата и ръце, плъзгащи се по парапета. Зловещо празно и тихо е. По средата на пътя Клеър ме сграбчва за ръката и ни кара да спрем. Отгоре се носи тихо пеене.

*От смъртоносен меч ме избави,
спаси ме от ръце на непознати,
с огромни дълги зъби в устите
и пръсти с остри закривени нокти.*

Споглеждаме се и после продължаваме да се изкачваме. Стъпките ни са по-бавни и по-тихи. Спираме; гласът на Бен трепери от уплаха.

Достигали до върха на стълбището, ние следваме напева на Бен. Движим се по коридора към офиса на Кругман. Вратата му е открената и през тясната пролука успяваме да видим Бен, който държи лист с написания текст на песента в треперещите си ръце.

Офисът е осветен от матовия отблясък на лампите. Приглушено жужене — от електрическият кабел — изпълва въздуха. Офисът има по-меко излъчване, контурите са по-плавни от предишния път, когато ярката дневна светлина придаваше строгост на интериора. Кругман седи с гръб към нас и се взира през високите от пода до тавана прозорци заемащи отсрещната стена на помещението. Изглежда спокоен, държи празна чаша от уиски, като че вдига тост към нощта и очевидно не обръща никакво внимание на воя и писъците, които са толкова силни, че заплашват да строшат стъклата.

Бен стои пред библиотеката, намираща се до близката стена. Лицето му е преbledняло и изпито, когато му правя знак да приближи и притискам пръст към устните си. Той хвърля поглед към Кругман, а после пристъпва на пръсти към нас. Плъзва ръка в тази на Сиси.

— Къде си мислиш, че отиваш? — казва Кругман с мек тон. В говора му не се долавя и следа от заплахата или настойчивост. Като че има цялото време на света, като че селото му не е залято от вълна здрачници. — Защо не влезете? Всички.

Ние започваме да се оттегляме по коридора.

— Защото определено се надявам, че не се опитвате да се спасите като се качите на влака — добавя Кругман.

Спирам. Сиси ме дърпа за ръката, но има нещо в тона на Кругман...

— Тъй като това би означавало да скочите от тигана в огъня — отбелязва. — Всъщност... — продължава, като някак знае, че е спечелил пълното ми внимание — *във вулканичен ров, пълен с кипяща лава*, би било по-точно казано. — Подсмива се сам на себе си.

— Какво имаш предвид? — питам.

— Джийн! — произнася Сиси.

— Не, почакай — казвам. После заявявам с повишен тон: — Тръгваме незабавно.

— Изборът е ваш — отвръща Кругман отегчен, както винаги. — Само ще отложите неизбежното.

Сиси отново дръпва ръката ми. И за пореден път аз я отблъсквам. Обръщам се към Кругман.

— Прекалено стар и дебел си, че да се добереш до влака; не искаш и ние да се измъкнем. Просто се опитваш да ни забавиш.

— А вие продължавате да стоите ли стоите тук. — Той се завърта на креслото си, а очите му са насълзени и кървясали. Усмива се тъжно и потърква издутия си тумбак.

— Невинаги съм бил толкова дебел — обяснява летаргично, като че твърде уморен да изтласква думите от устата си.

Смирението му и капитулацията пред предстоящото са онова, което ме стряска. Защото определено няма вид, че залага капан. Ако ни бави, то е защото желае да признае нещо.

Тази мисъл ме смразява.

— Мислиш, че влакът ще ни донесе сигурна смърт — заявявам. — Кажи ми защо.

— Джийн! Да вървим! — прозвучава настоятелно гласът на Сиси.

— Кажи ми защо влакът означава сигурна смърт — повтарям.

Кругман потропва с длани по подлакътниците, като че потупва гальовно главите на дечица.

— Наистина ли се налага да крещиш? Навън не се ли чуват достатъчно крясъци?

— Добре, тръгваме — обявявам и се завъртам.

— Не влакът е онова, което ще ви донесе сигурна смърт — произнася Кругман и думите му прозвучават с такава мразовита яснота, че за момент сякаш си е възвърнал уравновесеността. — А посоката. — После говорът му се свежда до мънкане. — Още смърт и писъци. Повече. Много повече.

— Кажи ни какво има в Цивилизацията?

Той се изкикотва.

— Ще отнеме време да обясня. Много време.

— Джийн, не се хващай на приказките му! Той просто иска да...

— Да ви спра да се качите на влака ли? — пита Кругман. — Тогава вървете. Хайде, вървете. Отправете се натам незабавно, драги мои. Не ме оставяйте да ви задържам. Не изпускайте училищния си автобус заради мен.

Приближавам до Кругман и первам чашата в ръката му. Тя прелита през стаята и се блъска в стената. Звукът го разтърсва; в очите му проблясва прояснено съзнание, преди отново да ги забули мъгла. Той отива до прозореца, а мракът отвън го обрамчва. Някъде под нас се разнася вик. Силата и близостта му са ужасяващи.

— Джийн! — казва Сиси.

Аз не й обръщам внимание. Имам нужда да науча.

— Там е дворецът на Владетеля, нали? — крясвам. — Влакът не води към нищо повече от затвор за хепъри. Прав съм, нали?

Кругман се изкикотва.

— Дайте на момчето курабийка, моля. Наградете малкия детектив с усмихнато лице. — Той бърше вадичка сълзи.

— Това е само връхът на айсберга — добавя. — Смяташ се за толкова умен, че си способен да разкриеш всичко. Искаш ли истината?

Клеър писва. Един здрачник, блед и искрящ като луната, се плъзва по прозореца като пиявица. Не може да ни види през огледалното стъкло; поспира на място, а лицето му е точно пред стоящия неподвижно Кругман. Отвън черна вълна от здрачници се изсипва върху крепостната стена.

Кругман бърше носа си с опакото на ръката.

— А сега истината — заявява с треперещ глас. — Специално за вас, напълно неподправена. Подгответе се, малки дечица. — Обръща се с лице към нас. — Съвсем сами сме. Човешкият вид е бил унищожен още преди поколения. Здравниците завладели света. И ние никога не сме си го отвоювали обратно. Така и не сме открили антидот, лек или отрова. Не сме намерили нищо, освен смърт. Цивилизацията никога не е съществувала.

Сиси спира да ме дърпа. Бавно и неохотно се обръща с лице към Кругман.

— След като нещата се уталожили, станало ясно, че са оцелели няколко хиляди души. Водели ужасяващо съществуване. Затворени и охранявани в подземията на двореца на Владетеля. Единствената цел на живота им била да умрат и да задоволят апетита на Владетеля. А той бил ненаситен. Опитал се да забави темпото, но не можел да издържи на изкушението. Намирали сме се в прекалено голяма близост. И това важало за всеки от владетелите, дошъл на власт. Държаното в плен човешко население започнало да намалява на брой плашещо бързо. Една нощ преди много, много поколения на Владетеля по онова време му хрумнала идея. Гениален план. Дошъл при нас и предложил сделка.

— С кого?

— С нас. С хората. Владетелят се съгласил да освободи няколкостотин души, които да сформират комуна тук, в планината. На стотици километри разстояние, прекалено дълго пътуване, че да бъде предприето от здравници, тъй като изисква — дори направено с влак — излагане на слънчева светлина. Хората се съгласили — като че са имали избор — и потеглили.

Планът бил свръхсекретен, разбира се, за него знаели само най-високопоставените. И в продължение на десетилетия поредица от различни владетели задоволявали всичките ни нужди и желания. Тайната се запазила по-дълго, отколкото някой очаквал, при владетел след владетел. Но предполагам, че всички тайни, особено такива като тази, накрая излизат наяве.

Той се почесва по главата.

— Напоследък започнаха да се носят слухове. За разногласия в двореца, за различни фракции, които научили за съществуването на

Мисията. Дори слухове на тема конструирането на защитени от слънцето лодки, цяла армада. Не обърнахме никакво внимание. — Той се взира в черното небе. — Това беше грешка. Бяхме приспани с лъжливо усещане за сигурност.

— Разкажи ми за тази сделка. Обясни ми всичко — настоявам аз.

— Развъждахме за тях — шепне Кругман. — Това е предназначението на тази Мисия, ферма за развъждане. Изпращаме хепъри малко по малко към двореца, като капки, подавани на организма чрез системи. Достатъчно далече сме от тях, та да не могат да ни излапат, да ни изтребят в един неконтролируем набег. В замяна те ни осигуряват всичко, от което се нуждаем, за да оцеляваме и да, дори да живеем в охолство. Храна, лекарства, материали. Танто за танто. В много отношения това е една прекрасна симбиоза. Не сме точно приятелчета, които биха седнали дружно около лагерния огън, но схващате картинката.

— Пращате им деца за храна — отговарям.

Той снижава глас.

— Спести си осъдителния тон, момче. Ще ти кажа какво направих. Умножих вида ни. Аз съм единствената причина, по която все още не сме изчезнали. Аз съм причината, по която съществуваш дори самият ти. Така че на твоє място бих си прехапал езика.

— Всички момчета, които пращаше там... Всички по-големи момичета... — намесва се Клеър.

Кругман се обръща към Клеър и погледът му е нежен, очите му са влажни от обич.

— Дадох ви щастливи години. Ето какво сторих. Музика, усмивки, слънчева светлина, храна, топлина. Не познавате какво е да сте тормозени от страхове, да бъдете затваряни в студени влажни клетки, заобиколени от смърт и жестокост, да слушате ужасяващия шум от това как някой здрачник поглъща обичани от вас хора. Не ви се е налагало да живеете в страх, че около крайниците ви ще се стегне желязна хватка и ще бъдете замъкнати нанякъде. Вместо това ти и всички други деца на селото живяхте в истински рай тук. И какво, ако се е налагало да измислям разни истории и да ви разказвам приказки за Цивилизацията? Неведението е благословия, именно благословия е онова, което ви дадох.

— Не си им дал нищо, освен смъртни присъди — казвам аз.

— О, нямаме ли всички по една такава! — крясва той и се завърта, за да ме погледне. — Не разполагаме ли всички със смъртна присъда? В мига щом сме се родили не ни ли е било отсъдено да умрем? Но помисли само. Аз единствено направих смъртта потърпима за тях. Не, повече от това. Направих я щастлива и идилична. Изпълнена със смях, песни и храна. Погледни рисунките по тези рафтове. Не забелязваш ли у тях детинските фантазии и блажената замечтаност. — Гънките тлъстина на лицето му се разтрисат силно. — С твоя осъдителен тон си точно като Учения. Звучиш досущ като него, когато се завърна в Мисията. Върна се прекалено добър за това място.

— Джийн — моли Сиси, нетърпелива да си тръгне.

— Затова тук има толкова много бременни момичета — шепна, когато истината става ужасяващо очевидна. — Така оцелява Мисията. Така... подсигурява двореца. С цел да продължи да получава доставки на храна, лекарства и други провизии, налага се да зарежда с... — Не успявам да завърша изречението.

— Танто за танто — шепне Кругман. — Танто за танто.

— И си отпратил момчетата, когато са били още деца. Защо?

Очите на Кругман потъмняват до черно.

— Отпратил си ги, преди да пораснат и да се превърнат във физическа заплаха — казвам, осъзнавайки. — Така ли е? Защото момчетата нямат място тук.

Кругман е отправил поглед навън.

— Не и в репродуктивно отношение. — И след дълга пауза произнася с неестествен шепот. — Старейшините се грижат за това. — Не поглежда към мен, а продължава да се взира навън към мрака, който забулва касапницата, върлуваща по улиците.

— Колко дълго... — започвам нов въпрос.

— Десетилетия. Тук сме от десетилетия — обяснява. — Следва дълга пауза. По лицето му пробягва бегла следа от разкаяние, пробуждането на отдавна заспало съзнание.

— И да, имало е родилни дефекти през годините. Случва се след толкова ограничена общност в дългосрочен план. Тъжно, но неизбежно последствие. За което ние винаги се погрижваме бързо. Далече от очите, далече от ума.

По гърба ме полазват ледени тръпки, фигурата с качулката, която бързаше към Познавариума с новородено в ръце две вечери по-рано.

Кругман си сипва ново питие, а уискито се разплисква извън чашата и мокри пръстите му. Той продължава да сипва, без да го е грижа.

— Защо не махнеш това осъдително изражение от лицето си? Ти би сторил същото. Нямах представа за напрежението, на което бяхме подложени, когато се случеше да не покрием бройката — заявява той с нацупени устни.

— Отнемаха ни храната. Веднъж по време на слаб период решиха да ни дадат да разберем. Заедно с цялата доставена храна имаше една ябълка. Съвсем обикновена на вид, но в нея тайно беше забит малък бръснач, заразен със слюнка от здрачник. Едно от момчетата се инфектира, когато отхапа от нея. Преобрази се. — Той се изкикотва. — И ние най-накрая осъзнахме защо от двореца ни принудиха да построим Познавариума месеци по-рано.

Погледите ни се срещат в отраженията ни в стъклото.

— Това представляваше предупреждение за нас. Да ни държи на ниво. След този случай затегнахме редиците. Увеличихме... продуктивността. Краката на момчетата бяха обработени, за да ги спрем да се скитат или да напускат. Момчетата бяха отпращани все по-млади и по-млади. Научихме се да мием с маркучи влаковите вагони и да се уверяваме, че всичко е чисто от... зараза.

Две млечно бледи тела се плъзват по стъклото. Изчезват така бързо, както са се появили, като оставят след себе си тънки лепкави следи.

Сиси приближава към мен и завърта лицето ми към своето.

— Джийн — заговаря. Изглежда, сякаш е остаряла с десет години. — Да вървим. Нека просто да вървим.

— Или пък може да останете. — Очите на Кругман имат плашещо млад вид, като че някое малко момче наднича от клетката на тлъстините, бръчките, окосмяването по лицето и тъмните кръгове, причинени от угризения и страх. — Моля ви, останете. Всичко свърши. И аз го приех. Просто не искам да умра сам.

Не изпитвам никакво съчувствие към него. Ръцете му са изцапани с кръвта на безброй деца. Не е направил нищо, за да прекрати кървавия смъртоносен цикъл, а вместо това се е възползвал от тази зловеща размяна. Срещу какво е продавал собствените си хора?

Храна, алкохол и възможност да задоволява похотта си в град, пълен с невинни момичета.

— Нека ти обясня как ще завършат нещата за теб — отвръщам и се запътвам към вратата. — Ще си мислиш, че си се подготвил за този момент, но когато се излеят отгоре ти като черна вода от скъсана язовирна стена, ще крещиш. И ще си сам. Разбираш ли? Сред тълпа от пируващи бледи тела. Ще си сам по начин, по който никога не си познал самотата.

Обръщаме се да си тръгнем.

— Моля ви — ридае. — Оставете поне момчето. Само за това моля...

— Да вървим — отсича Сиси.

— Той ми напомня... за мен. Когато бях малък. Когато бях невинен. Моля ви! И без друго всички сме мъртви. Само искам да го слушам да ми пее. Моля ви, оставете момчето...

Излизаме от офиса му, Сиси е прегърнала Бен. Вратата се хлопва и пресича думите, изричани от Кругман.

На върха на спираловидното стълбище Клеър ме сграбчва.

— Не, Джийн! Не нагам!

— А накъде тогава? — Воят отеква в металните стълби и кара парапета да вибрира.

— Крепостната стена е пробита! — обяснява Клеър. — Мисията е напълно превзета.

— Трябва да стигнем до влака!

— Забрави за влака! — отвърща, а лицето ѝ е изкривено от страх. — Не чу ли нищо от казаното от Кругман? Влакът ще ни отведе при още здрачници.

— Нямаме никакъв друг избор. Оставането тук ще доведе до гарантирана смърт. Влакът поне ни дава шанс...

Клеър ме завърта към себе си. Поглежда ме, а очите ѝ излъчват решителност.

— От тук има един изход. Още можем да стигнем до делтапланера. Ще отлетиш. За там, където баща ти иска да стигнеш. — Дърпа ме. — Със Сиси можете да използвате тренировъчния делтапланер за двама.

— Няма начин! — намесва се Сиси. — Не мога да оставя момчетата. Те са на влака...

— Забрави ги. Не могат да бъдат спасени.

— Ами Бен? — крещя аз. — Ами ти?

Тя клати глава.

— Така пожела баща ти. Ти да отлетиш на изток. Налице са машинации каквито дори не можеш да си представиш, Джийн. Двамата със Сиси трябва да отлетите на изток. Винаги е било писано да бъдете вие двамата.

— Какво каза?

— Трябва да тръгнете на изток...

— Какво имаше предвид като каза винаги е било писано да бъдете вие двамата?

За миг по лицето ѝ се изписва разкаяние.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. Преди те излъгах. Този делтапланер беше предназначен за теб и Сиси. Не за мен. Беше отбеляза изрично, че ти и „момичето“ трябва да отлетите на изток. Заедно. — Очите ѝ се пълнят със сълзи. — Аз никога не съм била въпросното момиче.

— Мислех, че първоначално ти трябваше да отпътуваш с мен. Не каза ли точно така?

Тя свежда поглед, преливащ от разкаяние и срам.

— Вие не сте единствените, които желаете да стигнете до Обетованата земя. Съжалявам. Позволих на собствените ми мечти да се изпречат на пътя на онова, което пожела баща ти. — Тя клати глава. — Винаги е ставало дума за вас със Сиси.

Отдолу се чува силен трясък. Тишина. После стълбището се изпълва с крясъци.

— Насам! — казва Клеър с ясното съзнание, че нямаме друг избор, освен да я последваме. Завива наляво и поема по друг коридор. Шумно тропачите ни крака се понасят към студените сенки. Зад гърба си чувам тракането от нокти по пода.

Клеър отваря врата и влиза в бегло позната стая. Клеър изритва кашони и контейнери, после отваря друга врата и ни натиква през нея. Вратата се хлопва зад гърбовете ни и аз чувам как Клеър се движи в непрогледния мрак, а ръцете ѝ опипват стената. Чува се изщракване и коридорът е озарен от зелена светлина.

От тъмнината изплуват делтапланерите, висящи високо над главите ни като устите на мамути. Бен се взира в мен с широко отворени очи.

Клеър вече откача учебния модел за двама. Изненадващо лек е и тя няма проблем да го вдигне сама.

Нещо се блъска във вратата. Другата ѝ страна е драскана от нокти. Клеър не обръща внимание на звуците, събира екипировка, Светила, ръкавици. Нов оглушителен тропот и вратата е почти откачена от пантите.

— Нужни са ни още делтапланери! — крещя аз. — Клеър, ние...

— Нямаме време да открием функциониращите! Почти всички, намиращи се тук са повредени и...

Поредният силен грохот разтриса вратата.

— Няма да издържи още дълго! — крясвам. — Трябва да се махнем веднага! Веднага!

— Вие тръгнете първи, аз ще ви последвам! — отвърща и взима два чифта очила и раница. — По коридора през онази врата!

— Веднага! Тръгваме веднага! — зад нас се думка по вратата, телата им се блъскат в нея като пороен дъжд. Следва проскърцването на огънат метал.

— Клеър! — крещя. Тичаме по коридора, като изпускаме раници и губим екипировката, но вече не ни е грижа. Само делтапланерът има значение.

Вратата поддава навътре и здрачниците се изстрелват през нея като куршуми от пушка. Спускат се към нас по пода, стените и тавана, а писъците им са оглушителни.

Клеър отваря със замах една врата в края на коридора и ние изхвърчаме през нея. Аз я ритам, за да я затворя в движение, а Сиси вече се е заела с резето. Здрачниците се притискат от другата страна и я огъват с унищожителна сила. Кръвта кипи във вените ни, бързо се организираме и изкачваме едно стълбищно рамо, а после преминаваме през нова двойка врати.

Навън сме, въздухът е хладен и сладък. Взирам се по протежението на крепостната стена — пътеката за излитане. Празна е, не се вижда нито един здрачник.

Но не задълго. Забелязани сме от здрачниците, скитащи се из полето и от онези, накацали като ястреби по стената само на хвърлей разстояние. Втурват се към нас на четири крака, крайниците им се движат с такава скорост, че се превръщат в бели неясни петна.

Клеър започва да се мъчи да ме закачи към двойния делтапланер.

— Не, Клеър. Бен отлита. Заедно със Сиси.

— Няма начин — отвърща Клеър. — Определено е да сте вие двамата със Сиси.

— Няма да губя време за спорове — виквам. Приближавам лице към нейното докато очите ни не се озовават на едно ниво. — Аз оставам. Бен и Сиси ще отлетят.

— Нека ви кажа какво ще предприеме Сиси — намесва се Сиси. — Сиси ще се върне при влака. Няма да изоставя момчетата.

Крепостната стена започва да вибрира. Вълна здрачници пищят от полето.

— Джийн трябва да тръгне! — крещи Клеър. — Учения каза...

Издърнчаване на метал. Сиси е измъкнала един кинжал и го опира в гърлото на Клеър.

— Прикрепи се с каишите.

Клеър осъзнава, че няма смисъл да се дърпа. Закача се, а Сиси я наблюдава отблизо. После прибира кинжала и сграбчва Бен.

— Сиси! — проплаква той.

— Бен — произнася тя и го завързва, а после вдига ципа на якето му. — Ще те открием. — Свързва две куки. — В добри ръце си; Клеър ще те отведе до Обетованата земя.

— Не ме оставяй — моли Бен с треперещи устни, а по бузите му започват да се стичат сълзи.

Около нас се разнася бучене.

— Тръгвайте веднага! — настоявам. — Почти до нас са.

Сиси бързо прегръща Бен. По лицето ѝ са размазани сълзите му, когато се отдръпва от него.

— Вървете! — крясва към Клеър.

И ето, че поемат напред, изминават дължината на крепостната стена, а краката им се движат бързо. В края на пътеката телата им политат отвъд стената. Потъват зад нея и са извън полезрението ни, но секунда по-късно набират височина и се понасят в нощното небе, делтапланерът полита надалече от планината. Виждам косата на Бен да се вее от вятъра, а ръцете му са сковани от страх. Носят се гладко, Клеър държи нещата под контрол, пътуват на изток.

— Трябва да се качим на влака — заявявам и се оглеждам за начин да се измъкнем.

Воят на здрачниците идва все по-отблизо. Придвижват се по полето и се катерят нагоре по крепостната стена.

Сиси се обръща към мен бавно и преднамерено. Нещо в погледа ѝ забавя всичко случващо се около нас и за първи път от завръщането ми в Мисията ние наистина се поглеждаме един друг. Очите ѝ представляват преливащи от влага извори, въпреки че на устните ѝ се прокрадва тъжна, но смела усмивка.

— Мисля, че и двамата сме наясно, Джийн. Това е краят.

Здрачници — бледи и голи като новородени плъхове — превземат крепостната от всички страни. Обградени сме. Започналият преди толкова много дни лов почти завършва за тях.

Сиси освобождава от калъфите им два кинжала и ми подава единия.

— Да се борим докрай — предлага.

Поемам го в ръка.

— Винаги.

Зад гърбовете ни се строшава стъкло. На офиса на Кругман е. Голи здрачници покриват стените и се изсипват в офиса му през счупения прозорец. Също като вкиснало мляко в сифона на мивката. Не успявам да доловя крясъците на Кругман сред рева на здрачниците, но не ми е нужно.

Струящата от офиса му светлина внезапно угасва, лампите вътре са натрошени, потъваме в още по-наситен мрак. Все още има електричество — виждам искри в притъмнялото помещение.

В главата ми се заражда идея.

Стрелвам с поглед върха на ъгловата кула. Ето: дългият кабел, който свързва кулата с главния генератор в селото. Минава високо над полето и над множеството прииждащи здрачници.

Сърцето ми блъска бясно, сграбчвам Сиси за ръката и я тегля след себе си. Няма време за обяснения.

Зад гърбовете ни, като че възбудени заради опита ни да се измъкнем, здрачниците вият яростно.

Тичаме. Очните ни ябълки подскочат неконтролируемо в ямките си и милостиво размазват образа на бледите тела, които се изкачват по двете страни на крепостната стена, подобно на вълни разбиващи се в нея. Здрачниците, накацали горе, въртят очи в опит да определят местонахождението ни; когато профучаваме, те скачат на пътеката и ни погват.

— Коланът ти с кинжали — виквам към Сиси.

Достигаме до кабела и тя ми го подава. Мятам колана около кабела, задържам единия край, а другият се омотава. Подръпвам колана надолу. Ще издържи. Налага се.

С лице към мен Сиси обгръща раменете ми с ръце, после се отгласква и ме стиска с крака през кръста. Чувствам как кима, притиснала глава към мен, а устните ѝ докосват слепоочието ми.

Скачам. В нощния въздух, краищата на колана са омотани около китките ми, Сиси ме стиска за раменете. В мига, когато коланът поема цялата ни тежест, силата на гравитацията едва не изтръгва ръцете ми

от ставите. Раздрусваме се веднъж, втори път, и Сиси изгубва хватката си заради сътресението; но краката ѝ стискат ханша ми с всички сили и тя успява да прехвърли ръце обратно около раменете ми.

В следващия момент се плъзваме надолу с по-висока скорост, отколкото би се очаквала при триенето на кожа в метал. От колана ваят искри подобно на водопад и аз поглеждам нагоре да проверя защо. Между металния кабел и колана има притиснат един кинжал. Триенето е метал в метал. Летим. И искрим.

Далече под нас препускащите към стената здрачници се заковават по местата си. Обърнатите им нагоре лица преливат от изненада и гняв. Извисяваме се в безопасност далече от обхвата на протегнатите им замахващи ръце.

Сиси, която е с лице към случващото се зад нас, ахва. Обръщам глава да хвърля поглед. Един здрачник ни преследва по самия кабел. Идеално поддържа баланса си въпреки голямата височина, припка по него с изумителна скорост, краката и ръцете се движат в точен и предпазлив синхрон, стъпките са уверени като тези на жребец, намиращ се на широка и равна ливада.

Ужасяващо обезобразен е. Вероятно нетърпелив да набере преднина пред стотиците други здрачници, е напуснал мрака на пещерата преждевременно и е бил изложен на чезнещата светлина преди падането на нощта. Каквато и да е причината, придобил е вид на одрана котка, която балансира на греда. Половината лице се е разтопило и е застинало в изражение на изкривено безумие. Отваря уста, а челюстите се разделят далече отвъд мястото на ставата, и крещи. Отваря още по-широко уста, а ъгълчетата потъват назад към бузите и кожата се разцепва като размекнато сирене, за да разкрие двата реда остри зъби.

Това ужасяващо създание, чиито бузи са изчезнали и е изложило на показ резците си, явно ми се усмихва с любопитство.

Проблясва сребриста светлина. Сиси е успяла да измъкне кинжал от колана и го е метнала. Към здрачника.

Ударът е точен. Кинжалът потъва в гръдната кухина на ловеца. Изчезва.

После изскача от другата страна на гърдите, без да е срещнал кой знае какво съпротивление.

Здрачникът спира за миг. Почти в буквалния смисъл не знае какво го е споходило. Издава само кратък изненадан вик, като че е допуснал внезапно и смущаващо оригване. И като че не е пострадал по никакъв начин, фиксира ме с поглед и продължава преследването си.

Ново проблясване на светлина оповестява хвърлянето на нов кинжал. Този път по посока на лицето на ловеца, право в очите, замах, чиято цел е да го обезобрази и довърши.

Но здрачникът забелязва мятането. Накланя глава под ъгъл; кинжалът прелита покрай него. Само че движението отнема баланса му. Олюлява се за секунда в опит да си го възвърне. И именно в тази секунда Сиси хвърля друг кинжал. Забива се в крака на здрачника, в зоната на глезена. Здрачникът примигва няколко пъти и напълно губи равновесие. Размахва бясно ръце, докато лети, а писъкът му замлъква, когато се сгромолясва на поляната.

Със Сиси достигаме до селото минута по-късно. Кабелът вече се движи ниско, почти паралелно със земята, така че приземяването е лесно. И идва навреме до секунда. Ръцете ми са на път да откажат.

Нападенията в селото са станали още по-активни. От тъмните му кътчета звучат силни викове, а от сенките на една близка къща се чува мляскане.

— Влакът ще потегли всеки миг — шепне Сиси. — Трябва да побързаме.

— Движи се близо до стените — казвам. — Дръж ръце плътно към тялото и възможно най-неподвижно. Здрачниците са привлечани от резки жестове.

Към нас се носят крясъци. Движим се зигзагообразно, като избягваме основните пътеки, където бихме били по-забележими и се промъкваме през тесни пространства между постройките. Внезапно Сиси спира.

— Какво има? — питам.

Тя надзърта иззад ъгъла на една къща и очите ѝ обхождат селския площад.

— Можем да заобиколим от тази страна и после да изминем стотина метра натам, където улицата е много по-тясна. Или бихме могли да минем направо. Но ще бъдем много по-изложени на погледите им.

— Няма време — отвръщам. — Влакът ще потегли. Ще пресечем на пряко. Движи се приведена.

Поемаме напред приклеknали. По средата на пътя Сиси замръзва на място. Взира се към другия край на улицата с широко ококорени очи.

Бавно обръщам глава, за да погледна. Едва на няколко метра стои нечия фигура. Облечена в бяло и окъпана в ярката лунна светлина, е като същинска мраморна статуя. Още преди да съм успял да различа лицето, знам кой е.

Ашли Джун.

Оранжевочервената ѝ коса се спуска около бялото лице като пламтяща завеса. Очите ѝ, два зелени диаманта, ме пронизват. Тръгва бавно към нас. На четири крака.

Сиси ме сграбчва за ръката и ме тегли.

— Ти върви — шепна към Сиси.

— Не. — Тя стои до мен, а ръката ѝ още е в моята.

— Върви.

— Не. — Стиска дланта ми по-силно.

Ашли Джун се движи бавно към нас, а лопатките изпъкват на гърба ѝ при всяка крачка. Позата ѝ е отпусната като на леопард от зоологическата градина, който обикаля лениво из клетката си в горещ летен ден. Очите ѝ обаче гледат настървено и излъчват копнеж.

На трийсет метра разстояние просъсква; краката ѝ се събират един до друг и внезапно е изтъкана от мускул и енергия. Замахва с ръце, отгласква се и ги опира в земята под себе си, а дългото ѝ лъскаво тяло отскача напред и нагоре. Очите ѝ се впиват в мен с натрапчиво и безразсъдно желание.

— Аз съм! — крещя. — Това съм аз!

Няма и следа от разпознаване. Нито помен от забавяне на темпото. Препуска към мен, а устните ѝ са се разделили и излагат на показ долните ѝ уголемени кучешки зъби.

По инстинкт Сиси посяга към кинжал от колана си. Но е прекалено късно.

Ашли Джун ни достига, краката и ръцете ѝ са се превърнали в размазано петно под летящото тяло. Още десет скока и ще впие зъби в гърлото ми.

— Ашли Джун! — крещя.

В очите ѝ проблясва някакво разпознаване. Извързва рязко глава. Очите ѝ отново срещат моите, но в тях сега се чете една идея колебание. Забавя темпо и спира. От ъгълчетата на устата ѝ висят

струйки гъста слюнка, които почти докосват камъните на земята. Главата ѝ е полуизвърната настрани. Прави гримаса.

— Аз съм, Джийн — казвам.

Тя оглежда лицето ми, сякаш се мъчи да ме разпознае. Нещо се пробужда у нея и изражението ѝ омеква. Устните ѝ потрепват. Започва да си припомня.

— Ашли Джун. — Въпреки страха си говоря с нежност. И с чувство на вина.

От гърлото ѝ се откъсва глухо ръмжене. Движи се, но не ни приближава напълно. В очите и внезапно проблясва нещо и тя е смаяна. Припомня си за мен. Като че внезапно дошла на себе си, бърше струйките слюнка.

— Джийн? — шепне. Произнася го по момичешки срамежливо.

Аз потръпвам. Противоречието между свирепия ѝ вид и нежното произнасяне на името ми е твърдо трудно за възприемане. Отклонявам поглед. Тя вдига ръце от земята и се изправя на крака. Като че се мъчи да възстанови човешката си същност. Но вътрешната битка още не е свършила; всяка нейна фибра желае да се хвърли напред, подобно на леопард. Личи по слюнката, която се стича от още изложените на показ уголемени кучешки зъби и по трепкащите мускули на бедрата ѝ. И после погледът ѝ се приковава към нещо.

Към ръката ми. Която държи тази на Сиси. Очите на Ашли Джун обхождат дължината на ръката на Сиси и когато зорът ѝ се спира върху нейния, сякаш я забелязва за първи път.

Изведнъж Ашли Джун отново е на четири крака. Суровост кара тялото ѝ да се напругне и придава каменно изражение на очите ѝ. Поклаща глава и запраща пръски слюнка в косата си. Клечи, кипяща от енергия и подвластна на животински импулси. В следващия миг поема към Сиси.

Тя е неясно петно, като стрела, метната със засилка. Тънки и стегнати мускули изпъкват по ръцете ѝ и потрепват по бедрата ѝ. Хвърля се.

Към Сиси.

Дърпа я и после скача върху поваленото ѝ тяло. Аз съм съборен на земята. Когато се изправям, Ашли Джун вече притиска Сиси, а устата ѝ е на шията на Сиси. Уголемените ѝ кучешки зъби потъват

дълбоко и отвън остават единствено червените ѝ венци. Отправя ми лениво поглед докато смуче и смуче.

Сиси се мъчи да се изтръгне, но ръцете ѝ са притиснати здраво. Рита безпомощно с крака, а силите ѝ постепенно се изчерпват. Гърчи се яростно отдолу. Пламтящата червена коса на Ашли Джун е разстлана върху проснатото тяло на Сиси също като разперени пръсти, които претендират за притежание.

— Не! — крещя аз към Ашли Джун и се хвърлям отгоре ѝ с цялата сила, която притежавам.

Тя ме блъска настрана. Чувствам как ноктите ѝ ме одраскват отстрани на главата, но не и болка. Болката ще дойде по-късно. Летя над земята, която се върти бясно под мен. Стълкновението с нея изкарва всички въздух от дробовете ми. Надигам се несигурно и падам обратно. Започвам да пълзя към Сиси.

Очите на Ашли Джун пробягват през мен и погледът ѝ се насочва над рамото ми.

От тъмните сенки на една къща е изникнала друга здрачница. Прехласната е от желание, докато се наглася, за да ме атакува. Прикляка ниско и се придвижва напред също като рак с крака и ръце, които се впиват в земята, подобно на клещи.

Ашли Джун вдига глава от шията на Сиси, а от брадичката ѝ капе кръв. Изръмжава към другата здрачница.

За части от секундата здрачницата превключва от тътрене на рак към спринтиране на пума. Към мен.

Докато отминава изгубилата съзнание Сиси, Ашли Джун протяга ръка и сграбчва дългата ѝ развяна коса. Чувам как корените са изтръгнати от кожата на скалпа. Краката на здрачницата се подкосяват и тя се строполява на земята. Ашли Джун е отгоре ѝ, преди да е успяла да се изправи. Приклепнала върху тялото на другата здрачница, тя снижава лицето си, докато носът ѝ почти докосва този на здрачницата. Изръмжава, челюстите ѝ се разтварят широко и разкриват дългите ѝ остри като бръсначи зъби. Здрачницата изръмжава в отговор, сключила е вежди разярено. Но също и уплашено. Прави опит да захапне Ашли Джун.

Ашли Джун дърпа главата ѝ назад, за да избегне контакта със зъбите ѝ. После с едно гладко и мощно движение запраша здрачницата към другия край на площада. Здрачницата полита тромаво във въздуха.

Горната част на тялото ѝ се блъска в прозореца на една къща, а краката се удрят в стената. Виси просната наполовина вътре и наполовина навън.

Ашли Джун насочва вниманието си към мен. Гърдите ѝ се повдигат учестено. Погледът в изумрудените ѝ очи е ясен и свиреп и същевременно излъчва някаква мекота, съдържа въпрос и копнеж.

Отстъпвам крачка назад.

Неочаквано другата здрачница я блъска в гръб, от нея стърчат парчета стъкло. Падат едновременно и се превръщат в топка от зъби и нокти, докато съскат и се нападат една друга.

Използвам тези скъпоценни няколко секунди да изприпкам до Сиси. Очите ѝ са затворени; мълви неразбираеми срички. Вдигам я на ръце и затичвам. Пренебрегвам звука от битката на Ашли Джун с другата здрачница, носещ се зад гърба ми. Не обръщам внимание и на умората в краката ми, а просто цепя през полето, което лежи от другата страна на селото, игнорирам дори звука от потеглянето на влака от гарата. Пренебрегвам шумното трополене, което ми е ясно, че ме приближава, че ордите, идващи от офиса на Кругман ме настигат. И най-важното, пренебрегвам излъчваната от Сиси топлина, потта, която се лее по лицето ѝ, пепелявата бледност на лицето ѝ. Не взимам под внимание факта, че тя започва да се преобразява. Превръща се в една от тях в самите ми ръце.

От устните ми се откъсват звуци, трупали се скрити в мен с години, през целия ми живот, клокочещи сподавени звуци, предизвикани от мъка. Изливат се от мен като потоп, изтъкан от ярост и това е нещо повече от стичащите се по лицето ми сълзи, повече от млечната киселина, която бушува в мускулите ми.

Земята омеква и се набраздява под стъпалата ми и аз вече не мога да намеря опора, не успявам да нацеля пътя си. В следващия миг се строполявам, защото вече не ми е останала сила, защото не съм способен да направя и една-единствена крачка, защото тичането и постоянната битка за оцеляване са изразходвали и последната капка енергия. Падам на тревата. Достатъчно. Достатъчно. Притискам горящото чело на Сиси към гърдите си и се вирам в звездите над мен. Чувствам как земята под мен се тресе. Чувам, че приближават, вече са толкова близо. Трополенето на крака, крясъците, пискливите и истерични гласове.

После ме сграбчват ръце, за краката, за ръцете, разкъсват ме.

Не, не ме разкъсват. Просто ме повдигат, под мишниците ми са нечии ръце и ме придърпват нагоре.

— Джин! Изправи се! Стани!

Над мен изникват лицата на Дейвид и Джейкъб. Вече прегръщат Сиси и я дърпват от мен. Приближават още стъпки. На Епап са. Дърпа ръката ми над рамото си.

— Джийн, налага се да ми помогнеш. Не мога да те нося съвсем сам. Тичай, за бога! Влакът потегля!

Изпълнявам. Толкова бързо, колкото ми е възможно, но съм изтощен. Достигам перона и едва успявам да изкача стълбите. Влакът е отминал перона наполовина и вече се отдалечава. Виждам Дейвид и Джейкъб да се изкатерват в най-близкия вагон и да полагат Сиси на пода. Влакът вече набира скорост. На нас с Епап ще ни се наложи да тичаме след него. Зад гърбовете ни долита гневен вик. Открадвам бърз поглед назад. Около десетина здрачници са се отделили пред общата група. Ще ни достигнат след по-малко от десет секунди.

Джейкъб скача от последния вагон и дотичва при нас с Епап. Премията ръката ми върху рамото си и ме тегли.

— Хайде, Джийн. Хайде, помогни ни.

— Пуснете ме — казвам. — Няма време. — Прав съм и те го знаят. Никога няма да се доберем до влака. Не и като ги бавя с тежестта си; здрачниците ще стигнат до нас първи.

Внезапно Джейкъб ме пуска и затичва напред.

— Продължавай, не спирай. Качи се на влака — крясва. Навежда се и вдига един маркуч от перона. Докато го отминаваме, виждам, че натиска бутона на генератора. Той зажужава и се събужда за живот. От него бликва силна струя вода.

Здрачниците се изкачват по стъпалата към перона. В този момент Джейкъб насочва маркуча към тях. Водата облива обезобразените им тела. Плътта им — частично разтопена и станала податлива заради по-ранното им излагане на слънце — пада от костите им за секунди и бликва в мокра експлозия. Дори скелетната им структура не е пощадена. Струята вода разтрошава костите им и запраща късове от тях във въздуха. Здрачниците се превръщат в облак от кости и плът. Джейкъб пуска маркуча и дотичва до нас.

В следващия момент се препъва в друг маркуч. Плъосва се на земята.

По стълбите се появяват трима здрачници. След секунда се мятат върху него.

— Не! — крещи Епап. Пуска ме на платформата. Прескача един голям контейнер и сграбчва маркуч, но тримата здрачници вече са се скупчили над тялото на Джейкъб, забиват зъби в шията и бедрото му, а миглите им пърхат от възторг. Епап пуска водата. След секунди здрачните се разпадат. Той изтичва до Джейкъб, вдига го и го мята на рамо. Не поглежда, за да провери какви са нараняванията, за които знае, че са били нанесени.

Междувременно аз съм събрал достатъчно сили, че да се изправа на крака и да изритам маркуча на перона, защото би могъл да препъне приближаващия Епап. Той се изравнява с мен и заедно затичваме след влака.

Чувствам топлината, която се излъчва на талази от Джейкъб. Дори без да поглеждам към него, знам, че се преобразява, при това бързо. Ухапан и инфектиран от трима здрачници той ще преживее преобразяването изключително скорошно.

— По-бързо! Влакът потегля! — крещи Дейвид, който е увиснал от последния вагон.

Страхът инжектира и двама ни с Епап с доза адреналин. Втурваме се към него с удвоени сили. Когато достигаем до позиция, в която сме равни с влака, Дейвид подава ръка през още отворените врати. Изтегля вътре Епап и Джейкъб, а после мен и ние всички се строполяваме на пода на вагона. Сиси лежи близо до нас, все още в безсъзнание. Заобиколена е от група коленичили момичета от селото. Момичето с луничките ме поглежда, а след това хвърля изпълнен с паника поглед към здрачните, които ни преследват.

— Не, не, не! — произнася Джейкъб. Започва да трепери, а по кожата му избиват едри капки пот. Зървам проведената му шия. Не просто две спретнати пробождания, а кожата му е маркирана от множество следи от зъби. Преобразява се с ужасяващо бързо.

Той също го знае. Поглежда тревожно към Епап.

— Ще се справиш, Джейкъб! — утешава го Епап и го погалва по косата. — Всичко ще бъде наред.

Чуваме маниякалните писъци на здрачниците отвън, докато препускат след влака.

— Къде е Бен! — изкрещява Дейвид и се озърта.

Джейкъб е в спазми, студеното му тяло е покрито с филм от пот.

— До каква скорост трябва да достигне? — виквам на момичето с луничките. — Преди да се затворят вратите.

— Скоро ще стане! — отвръща тя. — Мисля, че вече почти достигнахме критичната скорост.

И в същия този момент се чува механично изщракване и вратите започват да се плъзгат до затворено положение.

При прозвучаването му Джейкъб се обръща да погледне. По пепелявото му лице пробягва ужасено изражение.

— Преобразявам се — произнася. Взира се в затварящите се врати. И изведнъж осъзнава онова, което никой от нас още не е приел напълно. Ако вратите се заключат и той се преобрази, докато е вътре, всички в този вагон са мъртви.

Джейкъб скача на крака. Секунда след това ми става ясно какво се кани да стори. Ръката ми понечва да го спре, да го притисне към пода. Но замръзва в движение. И в рамките на този миг колебание той прави три големи крачки и се промъква през все по-тесния отвор. Вратите се затварят.

— Не! — изплаква Дейвид и вече е до вратите в опит да ги отвори. Но те са заключени и ще останат така, докато не достигнем дестинацията си. — Джейкъб! — крещи. — Джейкъб, Джейкъб!

Джейкъб вече се е изправил, а лицето му е изкривено от страх и шок. За пръв и единствен път той е съвсем сам там, навън, в света. Това е повече, отколкото може да понесе, и той тича редом с нас, та дори и на разстояние да бъдем заедно за още няколко секунди. Дейвид промъква ръка през решетката и за кратко Джейкъб успява да тича достатъчно бързо, че да хване и да задържи дланта му. Кичури от косата му подскочат нагоре-надолу, бузите му се подрусват, очите му са пълни със сълзи, това момче, което мечтаеше за въртележки, пълни с галопиращи коне, скачащи жаби и летящи делфини. Изглежда толкова дребен там навън. Сам е и вече няма какво да сторим по въпроса.

Влакът се задвижва все по-бързо и Джейкъб вече не може да го следва. Ръцете им започват да се разделят.

— Джейкъб!

Ръцете им се раздалечават.

Но той продължава да тича бързо колкото може, размахва бясно ръце, а краката му почти се превръщат в размазано петно под него. Не желае да е сам, не иска да изостане назад в нощта, не иска да изгуби от поглед единственото семейство, което някога е познавал. Но изостава все повече, а влакът увеличава скоростта си.

И в следващия момент той се препъва и пада. Едва имам сили да го погледна. Зад гърба му напирва вълна, която го поглъща.

Металните решетки на вагона започват да вибрират. Не мощно, а по-скоро издават леко бръмчене. Но то се усилва, докато решетките не започват да се тресат в ръцете ми, сякаш оживяват. И не са само те; целият влак започва да се клати странично.

Нощта е изпълнена с тропот, като че звукът идва от хиляди галопиращи коне. Но онова отвън, което ни настига, не са коне. Конете не излъчват бледи отблясъци от кожата си, не съскат, не плюят и не им текат слюнки, не вият и не пищят, не изникват от мрака и бялото на очите им не блести като безумни луни.

Вик. Здрачник се е покатерил на един от вагоните и хваща малко момиче — което е стояло облегло на решетките — изневиделица. Измъква я навън измежду решетките малко или много цяла, костите ѝ са изпотрошени, а крайниците са измъкнати от ставите. Прикляка на земята до нея и заглушава писъците ѝ.

— Отдръпнете се от стените! — крещя. Момичето с луничките започва да избутва останалите момичета към центъра на вагона. Изведнъж от мрака изниква здрачник и се размазва в страничната стена на влака, ръцете му са се вкопчили в прътовете със сръчността, присъща на шимпанзе, протяга се навътре и цепи празното пространство.

— Наведете се, дръжте се ниско! — нарежда момичето с луничките, а миг по-късно един здрачник се приземява на покрива. Ние се свиваме и се притискаме плътно към пода, а ръката му виси отгоре като отровно растение. Съска разярено, а върху нас ваят пръски слюнка. Спускам се към Сиси, която продължава да лежи в безсъзнание и прикривам пробожданията на шията ѝ от капещата слюнка, а после притискам ръцете и краката ѝ към тялото, за да се

убедя, че са извън обсега на здрачниците. Кожата ѝ е студена като лед, а ръцете ѝ потреперват на пристъпи.

Още един здрачник се прилепва към страната на вагона и после още един, тресат го, като че е клетка за птици. Продължават да посягат към нас, покриват външните стени, докато бледата им кожа не обгръща целия вагон. Полупрозрачното ципесто одеяло от кожа е като видение от ада. Тази непрекъсната обвивка от кожа е осеяна тук-там с лица на здрачници, наподобяващи петната по корема на куче, съскат и тракат със зъби, а очите им са широко отворени.

Влакът трака все по-силно и увеличава скоростта си по посока на моста.

Под мен Сиси промънква нещо, устните ѝ правят опит да оформят думи, а очите ѝ са затворени. Като че произнася молитва. Или изрича ритуални слова. За мен. Едва сега усещам болка от едната страна на главата си и когато плахо докосвам мястото, пръстите ми са изцапани с кръв. Там, където Ашли Джун ме беше одрала, разцепила е кожата. С нокти, от които се стичаше собствената ѝ слюнка.

Влакът се движи с грохот напред, здрачниците надават странните си писъци към нас и единственото, което установявам, че съм способен да върша, е методично да прибирам кичури от косата на Сиси зад ушите ѝ.

Тракането на влака променя темпото си. Преминаваме по моста. Трак-трак. Трак-трак. Релсите летят под нас. Вече сме оставили долината зад гърба си и предприемаме рязко спускане с бясна скорост. Трак-трак. Трак-трак-трак. Трак-трак-трак-трак.

Взiram се назад към моста през пролуките сред висящите здрачници. В другия му край виждам как масата от здрачници се стеснява подобно на гърлото на бутилка, десетки са избутани и падат в каньона.

Ние се отдалечаваме все повече, набираме все по-голяма скорост, докато не правим завой, а мостът и Мисията вече ги няма.

Пътуването през нощта създава усещането, че продължава безкрайно. Сгушваме се един до друг, в началото заради здрачниците, които не желаят да се откажат и остават да висят от външната страна на клетката. А по-късно се притискаме един към друг, за да намерим топлина от хапещия студ. Разместваме контейнерите с провизии около нас и се свиваме на минимална площ. Никой не спи, на никого не му е възможно, не и сред струите смъртоносна слюнка, която се стича върху нас, не и при звука на периодическите писъци на здрачниците, предизвикани от гняв и отчаяние.

Сиси гори и се поти обилно. От време на време изпада в пристъпи на треперене. Бавно се преобразява — и на мен не ми е ясно защо се случва толкова бавно — но след ден или два дезинтеграцията ще е пълна. Не можем да допуснем да се преобрази тук вътре. Когато промените прогресират твърде далече, ще бъдем принудени да сторим немислимото. Ще трябва да я преместим в периферията на вагона, където ще се намира в обхвата на все още висящите по решетките здрачници и те ще свършат онова, което ние не можем. Никой не го е споменавал, но тежи неизказано на всички ни. На Епап повече, отколкото на останалите. Не е мигнал през цялата нощ, гали косата на Сиси, без да спира, а лицето му е изопнато от печал и тревога, другата му ръка лежи върху Дейвид.

В някакъв момент в мрака на нощта аз се примъквам до нея. Тя гори неописуемо. Измъквам един кинжал от колана ѝ. Задрямалият Епап се събужда и подскача при вида му. Поглежда ме, решил, че се каня да извърша убийство от милост.

— Още не — възпротивява се. — Още може...

— Не е каквото си мислиш — обяснявам. Опирам кинжала в дланта си и правя разрез; бликва кръв и оформя локвичка в ръката ми. Това докарва здрачниците до безумие. Разтварям устните на Сиси и оставям кръвта да се стече в устата ѝ.

— В случай, че е вярно. Ако наистина аз съм Ориджин. Ако аз съм лекът. Може би е в кръвта ми.

Но Епап клати глава, а очите му гледат тъжно и самотно.

— Това е последното ни средство — обяснявам. — Нямаме какво да губим.

Той едва смогва да ме погледне, докато говори.

— Джийн — произнася, и сочи към раната отстрани на главата ми. Там, където ме одра Ашли Джун. — Ти също се преобразяваш.

Прав е. Забелязал е онова, което аз отричам, бледността на кожата ми, блестящото от пот лице, факта, че причината за треперенето ми не е смразяващият въздух, а нещо много по-дълбоко и ужасно, началото на конвулсиите.

— Ти не си Ориджин — казва, ляга обратно и затваря очи. — Ти не си лекът.

Настъпва зората. Здрачниците скачат от влака с неохота и гняв, някои от тях замахват по един последен път с надеждата да хванат жертва, допуснала да се разсее. Остават само няколко; после надавайки колективен вой, те също скачат и се шумгват в гъстата гора. С изчезването на завесата от здрачници вятърът вее неумолимо през влаковия вагон, наподобяващ клетка.

Остава само един здрачник. Но просто защото няма друг избор. Метнал се е към влака с главата напред и тя се е заклешила между прътовете на решетката. Не успява да се измъкне дори след часове теглене, дори след като измъква раменните стави и чупи челюстта си на пет места.

Изгревът настъпва с пълна сила и ушите ни са изпълвани със стоновете на въпросния здрачник, докато не се разтопява и размеква достатъчно, също като бучка масло, и накрая не пада като купчина гной, за да се разплиска по релсите. Влакът минава отгоре му; колелата му се покриват с жълтеникава течност и тя се разлетява наоколо като от фишек. Опръскани сме от слюзести капки, като че ни е навалял жълт дъжд.

Но най-накрая е сутрин и лъчите на слънцето предлагат отмора от ужаса на нощта. Никой не говори; все още седим сгъсени един до друг, въпреки топлината на слънцето и въпреки отсъствието на здрачници.

Едно бледо момиче вдига поглед към слънцето и примижава. Цялото ѝ тяло излъчва шок, заключените ръце, плътно притиснатите към тялото крака. Но също така в очите ѝ проблясва искрица надежда, очакване на лежащото пред нас. *Цивилизацията*, като че мълвят пламъчетата в очите ѝ, *Цивилизацията*. Насочва поглед към мен и остава загледана за секунда или две. Решетката хвърля сянка върху лицето ѝ.

Аз отклонявам взор и снижавам глава в яката си. Слънчевата светлина е като киселина за търпящите ми преобразяване очи. Лъчите се вмъкват през порите ми и достигат чак до костите, дразнят до крайност нервни окончания в костния мозък, за които дори не знаех, че съществуват. Епап е прав. Преобразявам се. Треперя. Целият се треса.

Следобед отваряме контейнерите с провизии. Има много топли дрехи, които вече не са ни нужни, тъй като навлизаме в намираща се по-ниско и по-топла територия. Откриваме хартия, канцеларски материали, лекарства. И за всеобщо облекчение, кашон пълен с консервирани праскови. Тринайсет кутии, ако трябва да съм по-точен, което по съвпадение отговаря на точната бройка пътуващи във вагона. Засега. До падането на нощта може да са с двама по-малко. Момичето с луничките разпределя консервите. След миг на размисъл поставя една до все още намиращата се в безсъзнание Сиси. Предупреждава ни да ядем разумно. Никой не знае със сигурност колко дълго ще продължи пътуването. Може да е няколко дни.

Епап надрасква името на всеки върху отделните кутии.

— Хубав начин да се учат нови имена — обяснява.

Мъчи се да е храбър и силен. Изписва името на Сиси върху нейната кутия. Отказва да приеме неизбежното: след няколко часа ще се наложи да извършим немислимото. Първо с нея, а после и с мен. Надрасква моето име на една кутия, като че изтъква аргумент.

Взирам се в консервите с праскови, строени една до друга. Моето име и името на Сиси, изписани с печатни букви. Като имената на надгробните ни камъни.

Нощ е. Събуждам се от спазъм, чувствам как хладът на нощния пустинен въздух прониква чак до костите ми. Дори светлината на луната се е превърнала в нещо, нетърпимо за очите ми. Преобразяването доближава до своя финал. Хладен вятър просвирва през вагона и носи лек аромат на дим. Изправям се до седнало положение и поглеждам нагоре. От локомотива се издига гъста струя пушек. Явно се е задействал автоматично, след като сме изгубили инерцията от спускането по склона. По всяка вероятност ще продължи да спазва тази скорост по целия път до двореца, без да забавя. Всичко е автоматизирано.

Също като при моето преобразяване.

Потрепервам, цялото ми тяло е разтърсвано. Сърцето ми блъска бясно, ризата ми лепне от пот. Бавният процес на преобразяването също е агония сам по себе си. Клетката е осветявана от лунна светлина; сенките от прътовете на решетките се извиват и кривят според релефа на телата ни. От време на време по някое момиче проплаква, погълнато от свой собствен кошмар. Размърдвам се и чувам изпукването на кости. Дейвид спи неспокойно до мен, а устните му мълвят неясни думи. Придърпвам одеялото върху него. Ръката му е протегната върху празното пространство от другата му страна. Там, където би спял Джейкъб.

Покрай нас пробягват километри и километри празнота. Сиси лежи в краката ми, главата ѝ е наместена в скута на Епап. Кинжалите на колана проблясват на лунната светлина и ме зоват. Пръстите ми докосват твърдата кожа на колана ѝ. Откачам една каишка и измъквам кинжал. Време е.

Епап няма да го стори. Но аз мога. Трябва. Първо ще се справя с нея, а после и със себе си.

Опирам кинжала в шията ѝ. Острието потъва в меката ѝ плът; зървам потрепващия ѝ пулс точно над кинжала.

Пулсира ритмично и стабилно, а не блъска бясно. Намръщен, аз докосвам кожата ѝ.

Суха е. И топла.

Полагам длан върху сърцето ѝ. Ударите му са стабилизирани и бавни.

Вече не се преобразява. Всъщност белезите от преобразяването изчезват.

Впервам поглед в спокойното ѝ отпуснато лице. Порив на вятъра ме кара да потръпна, заради трескавия делириум на преобразяването.

— Сиси?

Миглите ѝ потрепват леко. Връща се в съзнание. Ръцете ѝ се измъкват изпод одеялото и блъскат консервите с праскови до главата ѝ. Моят и нейната, редом една до друга.

Струва ми се, че зървам нещо и по някаква не от пръв път забележима причина сърцето ми заблъсква още по-бясно.

И в този миг дочувам нещо, гласа на баща ми, смайващо ясен е дори след всички тези години: *Гледаш, но не виждаш. Понякога отговорът е под самия ти нос.*

Сиси бавно се пробужда. Езикът ѝ се показва навън, сух и бял е, навлажнява напуканите ѝ устни. Клепачите ѝ се повдигат леко, не с паническото трепкане от по-рано, а с повече увереност.

След известно време ще се върне в съзнание, ще седне, ще ме погледне.

Но още не. Отново отправям поглед към консервите. Към надрасканите там букви, към имената, изписани върху тях от Епап.

Джийн. Сиси.

Но не съвсем. Защото нейното име е видимо само частично. Четат се само първите три букви. Последната изчезва зад извивката на консервата.

Сис.

Името, дадено ѝ от Учения.

И внезапно се сецам за делтапланера. *Винаги е било писано да бъдете вие двамата.* Замислям се за Кругман и за упорстването му, че Ориджин представлява нещо изписано графично. И за Епап, който твърди, че баща ми винаги дава имената по конкретна причина. Разсъждавам за моята кръв в нея, свързана с нейната собствена.

Продължавам да се вирам в имената и съм като слепец, който изведнъж е възвърнал зрението си.

Джийн. Сис.

Джин. Сис.

Генезис.

Започва да разтваря леко очи. Очи, които вече никога няма да гледат по същия начин.

Отворени са и са приковани в моите. Не потръпва, не примигва заради лунната светлина, която я озарява. Тя ще реши, че моите се разширяват заради радостта и изненадата да я видя да се съживява.

Но те се разширяват само заради осъзнатото; заради истината, която през цялото това време е била пред мен. Точно под носа ми.

Генезис. Началото.

Ориджин.

Не аз. Не тя. А двамата заедно.

Събрани в едно, ние сме лекът.

Издание:

Автор: Андрю Фукуда

Заглавие: Плячката

Преводач: Надя Баева

Година на превод: 2013

Издание: първо

Издател: Orange books

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Дедракс

Редактор: Никоleta Савова

ISBN: 978-619-171-006-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/509>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.